

FRANSA KATLIAMI EMPERYALİZMİN KİRLİ VE KANLI YÜZÜDÜR!

11 Eylül saldırısından Fransa katliamına uzanan süreçte yaşanan gelişmeler, emperyalist güçlerin dünya olaylarının seyrine yön vermek için ne denli gözünün döndüğünü tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor. Gelenen yerde kitlesel katliamlara ve kanlı provokasyonlara daha sıkı sarılan emperyalistler, adeta zivanadan çıkmış bulunuyor.

13 Kasım akşamı, Fransa kanlı bir katliamla sarsıldı. Tetikçiliğini dinci-faşist çete İŞİD'in yaptığı katliamda yüzün üzerinde insan hayatını kaybetti. Yüzlercesi ise yaralandı. Katliamın hemen ardından yaşanan gelişmeler ve emperyalist güçler tarafından yapılan ilk açıklamalar ise, hayli tanıdık bir senaryonun devreye sokulduğunu gözler önüne seriyor. Hatırlanacağı üzere, ABD emperyalizminin 11 Eylül saldırısı ile başladığı savaş ve saldırganlık süreci de benzer bir senaryo üzerinden devreye sokulmuştu. 11 Eylül 2001 tarihinde, ABD'nin New York kentinde bulunan Dünya Ticaret Örgütü'nün iki binasını hedef alan bombalı saldırının hemen ardından Ortadoğu'ya yönelik kapsamlı bir savaş sürecinin startı verilmişti. El Kaide gibi bizzat kendi beslemeleri tarafından gerçekleştirilen saldırıyı gerekçe gösteren ABD emperyalizmi ve diğer Batılı güçler, Ortadoğu'ya sözde "demokrasi" ve "özgürlük" götürme yalanı ile Afganistan'ı ve Irak'ı işgal etmişti. İşgal ve savaş politikasının temel argümanı ise yine "teröre karşı mücadele" idi. Bu gelişmelere paralel olarak, aynı gerekçeler üzerinden dünyanın bir dizi ülkesinde ve emperyalist metropollerde polis devleti uygulamaları devreye sokuldu.

» DİNCİ İKTİDARIN PROJESİ
ÇÖKMEYE MAHKUMDUR s.3-4

» KAHROLSUN SÖMÜRGEÇİLİK,
KÜRT HALKINA ÖZGÜRLÜK! s.5-6

» YIKIM PROGRAMINA KARŞI
TOPYEKÜN MÜCADELEYE! s.10

» PARIS KATLIAMI: FAŞİZM
TEHLİKESİ BÜYÜYECEK s.21-22

» SINIFIN HAZIRANLARI'NA
HAZIRLANMAK s.29-30

» TEK KURTULUŞ YOLU DEVRİMCİ
SINIF MÜCADELESİ s.31

s.18

**Kapitalizm öldürür;
yaşamak için sosyalizm!**

Kadına yönelik şiddet adeta bir devlet politikası katna çıkartılmış olup, en ileri düzeyde devlet temsilcilerince açıkça teşvik edilmektedir.

s.19

**İşçi-emekçi kadın sorunu
üzerine...**

Kadınların özgürleşmesinin en temel koşullarından birisi, kadını ev içinden toplumsal üretim alanlarına çekmektir.

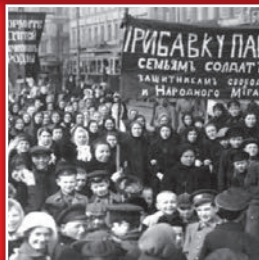

s.20

**EKK kadına yönelik şiddete
karşı mücadeleye çağırdı**

Emekçi Kadın Komisyonları (EKK) 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü yaklaşırken "Yaşamak için sosyalizm!" şiarını yükseltiyor ve gerçekleştirdiği etkinliklerle işçi-emekçileri mücadeleye çağırıyor.

**ŞAN OLSUN
EKİM DEVRİMİ'NİN 98.,
YENİ EKİMLER'İN PARTİSİNİN
17. YILINA...**

**EKİM DEVRİMİ'NİN ÖNCESİ VE SONRASINDA
KADIN ÇALIŞMASI DENEYİMLERİ**

Şanlı Ekim Devrimi'yle birlikte kadına en demokratik ülkelerin dahi veremediği haklar bir çırpıda verildi. Kadının erkek arasında eşitsizlik yok edilerek, kadının toplumsal üretime katılması yönünde teşvikler yapıldı.

s.16-17

Fransa katliamı emperyalizmin kirli ve kanlı yüzüdür

13 Kasım akşamı, Fransa kanlı bir katliamla sarsıldı. Tetikçiliğini dinci-faşist çete IŞİD'in yaptığı katliamda yüzün üzerinde insan hayatını kaybetti. Yüzlercesi ise yaralandı.

Katliamın hemen ardından yaşanan gelişmeler ve emperyalist güçler tarafından yapılan ilk açıklamalar ise, hayli tanıdık bir senaryonun devreye sokulduğunu gözler önüne seriyor. Hatırlanacağı üzere, ABD emperyalizminin 11 Eylül saldırısı ile başladığı savaş ve saldırganlık süreci de benzer bir senaryo üzerinden devreye sokulmuştu. 11 Eylül 2001 tarihinde, ABD'nin New York kentinde bulunan Dünya Ticaret Örgütü'nün iki binasını hedef alan bombalı saldırının hemen ardından Ortadoğu'ya yönelik kapsamlı bir savaş sürecinin startı verilmişti. El Kaide gibi bizzat kendi beslemeleri tarafından gerçekleştirilen saldırıyı gerekçe gösteren ABD emperyalizmi ve diğer Batılı güçler, Ortadoğu'ya sözde "demokrasi" ve "özgürlük" götürme yalanı ile Afganistan'ı ve Irak'ı işgal etmişti. İşgal ve savaş politikasının temel argümanı ise yine "teröre karşı mücadele" idi. Bu gelişmelere paralel olarak, aynı gerekçeler üzerinden dünyanın bir dizi ülkesinde ve emperyalist metropollerde polis devleti uygulamaları devreye sokuldu.

Aradan geçen 14 yıl içerisinde emperyalistler tarafından Ortadoğu'da oluk oluk kan akıtıldı, işgal ve savaşlar dizisine Libya ve Suriye de eklendi. Ortaya attıkları "teröre karşı savaş" ve Ortadoğu'ya "demokrasi ve özgürlük" götürme yalanları ise, hayata geçirilen kanlı politikanın esasta bölgedeki egemenlik kavgasına dayandığı gerçeğini gizlemeye yetmedi. Sözde savaş açılan ve bizzat emperyalizm tarafından halkların başına bela edilen El Kaide, IŞİD ve bilimum dinci-faşist çete ise, bu aynı dönem içerisinde kanlı icraatlarına bizzat emperyalistlerin yönlendiriciliğinde kesintisiz olarak devam etti/ediyor...

11 Eylül saldırısından Fransa katliamına uzanan süreçte yaşanan gelişmeler, emperyalist güçlerin dünya olaylarının seyrine yön vermek için ne denli gözünün döndüğünü tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor. Gelenen yerde kitlesel katliamlara ve kanlı provokasyonlara daha sıkı sarılan emperyalistler, adeta zıvanadan çıkmış bulunuyor. El Kaide ya da IŞİD, tetikçilerin adı değişse de, devreye sokulan kanlı politikalar ve uygulanan senaryolar, emperyalist barbarlığın yeni boyutlar kazandığını gözler önüne seriyor.

Evet, Fransa'da yaşanan vahşi katliamın hemen ardından yine benzer argümanlar ve söylemler öne çıkarılmış bulunuyor. Emperyalist merkezlerden bir kez daha savaş çığırıklığı yükseliyor. Gerçekleşen katliamı savaş nedeni sayan emperyalist Fransa, sözde IŞİD'e karşı mücadele adı altında ilk iş Suriye topraklarını bombaladı. Fransa'da polis devleti uygulamaları devreye sokulurken, temel hak ve hürriyetler rafa kaldırıldı. Katliamı gerekçe göstererek ırkçılığı körükleyen Fransız sermaye devleti, toplumu gerici politikalarına yedeklemek için kolları sıvadı... Tüm bu olup bitenler, katliamın politik arka planına,

hedeflerine ve esas faillerin kim olduğuna da açıklık getirmektedir; emperyalizm! Tıpkı 11 Eylül sürecinde olduğu gibi.

Fransa ve Türkiye gibi Ortadoğu'da akıtılan her damla kandan bilfiil sorumlu olan, IŞİD gibi bir belayı besleyip, donatarak bölge halklarının başına bela eden güçlerin hedef seçilmesi ise asla tesadüf değil. Zira ABD öncülüğünde savaş macerasına giren Batılı emperyalist güçlerin Afganistan'dan Irak'a, Libya'dan ve Suriye'ye kadar batağa saplanması, besledikleri çeteler ya da bölgesel taşeronlar üzerinden yürütülen kirli politikaların iflas etmesi ve Ortadoğu'da devam eden egemenlik kavgasının çok daha derinleşmesi, emperyalist güçleri yeni yönelimlere itmiş bulunuyor. Tüm bu saldırıların ve katliamların, Ortadoğu'ya yönelik emperyalist müdahale sürecinde yeni güçlere dayanma arayışı ve savaş macerasını boyutlandırarak güncel politikaların önünün açılmasına dönük atılan adımlarla dolaysız bir ilişkisi bulunuyor.

Ortadoğu'da yaşanan savaş sürecinin aktif bir bileşeni olan Türk sermaye devleti ise, katliamın ardından emperyalist blokun yükselttiği savaş çığırıklığına kendi cephesinden gecikmeden katıldı. "Terör" demagogisi eşliğinde Suriye'ye dönük kirli heveslerini daha yüksek perdeden dillendirdi. "Senin teröristin, benim teröristim olmaz" diyerek, Kürt halkını hedef alan kirli ve alçakça saldırılarını

bu aynı argümanla savunmaya çalıştı. Görünen o ki Fransa katliamı üzerinden yaratılmak istenen politik atmosferden ve yeni savaş konseptinin sunacağı "nimetlerden" Türk sermaye devleti de sonuna kadar yararlanma niyetindedir. Sermaye devleti, hali hazırda terör demagogisi ile bir yandan Kürt halkını hedef alan alçakça saldırılarını boyutlandırırken, kırıntı düzeyinde kalan demokratik hak ve özgürlükleri de ortadan kaldıracak uygulamaların altına imza atıyor. Suroç ve Ankara katliamlarının ardından devreye sokulan faşist baskı ve devlet terörünün ise, emperyalist dünyanın güncel yönelimlerine paralel olarak çok daha derinleştirileceğinden kuşku duymamak gerekiyor.

Olayların ve gelişmelerin bu seyri bir yandan çok daha çetin bir sürece girildiğini gösterirken, öte taraftan kapitalist sistemin açmazların artık tolere edilemeyecek denli keskinleştiğini gözler önüne seriyor. Bu durum, işçi sınıfının, emekçilerin, devrimci ve ilerici güçlerin önüne iki yönlü bir sorumluluk koyuyor. İlki, güncel gelişmeler ve siyasal süreçler üzerinden etkin ve militan bir mücadele pratiği ortaya koymak, gerici ve boğucu atmosferi sosyal mücadeleler temelinde dağıtmak ve dayatılan çok yönlü saldırıları geri püskürtmek. İkincisi ise tam da böylesine çetin bir mücadele süreçleri içerisinde her gün daha da yaklaşan devrimci çalkantılara hazırlanmak.

Dinci iktidarın “Milli birlik ve beraberlik projesi” çökmeye mahkumdur

7 Haziran seçim çalışmalarını ‘ırkçı nutuklar serisi’ şeklinde icra eden dinci gericiğin kaçak saraydaki şefi Tayyip Erdoğan, “barış süreci” oyununa ihtiyaçları kalmadığını da ilan etti. “Görüşme masası”nı devirmek seçim hezimetine engel olamayınca AKP, 1 Kasım seçimlerine kirli savaşa hazırlanma sürecini başlattı. Oynadığı kanlı kumarı kazanan iktidar, Kürt sorununda devletin resmi “önce ez sonra çöz” politikasına sarıldı. “Barış süreci” dönemi kapandı “milli birlik ve beraberlik projesi” dönemi başlatıldı.

Kirli savaşa dayalı seçim kampanyası

8 Haziran’da “barış sürecinin filmi çekersiniz” diye açıklama yapan AKP şeflerinden Yalçın Akdoğan, iktidarın ‘savaşa devam’ noktasında olduğu mesajını da verdi. Suruç katliamının ardından başlatılan kirli savaş hem seçim kampanyası işlevi görmüş hem de devletin Kürt sorununun çözümü konusunda bulunduğu noktayı gözler önüne sermişti.

Ankara Katliamı’nın ardından AKP oylarının arttığı açıklamasını yapan kukla Başbakan Ahmet Davutoğlu, cinayetlerin kendilerine oy kazandırdığını itiraf etti. Bu itiraf, AKP’nin cinayetlerle örülen seçim kampanyasına umut bağladığını gözler önüne serdi. Nitekim Kürt halkını “Ak Toroslar”la tehdit eden Başbakan, kuşatma altına alınan mahallelere keskin nişancılarını göndererek, çocuk, kadın, yaşlı genç ayrımı yapmadan onlarca Kürdü pervasızca katletti.

Yeniden göç ettirme politikası

1990’lı yıllarda “denizi kurut, balığı yakala” taktiği izleyen devlet, koruculuğu kabul etmeyen üç binden fazla köyü yakıp yıkmış, milyonlarca kişiyi göçe zorlamıştı. Kürt halkına ağır bir bedele mal olan bu vahşi politika ne eşitlik ve özgürlük özlemlerini ortadan kaldıracak, ne de Kürt hareketini zayıflatabildi. Son aylarda HDP’ye desteğin yüksek olduğu bölgeleri hedef alan devlet, aynı taktiğe başvurarak on binlerce Kürt emekçisini göçe zorladı. ‘90’lı yıllarda kırdan uygulanan politika, artık dünyanın gözü önünde şehirlerde uygulanıyor. Sokağa çıkma yasağının 12 gün sürdüğü

Silvan’da sokağa çıkma yasağı kaldırıldı

Diyarbakır’ın Silvan ilçesinde 12 gün süren sokağa çıkma yasağı, 14 Kasım’da kaldırıldı. Abluka altındaki mahallelere girilmesiyle devlet terörünün tablosu daha açık biçimde ortaya çıktı. Mahallelerde özel hareket polislerinin duvarlara ırkçı yazılar yazdıkları görüldü.

Silvan halkı, 14 Kasım’da abluka altındaki mahallelere yürüyüş yaptı. Demokratik Hukuk Platformu’ndan yüzlerce avukatın da katılımıyla, belediye önünde toplanan Silvanlılar ve dayanışmaya giden güçler, bir süre sonra yürüyüşe başladı. Kısa süre sonra kolluk güçlerinin yürüyüşe saldırmalarının

Diyarbakır’ın Silvan ilçesinden 30 bin kişi evini terk etmeye zorlandı.

Bir kez daha Kürt halkının eşitlik ve özgürlük taleplerini boğmak, Kürt hareketini zayıflatmak hedefiyle hareket eden dinci iktidar, bölgedeki işbirlikçilerine alan açmaya çalışıyor. Kuşkusuz ki, bu kirli hesap yine tutmayacak. Zira eşitlik ve özgürlük talepleri için mücadele eden Kürt emekçiler, mekan değiştirmek zorunda bırakılsalar da bu tercihleri değişmiyor.

İşbirlikçiden “muhatap” yaratma çabası

Devletin de, AKP’nin de Kürt sorununda arzuladıkları “çözüm”, gerçekte “Sri Lanka modeli”dir. Yani gerillanın halkla birlikte katledilmesi ve toplu göç ettirme. Nitekim AKP şefleri, gerilla hareketiyle birlikte Tamil halkını toplu kıyıma ve göç ettirmeye

ardından halk oturma eylemi yaptı. Sokağa çıkma yasağının kaldırılmasının ardından da devlet terörünün hedefi olan mahallelere yürüyüş devam etti.

Bu sırada ilçede tanklar ve ağır silahlı askerlerin geçiş yaptığı görüldü. Sokaklarda asker yürütülerek yapılan provokasyon girişimine emekçiler sloganlarla karşılık verdi.

Sokağa çıkma yasağının devam ettiği saatlerde ilçede ev baskınları yapıldı. 3 eve yapıldığı belirtilen baskınlarda gözaltına alınanların olduğu öğrenildi.

tabi tutan Sri Lanka Devlet Başkanını Ankara’ya davet edip deneyimlerinden yararlanmışlardı. Ancak Kürt hareketinin, ülkenin, bölgenin, Kürdistan’ın koşulları böylesine vahşi bir “model” için uygun olmadığından, bu hevesleri kursaklarında kalmıştı.

Sri Lanka modelini uygulamaya muvaffak olamayan dinci iktidar, “ez ve çöz” politikasına ağırlık veriyor. Nitekim hem Kürt hareketine hem Kürt emekçilerine saldıran devlet, PKK/HDP kanadını zayıflatıp, devlet işbirlikçisi Kürt burjuva ve aşiret ağalarına alan düzlemeye çalışıyor.

Son günlerde, ‘90’lı yılların kirli savaş döneminin korucu başları ile Hizbul-kontra tetikçileri, “bizi muhatap alın, Kürt sorunu kolay çözülür” türü açıklamalar yapmaya başladı. Görünen o ki, dünün tetikçisi bugünün AKP destekçisi olan bu işbirlikçiler, devlete yaptıkları hizmetin karşılığını talep etmeye başladılar. Nitekim AKP şefleri de, çıkarları dinci iktidarla kesişen işbirlikçi Kürt egemen sınıflarına bel bağlamaya başladılar.

Dönemin ihtiyaçlarına göre sömürgeciliğe hizmet eden işbirlikçi burjuva-aşiret ağası ile Kürt sorunun çözülmesi imkansız. Zira bunlar, sömürgeciliğin tetikçileridir. Buna karşın düzenle barışmaya endekli bir çözüm platformu, bu işbirlikçilere de alan açıyor. PKK/HDP kanadını zayıflatacağı var sayımıyla halen kirli savaşa destek veren bu işbirlikçiler, çözüm sürecinde söz hakları olduğunu yüksek sesle dile getirmeye başladılar.

Dinci zorbalığın hesabı tutmayacak

Dinci-gericilik odağı AKP, yıllardır Kürt sorununu kullanıyor. İşe yaradığı sürece “Kürt Açılımı”, “Oslo

Süreci", "Barış Süreci" adı altında Kürt sorununu istismar eden dinci gerici, Abdullah Öcalan çizgisinin kolaylaştırıcı rolü sayesinde, bu pervasızlığı yıllarca sürdürdü. Yolsuzluk, rüşvet, hırsızlık ve cinayetlerle toplumsal meşruiyeti dibe vurunca yine Kürt sorununu istismar eden AKP, bu defa "çözüm masası"nı tekmeleyip kirli savaşı tırmandırarak amacına ulaşmaya çalışıyor.

Sistem, iğreti bir çözüm üretip Kürt hareketini kontrol altına almak istiyor. Dinci iktidar ise, bu sorunu kendi çıkarları için tepe tepe kullandı, kullanıyor. Ancak buna rağmen sorunu çözeceğini iddia etmekten de vazgeçmiyor. Yeni dönemde "çözüm"ün adı "milli birlik ve beraberlik projesi" oldu. Kaçak sarayın efendisi tarafından dillendirilen bu projede PKK/HDP'ye yer olmadığı söyleniyor. Tetikçiler, korucu başları, iktidarın satın aldığı aşiret ağaları ve molla takımıyla Kürt sorununu çözeceğini iddia eden AKP'nin bu rezil planının tutması mümkün değil. Zira eşitlik ve özgürlük mücadelesini yükselten, bunun bedelini ödeyen işbirlikçi Kürtler değil, esas olarak Kürt emekçileridir.

Çözüm işçilerin birliği, halkların kardeşliğinde

Kirli savaş devam ederken "çözüm süreci", AKP şeflerinin dilinde "milli birlik ve beraberlik projesi" oldu. Bu kaba rezalete rağmen, "çözüm süreci" söylemi/oyunu gündemde tutulmaya devam edilecek. Nitekim uzun zamandır ABD Başkanı Barack Obama ile görüşmek için gün sayan Tayyip Erdoğan, bu emeline ulaştığında "çözüm süreci" de gündeme geldi. Yansıyan haberlere göre Obama, "çözüm sürecini buzdolabından çıkarın" diye buyurmuş AKP şefine.

Evet, emperyalistler de Türk burjuvazisi de Kürt sorunundan kurtulmak, en azından kontrol altında tutabilecekleri sınırlara çekmek istiyorlar. Ancak bu istek, Kürt halkının eşitlik ve özgürlük taleplerinin karşılanacağı anlamına gelmiyor. Nitekim yıllardır sürdürülen "çözüm süreci"nde, tam da "mutabakat sağlandı, çözümün arifesindeyiz" havasının estiği günlerin ardından kirli savaş ve toplu kıyımlar başlatıldı. Yani sermaye iktidarı Kürt sorunundan kurtulmak istiyor, fakat Kürt halkının meşru/haklı taleplerini kabul ederek değil, kural tanımaz kirli savaşla sindirip, bazı kırıntılara razı ederek bu hedefine ulaşmak istiyor. Nitekim Kürt hareketine dört koldan saldırırken, işbirlikçi Kürtleri sahaya sürüyor. Bu rezil plan, eşitlik özgürlük taleplerinin karşılanması bir yana, bu özelemlerin kaba şiddetle bastırılmasına endekslenmiştir.

Bir kez daha vurgulayalım ki, kapitalist/emperyalist sistem ezilen halkların sorunlarını çözemiyor. Ya kaba şiddetle eziyor, ya oyalama taktiği ile kontrol altına almaya çalışıyor. Hal böyleyken bu gerici sistemden ne Kürt halkına ne diğer ezilen halklara hayır gelir. Tersine ezilen halklar, ancak tutarlı bir anti-emperyalist mücadele ile eşitlik ve özgürlük özelemlerine kavuşabilirler.

Bu mücadelede Kürt emekçilerinin gerçek dostları dinci-gerici iktidar ya da emperyalistler değil; Türkiye işçi sınıfı, emekçiler ve ilerici, devrimci güçlerdir. Vurgulamak gerekiyor ki, Kürt halkının eşitlik ve özgürlük özelemlerini samimiyetle savunanlar da bu aynı güçlerdir. İlerici-devrimci güçlerin süreçlere daha etkin bir şekilde dahil olmaları da, Kürt emekçilerin özelemlerinin gerçekleşmesi de ancak işçiler birlik, halklar kardeş olmayı başardığında gerçekleşecektir.

Tendürek'te vahşet: Asker cenazeleri yaktı, sürükledi, halay çekti

"Cenazeleri çıkartırken hem tekmeliyorlardı hem sürüklüyorlardı. Panzerin yanına getirdiklerinde ise videosunu çektiler ve ardından da cenazelerin başında halay çektiler."

Van'ın Erciş ilçesine bağlı Zilan bölgesinde bulunan Tendürek (Gergili) Mahallesi'nde 13 Kasım'da operasyona çıkan askerler ile HPG'liler arasında bir evde çatışma yaşandı. Çatışmada, 3 HPG'li ve 1 asker yaşamını yitirdi, 3 asker de yaralandı. Çatışmanın her anına tanıklık eden mahalle sakinlerinin anlatımlarına göre, çatışmanın ardından bir vahşet yaşandı. Çatışmadan sonra ev ağır silahlarla tarandı ve bombalandı.

DiHA'dan Selman Keleş'in haberine göre, saatler süren taramadan sonra hızını alamayan askerler, HPG'lilerin yaşamını yitirdiği evi, yanlarında getirdikleri benzin ve molotoflarla ateşe verdi. Evin yanıp kül olmasına rağmen ağır silahlarla evi taramayı sürdüren askerlere engel olmak isteyen mahalle sakinleri de, "Hepiniz Ermenisiniz, göreceksiniz gününüzü" sözleriyle tehdit edildi. Operasyona katılan askerlerin sosyal medyada yayınladıkları fotoğraflar da, HPG'lilerin cenazelerinin tamamen yandığını gözler önüne serdi.

'Cenazelere işkence edip başında halay çektiler'

Mahallede tüm bu yaşananlara tanıklık eden

Seyran Yaş'ın anlatımları, vahşetin bununla sınırlı olmadığını gösterdi. HPG'lilerin cenazelerinin evden çıkarılırken de insanlık dışı uygulamaların devam ettiğine dikkat çeken Yaş, o anları şöyle anlattı: "Cenazeleri çıkartırken hem tekmeliyorlardı hem sürüklüyorlardı. Panzerin yanına getirdiklerinde ise videosunu çektiler ve ardından da cenazelerin başında halay çektiler. Bizlere de küfür ve hakaretlerde bulundular. Kimsenin evinden çıkmasına izin vermediler." Yaş, yaşananlara karşı tepkisini şu sözlerle dile getirdi: "Bu zulümdür, nerede görülmüş cenazelere işkence yapıldığı. Cenazelerimize bile saygıları yok. Tüm dünyanın bunları gömesi gerekir, artık bu dursun."

'Evin her tarafını yaktılar'

Görgü tanıklarından Velat Yaş ise, yaşananları şöyle aktardı: "Askerler, sürekli evlerimize girmemiz için tehdit ediyordu. Çıktığımızda ise küfür ediyorlardı. Kimsenin çıkmasını istemiyorlardı. Çatışma bittikten sonra evin hepsini yaktılar, molotoflarla yaktılar. Ardından tekrar bombalandılar. Evin her tarafını yaktılar. O gün kimsenin evden çıkmasını istemediler."

Kahrolsun sömürgecilik, Kürt halkına özgürlük!

Varto, Nusaybin, Lice, Yüksekova, Cizre, Sur ve Silvan... Sermaye devleti aylardır sözü edilen bu kentleri tam bir savaş alanına çevirmiş bulunuyor. Sokağa çıkma yasağı ilan edilerek, bu kentler günlerce sömürgeci devletin kural tanımaz, sınır nedir bilmez saldırılarının boy hedefi yapılıyor. Gerçekte söz konusu olan tastamam kent savaşlarıdır.

Bu savaşta hiçbir kural, hiçbir sınır yok. Kürdistan'da çoktandır "olağanüstü hal" rejimi var. Kısacası, Kürt halkına dönük savaş gitgide daha da kirleniyor, dünyanın ve insanlığın gözleri önünde Kürdistan'da her gün ve her saat kan akıyor, katliamlar yapılıyor. Kürdistan her geçen gün biraz daha Filistin'e benziyor. İsrail denen savaş aygıtı, Filistin'de, Gazze ve Kudüs'te ne yapıyorsa, sömürgeci Türk sermaye devleti Kürdistan'da misliyle yapıyor. Sömürgeci vahşetin bahaneleri bile birbirine çok benziyor. Siyonist devlet "Yeraltı geçitleri"ni, sömürgeci sermaye devleti ise mahallelerde kazılan "hendekleri" bahane ediyor. Hendekleri kendisine dönük bir savaş gerekçesi sayıyor. Öyle ya, kendisinin ha bire inşa ettiği karakollar, kalekollar onun için haklı! Dersim ve başka pek çok yerde, kentleri insansızlaştırmak ve doğayı yıkıma uğratmak amacıyla inşa ettiği barajlar da haklı! Kürtlere düşen ise kadın, çocuk ayırımı yapılmaksızın sıkılan mermi çekirdeğidir, biri diğerinden acımasız kent savaşları ve katliamlar serisidir...

Kürt hareketine ve halkına kayıtsız koşulsuz teslimiyet dayatılıyor

Bu kanlı savaş durmayacaktır. Devam edeceği ise en üst düzeyden, Tayyip Erdoğan başta olmak üzere, savaş kurmaylarınınca dile getiriliyor. "PKK'nin hakimiyeti kırılana, tüm silahlar gömülüp, üzerleri betonla örtülene, en son gerilla sınır dışına çıkana ve devletin alandaki hakimiyeti tam olarak sağlanana dek" bu savaşın, hem de her geçen gün daha acımasız boyut kazandırılarak sürdürüleceği belirtiliyor. Öte

yandan, sadece Kuzey Kürdistan değil, Rojava da hedef tahtasındadır. Nitekim Rojava son dönemlerde ardi arkası kesilmeyen tehditlerin, giderek de top atışları biçimindeki açık saldırıların boy hedefi yapılmıştır. Rojava'yı işgal etmek ya da aynı anlama gelecek olan bir "Tampon Bölge" uygulama girişimi başından beri sömürgeci devletin gündemindedir. Bunun için gün sayıyor, başka bir deyişle bu konuda emperyalist efendilerinden, yani ABD'den icazet bekliyor.

Rojava en başından itibaren sömürgeci devletin en büyük korkusu olmuştur. Hemen burnunun dibinde ve 900 küsur kilometreyi bulan sınırı ile fiili bir yeni Kürt devleti, sömürgeci devletin kabul edemeyeceği bir büyük tehdit ve tehlikedir. Bu tehlikeyi bertaraf etmek için efendilerine vermeyeceği taviz, yapmayacağı kirli pazarlık ve başvurmayacağı çılgınlık

yoktur. Nitekim bunu yapmıştır da. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarını da kapsayan, öncelikli hedefi ise kardeş Kürt halkı olan bugünkü kanlı ve karanlık savaş, tam da ABD'ye sunduğu İncirlik Üssü rüşveti ile bağlantılıdır.

Ama sömürgeci develete bu kadarı yetmiyor. O içerde ve dışarda her türlü çılgınlığı yapmak konusunda belli bir kararlılık içindedir. Yeni kirli pazarlıklar peşindedir. Sermaye devleti gelinen yerde her şeyin bölgedeki gelişmelere, demek oluyor ki, dünya egemenliği için dünyada ve Ortadoğu'da kıyasıya bir rekabet içinde olan ve bu arada, bölgeyi kendi çıkarları temelinde yeniden şekillendirmek için çok yönlü çabalar yürüten efendilerinin çıkar ve tercihlerine göre belirlenir hale geldiğini biliyor. Bunu bilerek bu savaşın dışında kalmak istemiyor. Bu kanlı ve karanlık savaşta rol üstlenmek istiyor. Sömürgeci devletin alacağı rol dünden bellidir; taşeronluk ve ABD'nin bölgedeki tetikçiliği. NATO denen savaş aygıtının "kurşun asker"i olmak.

Çözümün adresi birleşik devrimdir

Her şey daha da netleşiyor. Savaşın bir tarafında Kürt alt sınıfları var, diğer tarafında ise sömürgeci devlet ve tavrını ve safını son dönemlerde bir kez daha açıkça sömürgeci devletten yana belirlemiş, onunla bütünleşmiş Kürt burjuvazisi, korucusu, aşiret ağaları ve tarikatları ile bilimüm Kürt gericiliğidir. Onları her dönem AKP gericiliğine ve sermaye devletine yakın duran ve açık destek veren Güney'deki Barzaniler tamamlıyor. Arkalarında ise, emperyalizm, en başta da sömürgeci devletin stratejik müttefiği, daha doğrusu efendisi ABD emperyalizmi var.

Emperyalistlerin esas derdi bölgede tam bir egemenlik kurmak ve halkları köleleştirmektir. Kürt halkının çektiği acılar, yaşadığı yıkımlar, Kürtlerin

Katliamdan etkilenenlere psiko-sosyal destek

Türkiye İnsan Hakları Vakfı, Türk Psikologlar Derneği İzmir Şubesi, Türkiye Psikiyatri Derneği İzmir Şubesi, Toplumsal Dayanışma İçin Psikologlar Derneği, Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası İzmir Şubesi tarafından, Ankara Katliamı'na tanıklık eden ve saldırıda yaralanan kişiler ile hayatını kaybedenlerin ve yaralananların yakınlarına psiko-sosyal destek vermek üzere "Psiko-sosyal Dayanışma Ağı" adı altında İzmir'de de bir araya gelen kurumlar yazılı açıklama ile çalışmalarını duyurdular.

Kurumlar adına yapılan açıklamada, Ankara Katliamı anlatıldı. Açıklamada, her geçen gün artan şiddetin, toplumsal yaşamın temel dokusuna, temel güven duygusuna ve toplumu birbirine bağlayan bağlara hasar verdiği, çok sayıda kişide fiziksel ve ruhsal yaralara yol açtığı dile getirilen açıklamada, bu yaraların sarılması için dayanışma içinde olunması,

katliamların bireylerde ve toplumda yol açtığı tüm sorunlar ile etkin bir şekilde birlikte mücadele edilmesi gerektiğinin altı çizildi.

Açıklamada ayrıca, 'Psikososyal Destek Ağı' olarak katkılarının süreceği belirtildi.

İletişim bilgileri:

* Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TIHV) İzmir

Temsilciliği:

Telefon: 0 232- 463 46 46

E-posta: tihvizm@dsl.ttmail.com

Adres: 1432 Sk. No: 5 K: 3 D: 10 Alsancak / İzmir

* Türk Psikologlar Derneği İzmir Şubesi:

Telefon: 0 232- 422 12 08

E-posta: izmir@psikolog.org.tr

Adres: 1477 sok. No:8 (Türker Apt.) Kat: 3 Daire: 5 Alsancak / İzmir

özgürlüğü ve tam hak eşitliği onları zerre kadar ilgilendirmemektedir. Emperyalistler ulusal sorunun çözüm gücü değil, tam tersine çağımızda bu sorunların esas kaynağıdır. Aynı anlama gelmek üzere, sınıfsal ve ulusal her türden köleliğin çözümünün önündeki en büyük engeldir. "İnsansever emperyalizm" yoktur, bu yeni dönem haini sol kılıklı neo-liberal alçakların ve şarlatanların uydurmasıdır. Emperyalizm, somut olarak ABD, AB veya Rusya, bunların hiçbiri Kürt halkının çıkarına olan gerçek bir özgürlüğün ve eşitliğin ifadesi bir çözüm projesi sunmaz, sunamaz.

ABD emperyalizmi çözümün hakemi de olamaz.

ABD'nin hakemliğinin ne menem bir şey olduğunun sayısız örneği vardır. En yakın örneği ise Filistin'deki hakemliğidir. Bu hakemliğin ne olduğu ve Filistin halkına nelere mal olduğunu ise en yakından ve en iyi Kürt halkı bilmektedir. Yaser Arafat'la başlayıp, Mahmut Abbas'la devam ettirilen Oslo macerası ve barış görüşmelerinin akıbeti ortadadır. Kürt halkının şüphesiz ki, Kürt hareketinin marifetiyle büyük umutlar bağladığı "açılım" ve "çözüm süreci" manevralarının hazin sonu da bilinmektedir.

Aradan geçen süre zarfında yaşanan tüm deneyimler döne döne kanıtlamıştır ki, '92 newrozu ile birlikte "siyasal çözüm" adı ile kodlanan yol, çıkışsızdır. Kürt halkı bugüne dek elde ettiği tüm kazanımlarını kendi öz mücadelesine borçludur. Kürt hareketinin henüz az çok Türkiye devrimi perspektifine sahip olduğu, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları ile devrimci kader birliğini esas aldığı, yani Kürdistan devrimini Türkiye devriminin bir parçası olarak gördüğü, çözümünü ve gerçek kurtuluşu Türkiye'nin birleşik sosyalist devrimine bağladığı dönemki mücadelesine borçludur.

Gerçek şudur ki, sömürgeci devletin temsilcileri de dahil, Kürt realitesi en çok bu dönemde kabul görmüştür. En çok ve sorunsuz biçimde bu dönemde Türkiye'nin emekçi halkları içinde yankı bulmuştur. Türk halkı en fazla bu dönemde Kürt halkının yaşadığı acıları ve travmaları anlamaya başlamış ya da anlamaya çalışmıştır. Amiyane deyimle en çok bu dönemde Kürt halkı ile empati kurmuştur. Bütün bunların da etkisiyle, sömürgeci sermaye devleti en fazla bu dönemde Kürt gerçeği ve sorunu konusunda çaresiz kalmıştır.

Şimdi zaman sömürgeci burjuvazi ile Kürt gerçikliğinin birliğine karşı, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları ile devrimci kader birliği çizgisinde buluşma ve birleşme günüdür. Birleşik bir kuvvet halinde sömürgeci Türk burjuvazisine ve emperyalizme karşı cepheden mücadeleyi yükseltme günüdür.

Zaman yeniden devrimci çözüme dönme zamanıdır. Türkiye devrimi ile Kürdistan devrimini birleştirme, Türkiye işçi sınıfı ile Kürt halkının samimi ve içten mücadele birliğinin ifadesi ve doruğu olan birleşik sosyalist devriminde karar kılma zamanıdır. Bu yönde bütünlüklü ve tutarlı açılımlar yapma zamanıdır.

Bu görev ve sorumluluk herkesten önce biz komünistlerin görevi ve sorumluluğudur. Komünistler olarak bugüne kadar yaptığımız gibi bundan sonra da yılmadan yorulmadan kardeş Kürt halkının kazanımlarını savunacağız. Kürt halkına ve kazanımlarına dönük saldırılara karşı kendi çizimimizde ve kendi tarzımızda tam bir içtenlikle Kürt halkıyla omuz omuza mücadele edeceğiz. Birleşik devrimin gereği olarak, Türkiye denen siyasal coğrafyadaki her ulustan işçilerin tek partide örgütlenmesini savunacağız.

Katliamlar eylemlerle lanetlendi

Başta Silvan olmak üzere sermaye devletinin Kürdistan'da estirdiği saldırganlık ve katliam, 14-15 Kasım tarihlerinde çeşitli kentlerde yapılan eylemlerle protesto edildi.

İstanbul

ÇHD, KAV, ÖHD, DİH, EHB, ÖDAV ve TOHAV üyesi avukatlar 14 Kasım'da "İstikrar' katliamla sürüyor adalet direnişle aranıyor!" ozaliti açarak, Taksim'deki İstanbul Barosu önünde cüppeleriyle oturma eylemi yaptı.

Oturma eylemi sırasında Gölge Tiyatro Topluluğu, sergilediği performansla kirli savaş ve halkların yaşadığı acılara dikkat çekti.

Eylemde avukatlar adına yapılan açıklamada "Özgürlük ve demokrasinin halkların dayanışması ve ortak mücadelesiyle geleceği; avukatlar olarak katliamlara sessiz kalmayacakları ve mücadelenin parçası olmaya devam edecekleri" söylendi.

Avukatların eyleminin ardından, DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin yanısıra çok sayıda kurumun çağrısıyla Galatasaray Lisesi önünde eylem yapıldı. Konuşmaların ardından yapılan ortak açıklamada "Biat etmeyeceğiz! Teslim olmayacağız! Hep birlikte, yan yana, omuz omuza direneceğiz!" denildi.

Aynı gün Kadıköy'de yapılan eylemde ise faşist provokasyon yaşandı. Akşam saatlerinde Boğa Heykeli önünde toplanılmasının ardından yapılan açıklamada Silvan'daki devlet terörü dile getirilirken, Beyrut ve Paris'teki katliamlar da lanetlendi.

Oturma eyleminden sonra eylem sona erdirilirken Söğütözü Caddesi'nden ellerinde Türk bayrağı ile bir grup faşist geldi. Sermaye devletinin kolluk güçleri faşistler ile eylemciler arasına barikat kurdu. Eylemciler bir süre polis barikatlarının önünde bekledi. Faşist kitlenin dağılmasıyla, eylemciler bir süre daha Bahariye Caddesi'nde beklemelerinin ardından dağıldı.

Mersin

Emek ve Demokrasi Güçleri'nin 14 Kasım'da düzenlediği eylemde İstasyon Meydanı'ndan Özgür Çocuk Parkı'na yürünmesi planlanırken, katılımcıların önü toplanma alanında polis barikatıyla kesildi. Bir süre kurum temsilcilerinin polis şefleriyle barikatın kaldırılması için görüşmeler yapmasına rağmen barikat açılmadı.

Sloganlarla ve konuşmalarla protesto edilen polis barikatı önünde bir süre yapılan oturma eyleminin ardından basın açıklaması gerçekleştirildi. Katledilenler anısına saygı duruşu yapılarak eylem bitirildi.

Mamak

Mamak Barış Bloku, 14 Kasım'da Tekmezar'da toplanarak "Biz kazanacağız" yazılı pankartın arkasında Tuzluca'yı Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirdi.

Meydana gelindiğinde devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Ardından basın açıklaması okundu ve Feyzullah Çınar Parkı'na geçilerek katledilenler için

fidan dikildi.

İzmir

İzmir Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri 14 Kasım'da Alsancak Sevinç Pastanesi önünde 1 saat oturma eylemi yaptı. Açıklamada ise Silvan'da ve bölgenin diğer il ve ilçelerinde süren saldırıların tek sorumlusunun Saray olduğu söylenerek, "Saray'ın savaşına karşı barışı savunmaya devam edeceğiz" denildi.

Kurum temsilcilerinin kısa konuşmalarının ardından eylem bitirildi.

15 Kasım'da ise Karşıyaka İzban önünde gerçekleştirilen eylemde "Sarayın savaşına karşı Nusaybin direnişinin yanındayız. Ses ver. Sarayın savaşına karşı yaşam nöbeti" pankartı açıldı. 1 saat oturma eylemi yapan emekçiler adına Eğitim Sen İzmir 1 No'lu Şube Başkanı Bahri Akkan tarafından basın açıklaması yapıldı. Açıklamanın ardından kurum temsilcileri söz aldı.

Adana

Adana Barış Bloku tarafından 15 Kasım'da İnönü Parkı'nda yapılan eylemde basın açıklamasını İHD Adana Şube Eşbaşkanı Sema Peynirci okudu.

Silvan ve Paris'teki katliamların lanetlendiği açıklamada emperyalistlerin G20 Zirvesi de teşhir edildi.

Bursa

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla 15 Kasım'da Fomara Meydanı'nda yapılan eylem aralarında BDSP'nin de olduğu pek çok ilerici ve devrimci kurum katıldı. Basın açıklamasında Silvan'daki devlet terörü sonucu insanların katledildiği, sokağa çıkma yasağından kaynaklı açlık, salgın hastalıkların ortaya çıktığı dile getirildi.

Kocaeli

Kocaeli Barış Bloku'nun 15 Kasım'da İnsan Hakları Parkı'nda gerçekleştirdiği eylemde katliamlar lanetlendi, yere mumlarla Silvan ve Paris yazıldı.

Eylem Fransa halkı ile dayanışmak için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Ardından basın açıklaması yapıldı. Açıklamadan sonra da kitle ağzına siyah bantlar bağlayarak oturma eylemi gerçekleştirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Mersin-Mamak-İzmir-Adana-Bursa-Kocaeli

Sıkıyönetimin ilk 5 günü: 2 ölü, 12 yaralı

Daha önce iki kez sokağa çıkma yasağının ilan edildiği ve 2 kişinin polislerce katledildiği Mardin'in Nusaybin ilçesinde, 13 Kasım saat 21.00'de başlayan sokağa çıkma yasağı devam ediyor. Azgın polis terörünün ve infazların yaşandığı ilçede ilk beş günün bilançosu şöyle:

* 14 Kasım'da, öğlen saatlerinde Yenituran Mahallesi Fırat Sokak'ta bulunan evlerinden çıktığı esnada, polislerin bombaatar mermisinin yanlarında patlaması sonucu Faysal Çakar ve 10 yaşındaki oğlu Cano Çakar vücutlarına isabet eden şarapnel parçalarıyla yaralandı. Çakar ve küçük çocuğu polis ablukası nedeniyle saatler sonra kaldırıldıkları Nusaybin Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alındı.

* 15 Kasım'da, Fırat Mahallesi Başyurt Sokak'ta bulunan evlerinin ikinci katından 9 yaşındaki Sevcan ve 17 yaşındaki Fikret isimli çocuklarıyla aşağı inmek isteyen 5 çocuk annesi Selamet Yeşilmen (44), polislerce katledildi. Yaralanan çocuklarından Sevcan tedavisi için Diyarbakır'a sevk edilirken, Fikret ise Nusaybin Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

* 15 Kasım'da, Yeşilmen ailesinin feryadına koşan Yılmaz Tutak isimli genç, Çağçağ Caddesi'nde konumlanan polislerce hedef alınarak vuruldu. Yeşilmen ailesinin evine yakın bir noktada vurulan Tutak, polis saldırısı nedeniyle saatler sonra kaldırıldığı Nusaybin Devlet Hastanesi'nden Diyarbakır'a sevk edildi.

* 15 Kasım'da, Devrim Mahallesi'ndeki Hükümet Konağı'nın arkasındaki evinin bahçesine bombaatarla atılan merminin patlaması sonucu saçılan şarapnel parçalarının isabet ettiği Abdulkadir Aytimur yaralandı. Aytimur, Nusaybin Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alındı.

* 15 Kasım'da, akşam saatlerinde Devrim Mahallesi'nde bulunan evinin balkonuna çıkan Şirin Bilgin isimli kadın, Newroz Alanı yakınlarına konuşlanan polislerin açtığı ateşle yaralandı. Sırtına kurşun alan Bilgin, Nusaybin Devlet Hastanesi'nde

tedavi altına alındı.

* 16 Kasım'da, Duruca (Kertwênê) Mahallesi'nde 15 Kasım gecesini geçirdiği kalp krizinin ardından çağrılan ve İpekyolu polislerce kapatıldığı için 3 saat sonra gelen ambulansla Nusaybin Devlet Hastanesi'ne kaldırılan ancak doktor olmadığı için Diyarbakır Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne sevk edilen 65 yaşındaki Abdulkadir Yılmaz burada yaşamını yitirdi.

* 16 Kasım'da, akşam saatlerinde 65 yaşındaki Süleyman Altekin, Fırat Mahallesi'nde bulunan çocuğunun evine gitmek isterken, Abdulkadirpaşa Mahallesi Şirin Sokak'ta polislerce ayağından vuruldu.

* 17 Kasım'da, Abdulkadirpaşa Mahallesi Kartopu Sokak'ta bulunan evinin önüne çıkan Abdulkadir Doğan, Çağçağ Caddesi üzerinde bulunan polislerce ayağından vuruldu. Doğan, saatler sonra ancak kaldırılabilirdiği Nusaybin Devlet Hastanesi'nden Diyarbakır'a sevk edildi.

* 17 Kasım'da, Abdulkadirpaşa Mahallesi Coşan Sokak'ta bulunan evinin önüne çıkan 3 çocuk annesi Halime Güner (35) isimli kadın, yine Çağçağ Caddesi üzerinde bulunan polislerce ayağından vuruldu. Güner, Nusaybin Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alındı.

* Devrim Mahallesi'nde bulunan bir apartmanın 5. katındaki evinin mutfağında bulunan 42 yaşındaki Fatma Kulat isimli kadın kurşunların hedefi oldu. Mutfak camını kırarak içeri giren kurşun o sırada yemek yapan Kulat'ın çene altından boynuna saplandı. Ağır yaralanan kadın, çağrılan ambulansla Nusaybin Devlet Hastanesi'ne ardında da Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne sevk edildi.

* 17 Kasım'da, akşam saatlerinde Yeni Turan Mahallesi Mehmetçik Sokak'tan geçen 19 yaşındaki Mehmet Aslan isimli bir genç, polis kurşunlarının hedefi oldu. Sakarya Caddesi'ne konuşlanan polislerin üzerine ateş açtığı Aslan, boynuna isabet eden bir kurşunla olduğu yere yığıldı. Nusaybin Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Aslan'ın hayati tehlikesi bulunduğu belirtildi.

Cumartesi Anneleri'nden 555. hafta eylemi

Cumartesi Anneleri devlet tarafından kaybedilenlerin hesabını sormak için 555. haftadaki oturma eylemini 14 Kasım'da Galatasaray Meydanı'nda gerçekleştirdi. Eylemde gözaltında kaybedilen Mehmet Şah İkincisoy'un akıbeti soruldu.

Eylemde ilk olarak Hasan Ocak'ın kardeşi Ali Ocak konuştu. Ocak, devletin işlediği suçların üzerini örttüğünü, devletin inatla suç işlediğini, buna karşı inatla mücadele edeceklerini belirtti.

Cemil Kırbayır'ın abisi Mikail Kırbayır ise Cizre'de yakınları devlet tarafından öldürülenlerin günlerce cenazelerle aynı evde kalmak zorunda kaldığını belirtti.

Gözaltında kaybedilen Nurettin Yedigöl'ün kardeşi ise Fransa'daki IŞİD saldırılarını kınadı.

Kenan Bilgin'in kardeşi İrfan Bilgin, Davutoğlu'nun 'beyaz Toros' tehdidine değinerek devletin bugün beyaz Toroslar'a gerek duymadan zırlı araçlarla katliam yaptığını söyledi.

Eylemde konuşan Sezgin Tanrıku da Paris ve Silvan'daki katliamları kınadı. Paris katliamının Diyarbakır, Suruç ve Ankara'daki katliamların devamı olduğunu söyleyen Tanrıku, IŞİD'le aynı zihniyette olanların onunla mücadele edemeyeceklerini belirtti.

HDP'li Pervin Buldan da konuşmasında Paris katliamını kınadı. AKP'nin katliamlara son vermesini, kayıpların bulunmasını istedi.

Eyleme katılan HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş da Paris katliamını kınadı; Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar'ın IŞİD'i destekleyip kullandığını, katliamların sorumlusunun bu devletler olduğunu söyledi. Türkiye'de de IŞİD zihniyetinin iktidarda olduğunu belirtti.

Konuşmaların ardından yapılan basın açıklamasında, Silvan'daki devlet terörü teşhir edilerek İçişleri Bakanlığı yetkilisinin "Üç mahalleyi haritadan sileceğiz" sözü hatırlatıldı.

Mehmet Şah İkincisoy'un kaybedilişinin anlatıldığı açıklamada, 22 Kasım 1993 tarihinde İkincisoy'un ev baskınından gözaltına alındığı, Diyarbakır Terörle Mücadele Şubesi polisleri tarafından işkenceyle öldürülmesine rağmen polislin gözaltına aldığı inkar ettiği belirtildi. AİHM'e başvuran ailenin Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'nca tehdit edilerek başvurusunu geri çekmeye zorlandığı belirtildi. AİHM'in ise devleti gözaltında ölümden sorumlu tutarak mahkum ettiği ifade edildi.

Sahte gündemlerle gerçekleri karartmaya çalışıyorlar

Özellikle 7 Haziran'daki seçimlerden sonra tüm Türkiye genelinde "terör operasyonları" vb. gerekçelerle neredeyse her gün ev baskınları, gözaltılar, tutuklamalar yaşanıyor. Sermaye devleti "teröre karşı mücadele" adı altında eylem yapma yasakları koyuyor. Muhafiz internet siteleri kapatılıyor ya da erişime engelleniyor. Cumhurbaşkanı'na hakaret ettiği iddiasıyla birçok insan hapisanelere konuyor. Ancak polisin "takip listesinde" olan IŞİD'cilerin "canlı bombalar eylem yapmadan tutuklayamayız" denilerek serbestçe dolaşmalarına izin veriliyor. Sermaye devleti "teröre karşı mücadele"den, "IŞİD, PKK, DHKP/C'ye karşı mücadele etmek"ten bahsediyor. Ancak devletin IŞİD'e nasıl da destek verdiği birçok şekilde açığa çıkmıştı. MİT'in denetiminde TIR'larla silahlar IŞİD'e gönderilmişti. Suriye'deki savaştan kaçan siviller Türkiye sınırını geçemezken silahlı IŞİD'cilerin Türk askerlerinin hemen yanından sınırı geçtiklerinin görüntüleri ortaya çıktı. IŞİD'cilerin Türkiye'deki hastanelerde tedavi edildikleri de öğrenildi. 10 Ekim'de Ankara'da kendini patlatarak 100'den fazla insanın ölmesine neden olan iki bombacının da IŞİD'ci oldukları, devletin onları takip etmesine rağmen yaşanan vahşete izin verdiği ortaya çıktı. Ankara katliamından önce o bölgedeki askeri kurumlara "Ankara'da bomba patlatılacağı için kimsenin girip çıkmaması gerektiği" bildirildi. Bu bilgi Ankara'daki konsolosluklara da iletildi. Bütün bunlar gösteriyor ki sermaye devleti bu katliamı bizzat düzenleyendir.

Ankara katliamını gerçekleştiren devlet, Silvan'da, Cizre'de, birçok Kürt ilinde sokağa çıkma yasakları koyarak, sonra da zırhlı araçlarla, tanklarla, helikopterlerle sivil halkı öldürmeye devam ediyor. Geçtiğimiz haftalarda Cizre'de 1 haftalık sokağa çıkma yasağı kaldırıldıktan sonra 20'den fazla "teröristin" öldürüldüğü açıklandı. Ancak devletin "terörist" dediği bu 20'den fazla insanın, günlük ihtiyacını karşılamak

için fırına, bakkala giderken zırhlı araçlardan açılan ateşle öldürüldüğü, ölenlerin içinde 1 aylık bebekten, 70 yaşına kadar insanın olduğu ortaya çıktı. Devletin bu operasyonlara gerekçesi ise bu mahallelerde kazılan hendeklerin kapatılması idi. Oysa bu hendekler orada yaşayanlar tarafından tam da zırhlı araçların mahallelerine girip, kendilerine saldırmalarını önlemek için kazılmıştı. Devletin sözcüleri "terör" lafını ağzından düşürmeyerek, bir korku ortamı yaratarak, kendi iktidarlarını sürdürmeye, kalıcı kılmaya çalışıyorlar. Gerçekleri çarpıtıyorlar. Onlarca devrimci tutuklanıyor, polisin basına servis ettiği haberler ise gerçekte öyle olmamasına rağmen "eylem hazırlığında yakalandılar", "şehri kana bulayacaklardı" gibi asılsız iddialar etrafında dönüyor. "Canlı bomba tutuklandı" haberleri çıkıyor. Hani canlı bombalar eylem yapmadan tutuklanamazdı? Devlet IŞİD vb. gerici çeteleri besliyor, bu çetelere karşı çıkan, ekonomik, sosyal hakkını arayan, özgürlük isteyenleri, devrimcileri, Kürt halkını ise katlediyor, gözaltına alıyor, tutukluyor.

Sermaye devleti gerçekleri çarpıtarak bir korku ortamı yaratmaya çalışıyor. Kendi çıkarlarını, tüm toplumun çıkarıymış gibi göstererek, kitleleri de taraflaşmaya, tüm toplum üzerine karabasan gibi çöken baskılara, saldırılara, katliamlara onay vermeye çağırıyor. Emekçilerin kendi gündemlerine odaklanmasını engellemeye çalışıyor. Ücret artışını, iş güvencesini, eğitim-sağlık hizmetlerinin pahalılığını değil de sözde "terör tehdidi"ni önlerine almalarını istiyor. Yaşanan bu tutuklama, operasyon, saldırı ve katliam bolluğunun asıl anlamı budur. Bu ikiye bölümlüktür, yalancılıktır. Emekçiler buna karşı kendi mücadelesine odaklanmalıdır. Hakları ve gelecekleri için mücadele etmeli, bu haklarını büyütme çalışmalıdır.

Adana'da gözaltı saldırısı

Adana'da polis 17 Kasım sabahı yaptığı ev baskınları ile çok sayıda kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar arasında Eğitim Sen Adana Şube Başkanı ve KESK Dönem Sözcüsü Ahmet Karagöz, SES üyesi Hüseyin Çalı, Halkevleri üyesi Sinan Hüdür ile KESK, DİSK, TMMOB üyesi birçok emekçi yer aldı.

Baskınların, Adana'da 6 Ekim'de İnönü Parkı'nda Ankara mitingine çağrı amaçlı düzenlenen yürüyüş ve basın açıklamasından kaynaklı olarak yapıldığı öğrenildi.

Gözaltı saldırısı, KESK ve Eğitim Sen MYK üyelerinin katılımıyla adliye önünde yapılan eylemle protesto edildi. Eylemde açıklama yapan Eğitim Sen Genel Başkanı Kamuran Karaca, "AKP, giderek artan ve benzer örneklerini ancak faşist rejimlerde görebileceğimiz baskıcı, anti demokratik ve yok etmeye dayalı politikalarına boyun eğmeyen ve sesini yükseltenlere karşı büyük bir tahammülsüzlük göstermekte, şafak baskınları ve gözaltı operasyonları ile bizleri sindirmeye ve tamamen susturmaya çalışmaktadır" dedi.

Gözaltındakiler karakol, savcılık ve mahkemedeki ifadelerinin ardından serbest bırakıldı.

Alışverişten dönerken vuruldu

15 Kasım'da, Şırnak'ın Cizre ilçesinde alışverişten dönen bir kişi zırhlı araçtan açılan ateş nedeniyle karnından yaralandı. Dört yol'dan geçtiği sırada yaralanan Servet Aydı, çevredekiler tarafından uzaklaştırılmaya çalışılırken, polis çevredekilerin "yaralı var" ikazlarına aldırmaz etmeden biber gazıyla saldırdı.

Aydı, biber gazının içinde bir araca bindirilerek Cizre Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Adalet Bakanlığı'ndan çocuklara 'müjde'(!)

Sermaye devleti yürüttüğü kirli savaşla, tırmandırdığı baskı politikalarıyla ve yaşadığı krizlerle beraber çocuk hapisanelerini kendisi için bir ihtiyaç olarak görüyor. Boyun eğdiremediği, bu düzene öfkeli olan çocukları ve gençleri hapisanelere atmayı planlıyor.

Bu kapsamda, Adalet Bakanlığı, 2016'da Diyarbakır, Hatay ve Tarsus olmak üzere üç, 2017 ve 2018'de de Kayseri ve Tekirdağ ili Çorlu ilçesinde birer çocuk ve gençlik kapalı ceza infaz kurumu ile üç yılda 5 hapisane açmayı planlıyor. 288 kişilik kapasiteye sahip olacak olan bu cezaevleriyle üç yıl içerisinde çocuklar için 1440 kişilik hapisane inşa edilecek.

Öte yandan, son 6 yılda hapisanelerde 10 çocuk ölürken 13 Kasım 2015 günü Trabzon E Tipi Cezaevi'nde bir çocuk intihar etti. Hapishaneden çıkan çocukların üçte ikisi bir yıl içinde tekrardan hapishaneye atılıyor.

“İstikrar” AKP ile gelemiyor!

Türk sermaye devletini bekleyen ekonomik bunalım 1 Kasım seçimleri sonrasında da ortadan kalkmış değil. AKP'nin tek parti hükümeti imkanı yakalamasıyla “parlak” bir tablo çizilmiş, seçimler sonrasında TL'nin dolar karşısında değer kazanması “sevinçle” karşılanmıştı. Ancak Türkiye'yi de aşan, kapitalizmin doğasından kaynaklanan kriz dinamikleri, “istikrar”ın kolay kolay sağlanamayacağını gösteriyor.

1 Kasım'dan sonra dolar tekrar yükseliyor

6 Kasım'dan bu yana dolar karşısında değer kaybetmeye devam eden TL, hafta boyunca değer kaybını sürdürdü. 16 Kasım sabah saatlerindeki 0,7'lik değer kaybıyla 2,8831 seviyesine çıkan dolar, 6 Kasım'dan beri en yüksek seviyeye çıkmış oldu. FED'in Aralık ayında faiz arttırması ihtimali de TL'nin değer kaybında etkili olurken, dünya genelindeki sermaye hareketleri de Türkiye'nin ekonomik krize doğru yol aldığını gösteriyor.

Gelişen ülke ekonomilerinden kaçma eğilimindeki sermaye yönelimi ve TL'nin değer kaybı, Türkiye'nin borçluluğundaki artışın –IMF'ye olan borçlar ödense de, özel sektör ve devlet borçlarının önemli ölçüdeki artışının– krize yol açması ihtimalini yükseltiyor.

Kriz kapitalizmin doğasından kaynaklanıyor

Dünya kapitalizminin eğilimleri, son olarak Japon

ekonomisinde de daralma yaşanmasına sebep oldu. Temmuz-Eylül döneminde, yüzde 0,2'lik beklentilerin üzerinde yüzde 0,8 oranında daralan Japon ekonomisi, böylece tekrar resesyona girmiş oldu. Çin ekonomisindeki duraklama ve ithal gıda fiyatlarındaki artışın bu sonuçta etkili olduğu bir gerçek.

Bu gelişmeler şu gerçeği bir kez daha açıkça ortaya koyuyor; neo-liberal ekonomi politikalarıyla '70'lerdeki

krizi aşmaya çalışan dünya ekonomisi, şimdi de neo-liberal ekonominin yol açtığı krizle karşı karşıya. “3. Büyük Depresyon geldi mi, gelecek mi” tartışmalarıyla boğuşan burjuva iktisatçıları da çok iyi biliyorlar ki, kapitalizm krizlerle ayakta duran bir sistemdir ve onlar açısından bu krizleri aşmanın yolu her zaman için işçi sınıfını daha fazla sömürmekten geçmektedir. İşçi sınıfı buna izin vermemelidir.

G20'de Erdoğan-Obama görüşmesi

Amerikan emperyalizminin ve Türk sermaye devletinin baş temsilcileri Obama ve Erdoğan, 15 Kasım'da, yanlarındaki heyetle birlikte Antalya'daki G20 Zirvesi'nde görüşme gerçekleştirdi. Görüşmeye AKP sözcülerinin yanı sıra, bölgedeki kirli savaşın temel yürütücülerinden Hakan Fidan da katılırken Obama'ya da John Kerry, Susan Rice gibi emperyalist saldırganlığın planlayıcıları eşlik etti.

Görüşmenin ardından açıklama yapan bölgedeki savaşın baş sorumluları, Paris'teki saldırı üzerinden “taziye” dileklerini ifade ederek ikiyüzlülükte sınır tanımamaya devam ettiler. “Saldırı insanlığa karşı yapılmıştır” vb. genel sözler kullanan savaş suçluları, “terör” aldatmacasıyla baskı ve kirli savaşları sürdüreceklerini dile getirdiler.

Erdoğan açıklamasında, Suriye konusunu da görüştüklerini belirterek “dünya barışı” yalanıyla, emekçileri sömürmeye, katletmeye, yerlerinden etmeye devam edeceklerinin sinyalini verdi. Türk sermaye devletinin ABD ile ortaklığını “model ve stratejik” olarak nitelendiren Erdoğan, bundan sonra atacakları adımları değerlendirdiklerini belirtti.

Obama da Suriye konusunda “siyasi geçişi sağlamak için birlikte çalışıyoruz” ifadelerini kullanırken Türkiye'yi “güçlü ortak” olarak tanımladı. Geçtiğimiz günlerde yapılan Viyana görüşmesine de değinen Obama, “buradaki ilerlemeleri” Erdoğan'la da ele aldıklarını söyledi. Göçmenler konusunda ise Türkiye ve Avrupa ile yan yana olduklarını ve “sığınmacı sayısını azaltmayı hedeflediklerini” dile getiren Obama, ırkçılığı, kirli savaşları, sınırlardaki baskıları vb. her türlü devlet terörünü trmandıracıklarını itiraf etmiş oldu.

G20 için OHAL ve polis saldırısı

15-16 Kasım tarihlerinde Antalya'da yapılan G20 Zirvesi nedeniyle sermaye devleti kentte adeta OHAL ilan etti. 15 Kasım sabahından itibaren şehirde polis terör estirdi. Şehre gelen otobüsler durdurularak GBT yapıldı ve üç ayrı arama noktası kuruldu. Bazı otobüsler şehre alınmadı, yolcular otobüslerden indirilerek şehre başka yollardan girmeye zorlandı.

Aramalarda gözaltına alınanlar oldu.

G20 Zirvesi'ni protesto etmek için Antalya Emek ve Demokrasi Güçleri, Aydın Kanza Parkı'nda toplandı. 15 Kasım'da, Zirve'yi protesto eden güçler Cumhuriyet Meydanı'na yürümek için harekete geçerken arama noktasında polisin saldırısına uğradılar. Çok sayıda kişinin gözaltına alındığı saldırının

ardından eyleme devam eden kitle Cumhuriyet Meydanı'nda basın açıklaması yaptı.

15 Kasım'da G20 Zirvesi'ne mektup götürmek için Attolos Meydanı'ndan yola çıkan Halkevleri ve Öğrenci Kolektifleri üyesi 4 kişi, yasaklanan bölgeye dahi gelmeden gözaltına alındı. 4 kişinin gözaltına alınması kararının valilik tarafından verildiği öğrenildi.

Ekonomik ve sosyal yıkım programına karşı topyekûn mücadeleye!

Sermaye örgütleri AKP'nin tek başına hükümeti kurmaya hazırladığı bu süreçte, işçi ve emekçiler için ekonomik ve sosyal yıkımı içeren sözde reformlara ilişkin beklentilerini ortaya koymaya başladılar. Hızla ekonomik reformlar çerçevesinde neler yapılması gerektiğini de AKP'nin önüne ev ödevi olarak koydular.

Sermaye cephesinin talepleri...

Sermaye örgütü TÜSİAD 1 Kasım'dan sonra "ekonomide rekabet gücünün artırılması" için önlemler alınmasını istedi. Yapılması gereken düzenlemeleri ortaya koydu. Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği Başkanı M. Rıfat Hisarcıklıoğlu AKP'nin tek başına hükümet olmasından duyduğu memnuniyeti ortaya koyarken bile sermayenin ekonomik beklentilerinin altını çizdi. Yaptığı açıklamada, "Şimdi ekonomiye ve reformlara odaklanma zamanı" dedi.

Sermaye örgütleri ekonomide rekabet gücünün artmasını isterken işçi sınıfı ve emekçilerin daha fazla yoksullaşmasına, emeğin değersizleşmesine yol açacak önlemlerin alınmasını istiyorlar. Yani ucuz iş gücü kaynağı olarak işçi sınıfı ve emekçilerin en temel ekonomik ve sosyal haklarının budanmasını istiyorlar.

Sermaye örgütleri ekonomide rekabet ortamını zayıflatacağı gerekçesiyle asgari ücretin 1300 TL'ye çıkarılması konusunda tepkilerini koro halinde ortaya koyuyor, kazan kaldırıyorlar. Bir yandan da kıdem tazminatlarının gaspını ve kıdem tazminatı fonunun kurulmasını istiyorlar.

Sermaye örgütleri işçilik maliyetlerinin düşürülmesi konusunda ısrarcı bir tutum sergiliyorlar. Bu çerçevede çalışma yaşamının esnekleştirilmesi, esnek çalışmanın iş yaşamına egemen olmasının önündeki engellerin kaldırılmasını yüksek sesle dile getiriyorlar.

Sermayenin taleplerinin farkında olan AKP ise gerek seçim bildirgesinde ve gerekse seçimden sonra yaptığı açıklamalarda talepleri yerine getireceğini ilan etti. Yani AKP, hükümeti kurmaz hızla sermayenin taleplerine yanıt vermek ve sermayeyi ihya etmek için harekete geçecek.

AKP yeni dönemde de sermayeyi ihya edecek

AKP yeni dönemde de sermayeyi koruyan ekonomik kararlara imza atacak. AKP, sermayenin büyümesi ve ihracatı arttırması için tam gaz mesai yapacak. AKP bu çerçevede üretim üzerindeki maliyet baskısını azaltacak önlemler alacak. AKP, sermaye baronlarının Çin ile rekabet edebileceği koşulları yaratmak için elinden geleni yapacak.

AKP'nin ekonomi kurmayları olan Ali Babacan ve Mehmet Şimşek, emek maliyetlerini bastırma hedefine odaklanmış bir rekabet gücü yarışması içinde sermayenin daha fazla kâr etmesinin önünü açacak ekonomik önlemlere odaklanacaklarını, yaptıkları açıklamalarla ortaya koydular. Yani, AKP'nin 2015–2019 yıllarını kapsayan hükümet döneminde de kiblesi

yine burjuvazi olacak.

AKP'nin kapitalistlere yeni kâr kapıları açacağı ekonomik açılımlardan biri kapitalistlerin sırtındaki sigorta yükünü ortadan kaldırmaktı. Bu nedenle sigorta primlerini üç yıl boyunca devletin ödeyeceği bir düzenleme yapmaya hazırlanıyor. Daha önce sigorta primi yükünden kurtulmak için sermayedarların en az 11 işçi çalıştırması gerekiyordu. Artık sermayedarlar bir işçi bile çalıştırsa sigorta primini üç yıl boyunca ödemekten kurtulacaklar.

AKP'nin kapitalistleri rahatlatacak sigorta primleri yükünü kapitalistlerin sırtından alma saldırısının faturasını işçi sınıfı ve emekçiler ödeyecekler. İşçilerden yapılan kesintilerle ortaya çıkan İşsizlik Para Fonu'ndan aktarılacak kaynakla kapitalistlerin sigorta prim faturası karşılanacak. Yani işçilerden yapılan kesintilerden oluşan İşsizlik Para Fonu'nda biriken yaklaşık 80 milyar liranın aslan payı kapitalistlerin hizmetine sunulacak.

Sermaye hükümeti işçi sınıfının en önemli kazanımlarından biri olan ve 12 Eylül generallerinin bile dokunmadığı kıdem tazminatını da gasp etmeye hazırlanıyor. Böylece sermayedarlar, sömürücü asalaklar kıdem tazminatı yükünü de sırtlarından atacaklar.

Sermaye açısından kıdem tazminatı yükünün ortadan kalkması son derece önemlidir. Zira kıdem tazminatı yükünün kalktığı koşullarda kapitalistler hem daha fazla kâr elde edecekler hem de işçi kıyımının önündeki en önemli engellerden biri olan kıdem tazminatı yükünden kurtuldukları için kitlesel işçi kıyımlarına rahatlıkla başvurabilecekler.

Sermaye hükümeti asgari ücreti 1300 TL'ye çıkarırken bile sermayedarlara yeni destekler sunacak.

Asgari ücretin yükünü sermayenin sırtından alacak, bütçeden kaynak yaratacak. Yani bir defa daha bütçenin yüzde 76'sının bedelini ödeyen emekçiler, yeni asgari ücretin faturasını da ödeyecekler. Tüm bu saldırılar sermaye cephesi ve onun hükümeti olan AKP'nin topyekûn saldırıya hazırlandığının açık göstergesidir. Emek cephesi de saldırılara karşı mücadeleyi büyütme için harekete geçmelidir.

Yıkıma karşı topyekûn mücadele

AKP, kapitalistlerin büyük kazançlar elde edeceği yeni dönem için hükümet olmaya hazırlanıyor. İşçi ve emekçiler sermayeyi koruma anlayışıyla saldırıda sınırlanmayacak yeni sermaye hükümetine karşı hakları ve gelecekleri için harekete geçmelidirler. Sermaye hükümeti AKP'nin topyekûn saldırılarına karşı, işçi sınıfı başta olmak üzere, bütün emekçiler örgütlü mücadeleyi büyütmelidirler. Ancak o zaman emek hırsızlarının, hortumcuların, soyguncuların, sömürücü asalakların düzeni sarsılabilir.

Sermayeyi korumaya yönelik ekonomik saldırı paketlerinin boşa çıkarılması için gerekli olan işçi ve emekçilerin devrimci, birleşik, örgütlü mücadelesidir. İşçi ve emekçiler, sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesini büyüttükçe; hakları ve gelecekleri için devrimci sınıf mücadelesinde yerlerini aldıkça, emekçilere yönelik ekonomik ve sosyal yıkım paketlerini tarihin çöplüğüne atabilirler. İşçi ve emekçiler sermayeyi koruyan, emeğe saldırının adı olan ekonomik paketi boşa çıkarmak ve geçersiz kılmak istiyorlarsa dört elle ekonomik ve sosyal yıkım programına karşı mücadeleyi büyütmelidirler.

İşsizlik kapitalizmin doğal ve kaçınılmaz bir sonucudur

TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu) Ağustos ayı işsizlik oranını yüzde 10.1 olarak açıkladı. Bu ise yaklaşık 4 milyon işsiz anlamına geliyor. TÜİK'in enflasyondan hemen her şeye kadar açıkladığı rakamlar, oldukça iyimser düşünmeye yol açacak türden. Misal TÜİK'in açıkladığı enflasyon rakamlarının hayalleriyle pazara giden bir emekçinin bütün hayalleri, pazara girdiği anda yıkılır. TÜİK ya bilimsel niteliği olan bir kurum değil, bu yüzden her verdiği rakam gerçek olana yaklaşıyor bile. Ya da ekonomik krizi gizlemeye çalışan bir devlet kurumu. Ki bu olasılık çok daha güçlü bir ihtimal.

TÜİK'in açıkladığı işsizlik rakamının gerçekle ilgisinin olmadığını söylemeye bile gerek yok. Ne var ki DİSK söylüyor. DİSK-AR'ın yaptığı araştırmaya göre işsizlik oranı yüzde 15.8. Bu da yaklaşık 6 milyon işsize denk düşüyor. Ama DİSK'in açıkladığı rakam da gerçek rakam değil. Çünkü DİSK resmi, kayıtlı işsiz sayısını verebiliyor. Kayıtdışı ekonomi hiç olmasaydı, DİSK'in verdiği rakama doğru denebilirdi. Kayıtdışı ekonomi ve buna bağlı olarak kayıtdışı çalışmanın da epeyce yaygın olduğu Türkiye'de doğru işsizlik rakamını tespit edebilmek neredeyse imkansızdır. Özel istihdam büroları ve işçi bulma kurumlarında kayıtlı işsiz sayısı DİSK'in açıkladığı rakam. Ama bu kurumlara başvurmadan, eş dost gibi yakınları aracılığıyla iş arayan ve bir süreliğine bulan, sigortasız çalışan, milyonlarca işçi ve aynı zamanda işsiz var dediğimizde hiç de abartılı bir ifade kullanmamış olacağız.

İnşaat işçileri bazen sigortalı iş buluyor olsa bile, neredeyse hiçbir zaman işçi bulma kurumu aracılığıyla iş bulmaz. Amelelik ya da ustalık olsun bulunduğu işi, çevresi aracılığıyla bulmuştur. Yani inşaat işçisi, iş bulunduğu kayıtlı olabilir ama işsizken, iş ararken kayıtlı değildir. Aynı durum tarım işçileri için de geçerli. Her iş kolu için geçerli bir durum bu. Ama ilk akla gelen inşaat ve tarımda kayıt altında olarak iş arayanlar istisna denecek kadar az olduğu için bu işkollarını örnek verdik.

Bunun dışında, kapitalizmde 10-20 yıl bir fabrikada çalışan işçi bile, yarın işsiz kalabilir. Fabrikaya yeni makineler alınması veya üretilen ürünün kapitalistin istediği kadar tüketilmemesi, 10-20 yıllık işçinin bile kapı önüne konulmasının nedeni olabilir, oluyor da. Resmi rakamlarla 301 madencinin katıldığı Soma Holding patronu, çok daha az işçiyle, daha çok kömür çıkardığı için övünüyor.

Çünkü kapitalizmde artı-değer sömürsü esas olduğundan ve kapitalist her zaman daha çok kâr elde etmeyi hedeflediğinden, yapabildiği oranda daha az ücret ödeyerek, daha çok satacağı ürün elde etmeye çalışır. Ülkede işsizlik oranının yüksekliğiyle ters orantılı olarak çalıştırdığı işçiye daha düşük ücret öder. "Bu ücreti beğenmezsen çalışma" der işçiye. Daha ucuza çalışacak çok insan var. Söylediği doğrudur da. İşten çıkardığı işçiden daha az ücrete çalışacak işçi bulması garanti olmasa, işçisine öyle ahkam kesemez. Kapitalist, ürünü daha ucuza üretmeye çalışır ama, üretmek zorunda. Üretim olmadan artı-değer de sömüremez. Kapitalist üretim, işsizliği kaçınılmaz olarak doğurur. Hem kapitalizmin doğal bir sonucu

olarak işsizlik olur, hem de kapitalist, işsizliği üretir. Çünkü işsizlik büyüdüğü oranda daha düşük ücretle işçi çalıştırma imkanı bulur.

İşsizlik oranı kapitalistin pazarını sınırlamadıkça, işsizliğin artması kapitalistin çıkarınadır. Kapitalistin de yeni istihdam alanları yaratmaya çalışıyor görünmesi, politika gereği olduğu kadar, pazarının sınırlanmaması kaygısı güttüğündendir. Yiyecek, giyecek, hatta çamaşır makinesi üreten kapitalistin pazarını ağırlıklı olarak işçi ve emekçiler oluşturmaktadır. Temel tüketim mallarının asıl pazarı işçi ve emekçilerdir. Sadece buradan doğru ele aldığımızda, kapitalist işsizliğin artmamasını ister. Pazarı daralmasını diye işsizliğin artmamasını isteyebilirdi. Ama pazarı sınırlanmadıkça onun için öncelikli olan, daha düşük ücretle işçi çalıştırıp, daha fazla artı değer sömürmektir. Aşırı üretim krizlerinin temel nedeni, ihtiyaca göre değil, pazar için üretim yapılmasıdır. Ama kapitalistin önceliği, işsizliğin artması yönünde olduğu için, aşırı üretim krizleri daha sık aralıklarla tekrarlanmaya devam etmektedir.

Güncel sloganlarımız "Herkes iş ve iş güvencesi!", "7 saatlik işgünü 35 saatlik iş haftası!", hedefimiz devrim ve sosyalizm olmalı

Kapitalizmde işsizlik sorununun tümüyle çözülmesi teorik olarak mümkünken, pratikte asla çözülmez. Çünkü işsizliğin olmadığı koşullarda, kapitalist, artı-değer sömürsünü daha çok arttıramaz. Tersine işçiye daha fazla ücret ödemek zorunda kalır. Artı-değer sömürsü azalmak durumunda kalır. Ki bu kapitalistin

doğasına aykırıdır.

Kapitalistin doğasını değiştirmek imkansız olduğu için, onun iktidarda olduğu kapitalizmi alaşağı edip, yerine işçi sınıfının iktidara geçmesi zorunludur. Yalnızca işsizlik değil, yaşama ilgili bütün sorun ve engellerin çözümü işçi sınıfının devrimle iktidarı ele geçirmesi, yani devrim ve sosyalizmle mümkün.

Sosyalizmde kapitalist olmadığı için, artı-değer sömürsü de olmayacak. Bu durumda 1 işçi 12-14 saat çalışmak zorunda kalmayacak. Devrimin ilk yıllarında bile işçi çalışma süresi günde 7 saati geçmeyecekken, giderek işgünü süresi kısalacak. Sadece bu bile milyonlarca işsiz iş sahibi yapacak. İnsanca çalışma koşulları esas alınacağı için bir işçiye iki, hatta üç işçinin işi yaptırılmayacak. Evet, sadece insanca çalışma koşulları bile esas alındığında, yine, Türkiye'deki milyonlarca işsiz, iş imkanı bulur.

Buradan yola çıkarak kapitalizmde işsizlikle mücadele edilmesi gereksiz gibi, bir sonuç çıkarılmamalı. "Herkes iş ve iş güvencesi!" ile "7 saatlik işgünü, 35 saatlik iş haftası!" güncel mücadele sloganlarımız olmalı. Kapitalizmde çalışmayı daha bir katlanılır hale getirmek için değil, devrim ve sosyalizm mücadelesinde bu güncel talepleri bir tür sıçrama tahtası olarak kullanmalıyız. Bu taleplerle yürütülen mücadelede hem işçi sınıfı devrim okulunda mücadele içinde gelişecek, hem de bu taleplerin bir kısmını bile kazanmak işçi sınıfına önemli bir moral üstünlük kazandıracak.

MİB MYK Kasım Ayı Toplantısı

Daha güzel ve büyük zaferler için hazırlanıyoruz!

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Kasım ayı toplantısı geçtiğimiz günlerde gerçekleştirildi. Toplantıda gündemdeki bir dizi konu üzerine değerlendirmelerde bulunuldu, sonuçlar çıkartıldı.

Toplantıda ilk olarak metal hareketindeki son durum üzerine değerlendirmelerde bulunuldu. Yapılan değerlendirmelerde hareketin ivme kaybetmekle birlikte sürdüğü, her ne kadar bazı fabrikalarda Türk Metal'e geri dönüşler yaşansa da bu dönüşün biçimsel kaldığı, hemen bütün fabrikalarda hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı tespit edildi. Bugün işten atmalara, baskı ve yıldırmalara, ortaya atılan yemlere rağmen korku duvarlarını yıkan metal işçisi ne olursa olsun Türk Metal'e boyun eğmiyor. Birçok fabrikada Türk Metal'cilerin hala daha bantlara giremediği bilgisi geliyor. Öte yandan özellikle Renault ve Tofaş'ta Türk Metal'in oyunları bir bir bozulurken, hareketin bu iki sac ayağının güçlü bir şekilde mücadelesini sürdürmesi gelecek açısından kritik önemdedir. Çünkü bu iki fabrika lokomotifler, diğer bütün fabrikalardan işçilerin gözü onların üzerindedir. Bunun için ikisinin sağlam durması, hareketi hem moral hem de fiziken güçlü tutmaya devam edecektir. Demek ki en başta söylediğimiz gibi metal işkolunda artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, eski düzen bir daha kurulamayacak.

Toplantıda tek tek fabrikalardaki parçalı ama çeşitli biçimlerde sürdürülen mücadelenin tablosu da ele alınmıştır. MYK, her bir fabrikada, özellikle lokomotif komunda olanlarda yoğun ve sistemli bir emekle metal işçisinin bilinç ve örgütlenme düzeyinin yükseltilmesi, mevzilerin korunması ve MESS-Türk Metal'in buralarda bozguna ve dağıtıcı hamlelerine karşı etkili bir karşı duruşun örgütlenmesinin hayati önemine dikkat çekmektedir. MİB, sendikal olarak nerede durursa dursun fabrikalarda birleşik mücadeleyi örmek, bu mücadelenin merkezi olarak hareket etmek, bunun için gerekli sorumluluğu ve çabayı göstermek durumundadır.

MYK bu değerlendirmelerle birlikte asıl olarak 2017 tarihi üzerinde durmuştur. 2017'ye yaklaşık olarak 2 yıllık bir zaman dilimi var. Bu zaman dilimi içerisinde metal işçisinin çok yönlü bir hazırlık içerisinde olması için bugünden kesintisiz bir çalışma yürütmek zorunludur. MİB, bu çerçevede planlı ve sistemli bir çalışma planı çıkarmalıdır. Bu anlayışla özellikle metal işçisini hem düşünce olarak hem de örgütlü olarak hazırlamalı, öte yandan da 2017 geldiğinde MESS ve sendika ağalarının tezgahına düşmemesi için önlemler almalıdır. Bu, MİB'in metal işçisini aydınlatmak, uyararak, örgütlemek, eylem için hazırlanmak ve harekete geçmek planında etkili ve inisiyatifli

davranmasını gerektirmektedir.

Özellikle bu hedefe bağlı olarak öncelikle 2017 grup toplu iş sözleşmesine, en başından itibaren doğru bir anlayış ve hedeflerle hazırlanmak şarttır. Taleplerin daha bugünden netleştirilmesi, sendika ağalarının ve MESS'in ölçülerine göre değil kendi ölçülerine göre tespit edilmesi, beraberinde ise özellikle olası satışı önden karşılamak amacıyla "taslakların 2017 Mart sonuna kadar açıklanması" talebinin öne sürülmesi hayati bir önem taşıyor. Çünkü prosedüre göre Mayıs ayı başında sendikalar yetki başvurusunda bulunuyor, Haziran ve Temmuz aylarında da yetki belgeleri geliyor. Bu aylardan başlayarak da taslakların hazırlığı yapılıyor. Yani yetki alındıktan sonra metal işçisinin satışa hazırlananlardan hesap sorması mümkündür ama bu durumda yasal prosedür bakımından en az bir 3 yıl bu satış şebekelerine mahkum olmak kaçınılmaz oluyor. Bunun için taslaklar yetki başvurularından önce açıklanmalı, metal işçisi de hangi sendika ile yol yürüyeceğine karar vermelidir.

MİB metal işçisini hazırlamak ve ortak bir irade oluşturmak bakımından bugünden toplu sözleşme çalışmalarına başlayacaktır. Bunun için şimdiden hem yöntem, hem taslakların içeriğini belirlemek üzere, metal işçisinin ortak iradesini şekillendirmeye çalışacaktır. Bu çerçevede, ücret, toplu sözleşmenin süresi, sosyal haklar, işten atılanların durumu,

taslakların açıklanma zamanı, toplu sözleşme sürecinin yürütülüş biçimi üzerine aydınlatma ve bilinçlendirme çalışmalarını arttıracaktır. Mevcut yayınlar dışında bildiri, broşür, toplantı, seminer gibi araçlar kullanılacaktır. Çalışmalar 2016 yılının başlarından itibaren sistematik bir hale gelecek, 2016'nın sonlarına doğru da yapılacak ön toplantıların sonucunda gerçekleştirilecek bir sempozyum ile metal işçisinin iradesi ilan edilecektir.

Metal işçisi böylelikle kırmızı çizgilerini çekecek ve bu çizgilere uyanlarla yol yürüyecek, altında kalanlardan hesap soracaktır.

Toplantıda bu hedeflere bağlı olarak TOMİS de ele alınmıştır. Metal işçisinin 2017'de kazanması ve sonrasında olası satış karşısında gideceği bir adres olabilmesi bakımından TOMİS'in yeri eşsizdir. Bunun için MİB elinden geldiğince TOMİS'in güç kazanması için katkılarını daha sistemli biçimde sağlama kararlılığındadır. MYK, bu çerçevede özellikle metal işçisinin ileri bölüklerine TOMİS'e destek verme ve onu güçlendirme çağrısını düzenli olarak yapmaya çalışmaktadır.

MYK öte yandan Birleşik Metal-İş Sendikası'nın genel kurul sürecini de masaya yatırmıştır. Şube genel kurullarında ortaya çıkan tablo iç karartıcıdır. Sendikal bürokrasinin yukarıdan aşağıya şekil verdiği bu genel kurullarda, muhalefet cılız ve her bakımdan yetersizdir. Mücadele anlayışı bakımından egemen bürokrasiye cepheden karşı çıkma gücünden yoksundur. Elbette bu tabloda kendisini net biçimde göstermese de tabanda mevcut yönetime karşı her düzeyde ciddi bir tepki ve öfkenin biriktiğini gözlemliyoruz. Ancak bu birikim, maalesef kendisini net ve tok biçimde ortaya koymaktan uzak duruyor. Üst kademe bürokrasinin yarattığı sistemi cüretkar biçimde aşmıyor, boyun eğiyor. Bu da kuşkusuz hem mücadeleciler

Çorlu'da Metal İşçileri Bülteni dağıtımı

Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısı 17 Kasım'da sabah Çorlu'da yapılan dağıtımlarla metal işçilerine ulaştırıldı.

Dağıtım sırasında yer yer işçilerle sohbetler gerçekleştirilirken işçilerin bültene ilgileri yoğundu.

Dağıtım sırasında EGO, B/S/H, Sarten, SİO, Arçelik, DİSA fabrikalarında çalışanların yanı sıra örgütsüz metal fabrikalarında çalışan işçilere de Metal İşçileri Bülteni ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Trakya

kesimleri bozuyor hem de sendikanın üst kademe bürokratlarının elinde güç kaybetmesine zemin hazırlıyor. Böylelikle hem Birleşik Metal-İş hem de işçi sınıfı kaybediyor.

MİB'in bu tabloya yönelik yaptığı müdahaleler ise bazı başarılı örnekler yanında yeterli olmamıştır. Bu haliyle merkez genel kuruluna giderken, bu sürecin bir muhasebe süreci olarak işletilmesi ve geçen dönemin hesabının verilmesi bakımından daha sistemli ve kararlı bir müdahale planının çıkarılması kararlaştırılmıştır. Metal fırtınasının etkilerinin sendikaya taşınması, bu temelde sendikadaki geri ve işbirlikçi anlayışlarla mücadele, özelde Renault işçisinin güç ve enerjisinin bürokrasi engeline ve bozucu müdahaleleriyle boğulmadan kendisini sendikanın kalbine taşıması için elimizden gelen mücadeleyi sürdüreceğiz.

Toplantıda 6 Aralık tarihinde gerçekleştireceğimiz "Metal fırtınası sempozyumu"na dair son hazırlıklar ele alınmış, sempozyumun en iyi şekilde sonuçlandırılması bakımından kalan sürede yapılacak çalışmalar planlanmıştır.

MYK'nın bir diğer gündemi ise seçimlerden sonra başlayan asgari ücret tartışmaları olmuştur. Hükümetin seçimi kazanmak için verdiği bu vaadin altında kıvrandığı şu günlerde, bu vaadin tutulması için kamuoyu oluşturmak ve baskı kurmak için bir boyutu olmakla birlikte yapılacak asgari ücretin özellikle asgari ücret üzerinde ücret alan gruplar içerisindeki tepkiyi arttıracığı aşikardır. Zira işbirlikçi sendikal düzen altında satış sözleşmelerine mahkum edilmeye çalışılan metal işçisinin yeni bir sözleşme talebi haklı ve meşrudur. Bu konuyu gündemde tutmalı ve bu talebi tüm metal işçisinin talebi haline getirmeliyiz.

Metal fırtınası zamanında da net biçimde görüldüğü üzere metal işçisinin mücadelesinin uluslararası bir çerçevede örgütlenmesi, dünya ölçeğinde faaliyet gösteren bu tekellerde çalışan işçinin uluslararası bir dayanışma göstermesinin hayati önemi ortadadır. Bu bakımdan geçtiğimiz günlerde MİB'in de katılımıyla gerçekleşen Uluslararası Otomotiv İşçileri Konferansı'nı son derece önemli ve geleceğimiz için hayati önemde görüyoruz. Toplantıda konferansa katılan MİB temsilcisi bilgi paylaşımında bulunmuştur. Konferans tablosu ele alınmış, Konferans'tan çıkan kararlar irdelenmiştir. MYK, bu konferans sonucunda kurulan Uluslararası Otomotiv İşçileri Koordinasyonu'nu selamlarken, bundan sonra bu birliğin çalışmalarına aktif bir katılım gösterme kararlılığını ortaya koymuştur. Son olarak 6 Aralık'ta yapılacak sempozyuma, Koordinasyon yürütmesinin de davet edilmesi kararlaştırılmıştır.

MYK ayrıca MİB'in özel inisiyatif üstlendiği Kocaeli ve Gürmak direnişlerini de ele almış, bu direniş sürecini değerlendirmiştir. Bu direnişleri yaratan ve emek verenleri selamlayan MYK, yeni Kocaeli ve Gürmaklar için yola devam çağrısını yapmaktadır.

Toplantıda ayrıca başta internet sayfası ve bülten olmak üzere yayınlar konuşulmuş, yayınların güçlendirilmesi ve önümüzdeki dönem hedeflerine bağlı olarak daha etkin kullanılması için gerekli önlemlerin alınması üzerinde durulmuştur.

MİB'in çalışma tarzı ve güncel politikaları üzerine tartışmalar yapılmış, sonuçlar çıkarılmıştır.

Başarılı bir dönemi geride bırakan birliğimizin, işçi sınıfımız adına daha büyük başarılar ve zaferlere imza atması, metal işçisinin güzel günler göreceği bir gelecek olması dileğiyle tüm sınıf kardeşlerimizi ve dava arkadaşlarımızı selamlıyoruz.

Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu
15 Kasım 2017

Ford'da işe iade davaları başladı

Ford'da ilk işten atılan işçilerin bir bölümünün işe iade davaları 12 Kasım'da Kocaeli 3. İş Mahkemesi'nde başladı. 17 kişinin açtığı dava karar duruşmaları için ikiye bölündü. Dosya numarası tek ve çift olarak bölünen dosyada bir sonraki davalar 21 Aralık ve 26 Ocak'a ertelendi.

Ford Otosan işçilerinin 12 Kasım'da görülen işe iade davası Kocaeli Adliyesi'nde saat 11.00'e doğru başladı. Duruşmada işçilerin tanıkları ve Ford Otosan İnsan Kaynakları Müdürü Ali Rıza Aksoy ile Ford Otosan fabrika güvenlik amiri hazır bulundu.

Hakim işçilere yönelik, işe başlarken mevcut durumun nasıl olduğunu, fabrikada başka sendikaya üye olunup olunmadığını, neden fabrikadan dışarı çıktıklarını, fabrika dışında eylem zamanı ne olduğunu, içeri girdikten sonraki durumun ne olduğu ve tekrar Türk Metal'e geçmek için baskı yapıp yapılmadığını sordu. İşçiler bu sorular karşısında direnişlerini savundular ve sorunları tek tek anlattılar.

Duruşma sırasında tanıkların işçiler lehine konuşma yaptıkları sırada içeri girip çıkan ve Ford'u savunmaya gelen işçi düşmanlarına bilgi sızdıran bir kadına işçiler tepki gösterdiler. Gösterilen tepki sonrası konu mahkemeye de taşındı ve bir daha böylesi bir durum yaşanmadı. Bu olayı da bir provokasyona döndürmeye

çalışan Ford avukatları, pervasızlığı işçilerin kadını taciz ettiğini söylemeye kadar vardırı.

İşçilerin konuşmasından sonra Ford'u savunmak için gelenler konuşmalarını yapmak için mahkeme salonuna girdiler. Ford'u savunmak için gelen Ali Rıza Aksoy işçi düşmanı olduğunu bir kez daha gösterdi. Direniş zamanı 550 kişiyi disipline verdiklerini ancak bunlardan 50 kişiyi attıklarını, bunu da "iş disiplinini sağlamak için" yaptıklarını söyledi. Aksoy "Kanunun kendilerine verdiği yetki ile işçileri işten attıklarını" söylerken, yanlış bilgilerle mahkemeyi etkilemeye çalıştı. Sözde işçileri üretime başlamak için davet ettiklerini öne süren Aksoy'un ardından Ford güvenlik müdürü savunma yaptı. O da Aksoy'dan aşağı kalmadı ve mahkemeyi tek bir tutanağın tutulmadığı bilgilerle yanıltmaya çalıştı. Güvenlik müdürü, valiliği Ford işçilerinin fabrikayı işgal etmesi karşısında çağırıldığını ileri sürdü.

İşe iade davası 18 Kasım'da görülen duruşmayla devam etti. İşçilerin ifadeleri alınmaya devam ederken dava 30 Kasım'a ertelendi. Mahkeme heyeti, Çalışma Bakanlığı'ndan gelen, sendika üye sayılarının olduğu CD'nin incelenmesi için davayı ertelerken, kararın 30 Kasım'daki duruşmada açıklanacağı belirtildi.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

TOMİS Ford İşçi Bülteni'nin 2. sayısı çıktı

Ford Otosan'a yönelik TOMİS'in çıkarttığı fabrika özel bülteninin ikinci sayısı çıktı. İlk sayısında TOMİS'in ilkelerinin işlendiği bültende, Türk Metal'in 150 TL'lik erzak çekiminin ne olduğu ve nasıl bir tutum alınması gerektiği işlenmişti. Ayrıca bültende Ford işçilerine bölüm komitelerinde birleşme çağrısı yapılmıştı.

Bültenin ikinci sayısında ise bir dizi başka gündem işlenmiş oldu. Bültenin kapak yazısı Ford işçilerine birlik çağrısı yapıyor. Bültenin işlediği diğer başlıca gündemler ise fabrikada Türk Metal'in yapacağı seçimler ve asgari ücret gündemi. İşyeri komitesinin ne olduğu da bültende işlenen diğer bir gündem.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

DEV TEKSTİL Kasım Ayı GMYK toplantısı gerçekleşti!

İnsanca yaşamaya yetecek, vergiden muaf asgari ücret!

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası Genişletilmiş Merkezi Yürütme Kurulu Toplantısı, 15 Ekim Pazar günü sendika genel merkez binasında gerçekleştirildi. Seçimlerin ardından işçi sınıfına yönelik kapsamlı bir saldırı hazırlığının yapıldığı, seçim vaatleri içinde yer alan asgari ücretin 1300 TL olması tartışmalarıyla bilinçlerin bulandırılmaya çalışıldığı bir evrede toplanan GMYK'mız sınıfın gündemleri üzerine kapsamlı tartışmalar gerçekleştirdi. Seçimlerin ardından ortaya çıkan tablo ve siyasal gelişmeleri işçi sınıfına yansımaları ekseninde değerlendirerek, önümüzdeki dönem sendikamızın görevleri üzerinde duruldu. Belirlenmiş gündemler çerçevesinde temsilciliklerimizin gerçekleştirdiği ön tartışmalar üzerinden kapsamlı değerlendirmeler ve planlamalar gerçekleştirildi. Gerçekleştirilen tartışmalar ve planlamalar çerçevesinde "İnsanca yaşamaya yetecek, vergiden muaf asgari ücret" şiarının öne çıkartılması kararı alan GMYK'mız, şu başlıkları kamuoyunun bilgisine sunar.

- Toplantımızda ilk olarak GMYK toplantılarının amacına daha güçlü hizmet edebilmesi ve sınıf mücadelesi ekseninde misyonunu oynayabilmesi üzerinden bir tartışma yürütüldü. GMYK toplantılarını daha verimli hale getirebilmenin sorunlarının yanı sıra daha işlevsel bir içeriğe kavuşturulabilmesi için belirlenmiş gündemler çerçevesinde ön hazırlık tartışmalarının önemini altı çizildi. Yerelerde gerçekleştirilecek hazırlıkların bir yandan GMYK'yı güçlendireceği gibi aynı zamanda sendikamızın giderek daha kurumsal bir işleyişe kavuşmasını ve yerel çalışmaların daha tanımlı hale gelmesini sağlayacak adımlar olacağı üzerinde duruldu.

- Toplantımızın diğer bir gündemi olarak iki toplantı arası gerçekleştirilen faaliyetlerin aktarımı, deneyim paylaşımı ve ihtiyaca uygun araçlar kullanımı üzerinde duruldu. Faaliyet alanlarında karşılaşılan özgün deneyimler paylaşılarak, ortaklaştırılmaya çalışıldı.

- Toplantımızın diğer bir gündemini ise işçi sınıfının özelden tekstil işçilerinin içinden geçilen sürecin özgünlükleri üzerinden ortaya çıkan gündemleri ve bu gündemler çerçevesinde DEV TEKSTİL'in hedefleri, örgütlenme hattı ve çalışmaları oluşturdu. İşçi sınıfına vaat olarak sunulan asgari ücretin arttırılması tartışmaları ve bu tartışmalar ekseninde yaratılmaya

çalışılan yanılmasa üzerinde durularak, hükümet, patronlar ve değişik kesimlerden gelen açıklamalar değerlendirildi. Bu tartışmaların fabrikalara yansımaları değerlendirilerek, sınıfı bekleyen yeni sosyal yıkım saldırıları üzerinde duruldu. Sermayenin işçi sınıfına yönelik saldırılarının bir program dahilinde bütünlüklü yürütüldüğünün altı çizilerek gündemde bekletilen sosyal yıkım saldırıları ayrıntılı bir tartışmaya konu edildi. Ulusal İstihdam Stratejisi, kıdem tazminatının gaspı, güvencesiz-taşeron çalışma, vergiler, mülteci işçiler vb. gündemlerinin de işlendiği toplantıda asgari ücret gündemi bu saldırıların bütünlüğü üzerinden tartışıldı. Asgari ücretin 1300 TL olmasının işçi sınıfına getirileri ve yaratılan yanlış algı vurgulandı. Kimi sendikaların ve kurumların asgari ücret üzerine gerçekleştirdikleri olumlamların gerçekliği bulandırmak anlamına geldiğinin altını çizen GMYK'mız, artan vergi oranları ve ek yüklerle, yoksulluğun ve sefaletin derinleşeceği vurgusunun yapılabilmesinin önemi üzerinde durularak, sendika çalışmalarının önümüzdeki günlerde bu temelde yoğunlaştırılması kararı aldı. "İnsanca yaşamaya yetecek, vergiden muaf asgari ücret" şiarının öne çıkartılması gerektiği belirtildi. Alanlarda pratik olarak yürütülecek çalışmaların yanı sıra, gündem çerçevesinde gerçekleştirilecek araştırma ve tartışmalarla hazırlanacak yazı vs. ile işçilerin bilgilendirilmesi, sendikamızın tutumunun

anlatılabilmesi için somut iş bölümü ve planlama gerçekleştirildi. İş bölümü çerçevesinde ortaya çıkacak araştırma, değerlendirme metinleri, önümüzdeki günlerde kamuoyuna sunulacak.

- Tekstil Grup TİS sürecinin de masaya yatırıldığı GMYK toplantısında kapsam içi fabrikalarda örgütlü sendikaların kamuoyuna sınırlı yansıyan tutumları değerlendirilerek, muhtemel bir satış sözleşmesinin imzalanma ihtimaline karşı DEV TEKSTİL'in görevlerinin altı bir kez daha çizildi. Gündemde bulunan asgari ücret zammı tartışmaları üzerinden TİS süreci ekseninde sendikaların ve patron örgütlerinin saldırı niteliği taşıyan tutumları gündemleştirilerek, asgari ücrete gerçekleştirilecek zam tartışmasını satış sözleşmesinin imzalanmasına gerekçe haline getirebilecekleri vurgulandı. Kapsam içi fabrika işçilerine bu temelde ulaşmak ve bilgilendirmek ihtiyacı bir kez daha belirtildi.

- Sendika yayınları ve kullanımı üzerine gerçekleştirilen tartışmalar GMYK'mızın bir diğer başlığı oldu. İkincisi çıkan sendika bültenimizin tekstil işçilerine ulaştırılması sorununun yanı sıra işlevsel kullanımı ve içeriğini güçlendirme ihtiyacı tartışıldı. Facebook ve web sitesinin daha aktif kullanımı, bugüne kadar yapılanlar ve hedefler tartışılarak planlama gerçekleştirildi.

- Toplantımızın son gündemini, sendikamızın tüzüğü gereği Ocak ayı içerisinde gerçekleştireceği genel meclis gündemi oluşturdu. Genel meclis toplantımızın 16-17 Ocak tarihlerinde genel merkez binasında iki gün olarak gerçekleştirilmesi kararı alındı. İlk günün eğitim toplantısı olarak, ikinci günün ise sendikamızın dönemsel hedefleri ve politikalarının tartışıldığı içerikte örgütlenme planlanarak somut iş bölümü gerçekleştirildi. İlk gün tartışma başlıkları olarak, "Türkiye sınıf hareketi tarihi", "Devrimci sınıf sendikacılığı ve sendikalar", "Tekstil işçileri, tekstil işçilerinin örgütlenme sorunları", "Tekstil işkolunda kadın ve çocuk işçiler", "Sınıf hareketi ve hukuksal mücadele" başlıkları belirlendi. Güçlü bir hazırlık yapılabilmesi üzerinde durularak başlıklar üzerinden iş bölümü gerçekleştirildi.

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası
Genişletilmiş Merkezi Yürütme Kurulu
17 Kasım 2015

DEV TEKSTİL'e uluslararası ziyaret

Greif işçilerinin 10 Şubat 2014'te başlayan ve 60 gün süren işgal deneyimi uluslararası alanda ilgiye konu olmaya devam ediyor. 12 Kasım'da, işgalci işçilerle biraraya gelen uluslararası ziyaretçiler Greif Direnişi, işçi sınıfı ve eylemleri ile deneyimler üzerine tartışmalar gerçekleştirdiler.

Kanada'da bulunan kamu üniversitelerinden Toronto Üniversitesi Ontario Enstitüsü'nde akademik çalışmalar yürüten Dr. Marcelo Vieta ve Asistan Dr. Mümtaz Derya Tarhan, Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası Genel Merkezi'nde işgalci Greif işçileriyle

biraraya geldi.

Buluşma karşılıklı tanışma konuşmalarıyla başladı. Greif'te örgütlenme ve direniş sürecinin aktarılmasının ardından, karşılıklı bilgi alışverişinde bulunuldu. DEV TEKSTİL'in kurulması temelinde Türkiye'deki sendikalar, sendikal bürokrasi ve sınıf mücadelesinin seyri konuşuldu. Farklı ülkelerde yaşanan özyönetim, işgal ve sendikal hareket çizgisi ele alındı. Neo-liberalizmin dünya çapında işçi sınıfına dönük saldırıları ortaya konarak, uluslararası işçi direnişleri deneyimlerinin önemi belirtildi. Sınıf

mücadelesinde devrimci önderlik rolünün altı çizildi.

2007'den itibaren farklı ülkelerden akademisyen, sendikacı, kooperatifçi, işçilerin katılımıyla 'işçilerin ekonomik buluşması' temelinde 5 kez toplantı yapıldığını belirten ziyaretçiler, uluslararası çapta deneyimlerin paylaşılacağı ve 2017'de Arjantin'in başkenti Buenos Aires'te yapılması planlanan toplantıya Greif direnişçilerini davet ettiler.

Anlamli ve canlı anlatımlarla gerçekleşen ziyarette, Greif Direnişi ile ilgili olarak hazırlanan kitap ziyaretçilere armağan edildi. İletişimin devamlı hale getirilerek, dayanışma zeminlerinin örülmesi temennileriyle toplantı sona erdi.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

IFF Aroma'da direnişin 67. gününde eylem

Sendikalaştıkları için işten atma saldırısıyla karşılaşan ve baskılara rağmen fabrika önündeki direnişlerini sürdüren Tek Gıda-İş Sendikası üyesi IFF Aroma işçileri direnişlerinin 67. gününde (12 Kasım) fabrika önünde eylemdeydi.

Eyleme sendikalardan ve fabrikalardan onlarca işçi desteğe geldi. Fabrika önünde toplanan işçiler dövizleriyle ve sloganlarla eylemlerini başlattılar. Çok sayıda çevik kuvvet ve sivil polis de TOMA'yla birlikte fabrika önünde beklediler.

Eylemde ilk olarak Tek Gıda-İş Gebze Şube Başkanı Yunus Durdu konuşma yaptı. IFF direnişinin sınıfın direnişi olduğunu vurgulayan Durdu, "IFF'nin kazanması sınıfın kazanması, kaybetmesi sınıfın kaybetmesidir. Dünyanın çeşitli ülkelerinde, 36 fabrikada üretim yapan IFF'nin 35 fabrikasında sendika var. Fakat IFF'nin sadece Türkiye'deki fabrikasında sendika yok" dedi. Çadrlarının sökülmesini hatırlatan Durdu, "Valiyi işçi sağlığına uymayan, işçileri zehirleyen bu fabrikaya karşı göreve çağırıyoruz" dedi.

Durdu'nun ardından Gebze Sendikalar Birliği Başkanı konuşma yaptı. Direnişin selamlandığı

konuşmada direniş sürdüğü sürece dayanışma içerisinde olunacağı belirtildi.

İşçiler adına basın açıklaması yapılmadan önce, IFF'nin ABD'den ve Hollanda'dan yöneticilerinin fabrikada bulunduğu belirtilerek "Onlar Türkçe anlamıyorlarsa onlarla anladıkları dilden konuşuruz" denildi ve basın açıklaması önce İngilizce sonra Türkçe okundu.

Sendika hakkına ve işçilerin örgütlülüğüne yönelik bir saldırıyla işçilerin atılmasının teşhir edildiği açıklama, direniş sürecine değinilerek "Haklı olduğumuzun gücü ve inancıyla direnmeye devam edeceğiz" ifadeleriyle sonlandırıldı.

Birleşik Metal-İş'te örgütlü Legrand işçileri, Petrol-İş Sendikası'na üye olan Ravago ve Meca Plast işçileri, Tek Gıda-İş'te örgütlü olan EVYAP, KNOR, ÇİPİTA işçileri ve Türk Metal üyesi Siemens işçileri de eyleme katılarak destek verdiler.

İşçilerin Birliği Derneği'nin yanı sıra çeşitli sendika ve kurumlar da eyleme destek verdi.

Kızıl Bayrak / Gebze

İşçilerden rektörlüğü protesto

DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası'na üye Hacettepe Üniversitesi İktisadi İşletmeler İşçileri Toplu İş Sözleşmesi arifesinde Hacettepe Üniversitesi rektörlüğüne açılan "yetki itirazı" davasının geri çekilmesi için 12 Kasım'da HÜ Sıhhiye Kampüsü'nde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Rektörlük önünde sloganlarla toplanan işçilere DİSK'e bağlı Emekli-Sen, Dev Sağlık-İş ve Genel-İş sendikalarının yansira öğrenciler de destek verdi.

Sosyal-İş Sendikası Örgütlenme Şube Başkanı Hüseyin Kaşif tarafından yapılan basın açıklamasında 300'den fazla çalışanın beklediği TİS görüşmelerinin rektörlük tarafından "yetki itirazı" davası ile fiilen engellendiği belirtildi ve rektörlüğün gerçek olmayan

gerekçelerle itiraz kullanması protesto edildi. Rektörlüğün yasa boşluğunu kullandığı ifade edilen açıklamada, dava dilekçesinde 287 "intern" Tıp Fakültesi öğrencisi ile 4-b statüsünde çalışan 23 sözleşmeli personelin işçi olduğunun iddia edilmesi teşhir edildi. Söz konusu kişilerin işçi olmadığı açıklanarak sendikaya üye olamadıkları ve yetki tespitinde dikkate alınmadıkları ifade edildi. Açıklamada, rektörlüğün davayı geri çekmesi istendi.

Açıklamada son olarak, TİS hakkı için işçilerin her türlü eylem ve etkinlikle seslerini duyurmaya çalışacakları belirtildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

"Anlaşma yoksa ekmek de yok!"

Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş Sendikası İzmir 7 No'lu Şube'de örgütlenen ve TİS talepleri kabul edilmediği için greve çıkan Kent Ekmek işçileri, seslerini duyurmak için 13 Kasım'da Konak Pier önünde toplanarak sloganlarla İzmir Büyükşehir Belediyesi (İBB) önüne yürüdüler.

İBB önüne gelindiğinde basın metnini Tek Gıda-İş Genel Örgütlenme Sekreteri Kemal Köse okudu. Kent Ekmek işçilerinin grevinin 15. gününe girdiğini söyleyen Köse, Grand Plaza şirketine bağlı olan Kent Ekmek fabrikasının çalışma koşullarını anlattı. Toplu İş Sözleşmesi sürecini hatırlatan Köse, sendika olarak %26-30 ücret artışı ve 75 gün olan ikramiyelerin 120 gün olmasını talep ettiklerini, patronun ise %8 zam önerdiğini ve sonrasında sendika ile başka görüşme yapmadığını ifade etti.

Grand Plaza şirketine 3 sendikanın örgütlü olduğunu belirten Köse, şirketin cafe ve restoran bölümünde örgütlü olan Türk-İş'e bağlı Toleyis Sendikası'nın %8'i imzaladığını ve bu süreçten sonra İBB Başkanı Aziz Kocaoğlu'nun %8'i Tek Gıda-İş Sendikası'na dayattığını anlatarak, bu dayatmaya karşı greve çıktıklarını dile getirdi. Köse, talepleri kabul edilene kadar grevlerinin süreceğini vurguladı.

Açıklamanın ardından DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı konuşma yaptı. Açıklama oturma eyleminin ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Gazete GREV işçilere ulaştırılıyor

Sınıf devrimcileri, yerel işçi gazetesi GREV'in XV. sayısı ile Gebzeli işçi ve emekçilere sesleniyor. Asgari ücret tartışmalarını ve nasıl bir mücadele yürütülmesi gerektiğini, Çayırova emekçilerinin kentsel dönüşüme karşı mücadelesini, dünyada artan yoksulluğa karşı büyüyen öfkeyi, metal işçilerinin mücadelesini ve MİB sempozyumunu, Ankara Katliamı'nı ve seçimleri anlatan yazıların ve IFF işçilerinin direnişini anlatan röportajın yer aldığı gazete birçok servis noktasında işçilere ulaştırıldı.

Akse Sapağı, Gamze Kuruyemiş, Maçka Market, Feniş-Beylikbağı ve Arapçeşme'de dağıtımlar yapıldı. Dağıtımlar sırasında "Direnen IFF Aroma işçileri dayanışmaya çağırıyor!" çağrısı yapıldı. Canlı sohbetlerin gerçekleştirildiği dağıtımlarda işçilerin en çok konuştuğu ve sorular sorduğu gündemin asgari ücret olduğu ifade edildi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Ekim Devrimi'nin örneği kadın çalışması

98 yıl önce 1917 yılının 7 Kasım (eski takvime göre 25 Ekim) günü gerçekleşen Ekim Devrimi bugün hala daha ilerisi yaratılmamış bir toplumsal dönüşümdür. Sosyalizm ve devrimler mücadelesinde bir dönüm noktasıdır. Proletaryanın iktidarı almasıyla birlikte işçi ve emekçilerin kurtuluşu ve kadınların özgürleşmesi açısından önemli kazanımlar, dersler, deneyimler bırakmıştır.

Bugün emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu çok yönlü kriz ve sonuçları, toplumda biriken öfke ve bunun dünyanın farklı coğrafyalarında farklı şekillerde ve düzeylerde de olsa dışa vurmaya başlaması Yeni Ekimler rüzgârının esmeye başlayacağını işaretlerini veriyor. Bu açıdan Ekim Devrimi'nin öncesi yıllarda Rusya'da örülen mücadele, devrime ilerleyen süreç ve devrimin sonrasında kurulan yeni toplum yol göstericidir.

Kadınların kazandığı hak ve özgürlüklere, toplumsal üretime ve yaşama eşit ve özgür katılımına devrimin sonuçları açısından bakmak gerekirken, devrimin gerçekleşmesinde kadınların bulunması, devrimin öncesi ve sonrasında kadınların örgütlenmesi ve kadın işçi örgütlenmesi örnekleri de öğreticidir. "Milyonlarca kadın bizimle birlikte olmaksızın, proletarya diktatörlüğünü yürütemeyiz, komünist inşaya girilemez. Onlara ulaşmanın yolunu aramalıyız, bu yolu bulmak için incelemeli ve denemeliyiz" diyen Lenin de kadınların örgütlenmesinin önemine işaret etmiştir.

Komünistler olarak geride kalan yıllarda bir birikim oluşturduğumuz ve bir süredir belli bir sistematik içerisinde yürüyen kadın çalışmamız, işçi ve emekçi kadınların örgütlenmesini ve siyasallaşmasını sağlama hedefiyle ilerletilmelidir. Sınıfa yönelik saldırıların artacağı önümüzdeki dönemde bundan payını alacak olan en fazla kadın işçi ve emekçiler olacaktır. Diğer yönüyle son yıllarda açığa çıkan işçi eylemleri, Haziran Direnişi gibi sokak direnişleri, Özgecan sürecinde olduğu gibi kadın katliamlarına karşı taşan öfke, Kürt halkının başkaldırısı, emperyalist savaş karşısında mücadele göstermiştir ki, kadınların direngenliği belirleyici bir yan taşımaktadır. Yeni çetin mücadele süreçlerine doğru ilerlediğimizi söylediğimiz yerde kadın işçi ve emekçilerin örgütlü olması bu açıdan büyük bir önem taşımaktadır.

Kadın çalışmamızı güçlendirme ihtiyacıyla Bolşevikler'in ilk yıllarından itibaren başlayan ve Ekim Devrimi'nin sonrasında da yürütülen kadın çalışmasının deneyimlerine bir bakalım.

Çarlık döneminde kadınlar

Çarlık Rusyası'nda toplumsal ve siyasal yaşamdan

Yeni çetin mücadele süreçlerine doğru ilerlediğimizi söylediğimiz yerde kadın işçi ve emekçilerin örgütlü olması bu açıdan büyük bir önem taşımaktadır.

uzak olan kadınlar birçok haktan yoksun bir yaşam sürdürüyordu. Çarlık Rusyası'nın hiçbir yaşam hakkı tanımadığı kadınlar Çar'a karşı verilen mücadelede geri duruyor, hatta yeri geldiğinde Çar'a söz dahi söylemiyorlardı. Mücadeleyi ilk olarak kucaklayanlar genelde eğitim görmüş, kendilerini geliştiren aydın kadınlardı. Dönemin baskı ve zorbalık koşulları Çar'a karşı büyüyen mücadelede işçi ve emekçi kadını da mücadeleye en önde kattı.

Çarlık döneminde çalışan kadınların % 55'i toprak beylerinin yanında hizmetçi veya gündelikçi, %13'ü sanayide (tekstil sektörü ağırlıklı) çalışıyordu. Kadınların büyük bir çoğunluğu okuma-yazma bilmiyordu. Okuma-yazma oranı düşük olduğundan kamuda çalışan kadın sayısı çok azdı. Kadınlar, erkeklerle aynı işte çalışıp, aynı iş yüküne sahip olduklarında ödenen ücret erkeklerin adlğının 3/5'üydü.

Mücadele içerisinde kadınlar ve Bolşevikler'in müdahaleleri

Çarlık Rusyası'nın gericiliğinin bağrında, toplumsal yaşamın dışına itilmiş kadınlar, devrimin enerjisini taşıyan bir güce dönüştü. Kadınların katılımının yoğun olduğu grev ve direnişlerin yaşanmasından, kadınların öncülük ettiği tekstil işçilerinin grevine doğru büyüyen

ve ilerleyen süreçte işçi ve emekçi kadınlar, o dönemin ilerleyişinde kurulan bir dizi yerel örgütlerde yerlerini aldılar ve öncüleştiler. Özellikle öncü ve devrimci kadınların öncülük ettiği tekstil işçileri grevinde Çar, yasa çıkarmak zorunda kalmış, çalışma saatlerini 11,5 saatle sınırlandırmıştır.

1905 Devrimi ile birlikte grevler daha yoğun yaşanıyor ve kadınlar bu mücadelede yerlerini alıyorlardı. Ancak sınıf bilincinin tam oturmamış olması yeri geldiğinde geriye düşüşler yaşanmasına neden oluyordu. Ama keskinleşen her süreç kadınları öne çıkarttı. 9 Ocak 1905'te yaşanan deneyim bu açıdan kadın işçiler açısından bir dönüm noktası oldu. Çar'dan yardım dilemeye giden yüzlerce işçiye ateş açılıp, katledilmesiyle tarihe geçen Kanlı Pazar olayı kadınları barikat başlarına taşıdı. Grevler kitleselliği artarak devam ederken kadın erkek birlikte mücadele ettiler.

1905 Mayıs-Ağustos ayları arasında Bolşevikler'in önderliğinde gerçekleşen İvanovo-Voznesensk grevi ayrı bir önem taşımaktadır. Birçoğu kadın yaklaşık 70 bin tekstil işçisi Çar'ın grevi bitirme hamlesine ve işçileri kurşun yağmuruna tutmasına rağmen grevi sürdürdü. Grevin içerisinde Mutemetler Sovyeti (ilk işçi temsilcilerinden oluşan Sovyetlerden biri) oluştu.

1905 Devrimi'ne kadar olan bu evre Bolşevikler'in devrimci mücadele içerisinde gelişim gösterdiği ve siyasal bir ağırlık koymaya çalıştıkları bir dönemdir. Mücadelenin ve kendi süreçlerinin her evresinde

Öncesi ve sonrasında sı deneyimleri

kadın sorunu eksenli çalışmalar, kadın işçilere dönük yayın ve örgütlenmeler için özel bir çaba içerisinde olundu. Bu çalışmaların önemli örneklerini şu şekilde sıralayabiliriz:

*Petersburg İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği, Lenin'in önderliğinde 1895 yılında kuruldu ve kuruluşunda dört kadın yer aldı. Örgütün kurucu kadınlarından biri olan Krupskaya 1900 yılında illegal olarak basılan "İşçi Olarak Kadın" broşürünü kaleme aldı.

*1903 yılında yapılan RSDİP 2. Kongresi'nde kadın işçilerin yaşadığı sömürü konuşuldu ve talepler ortaya konuldu. Bu tartışmaların sonucu parti programına konuldu. Bolşevikler'in ayrışmasından sonra da sahiplenilen talepler 1919 yılına kadar programda yer aldı.

* 1905 Şubatı'nda kurulan Kadının Hak Eşitliği Birliği'nin çalışmalarında Bolşevikler de yer aldı. Bolşevikler daha sonra bu birlikten ayrılıp farklı örgütlenme çalışmaları (bu çalışmalarda farklı devrimci, demokratlar da bulunmuştur) oluşturmaya çalıştı. Bu çalışmalar bir süre sonra yasaklandı.

1905'te bir yenilgi yaşanmış olsa da sistemli çalışmalar kadın işçilere dönük olarak sürdürüldü. Kollantai önderliğinde 1907 yılında Kadın İşçiler Yardımlaşma Derneği kuruldu. Bu yılların arkasından yoğunlaştırılmış baskı ve gericilik dönemine girildi. 1908-1912 yılları arasında Stolypin gericiliği diye adlandırılan bu dönemde dahi Bolşevikler fabrikalara yönelmekten geri durmadılar. Fabrika çalışmalarında oluşturulan örgütlülükler kadınlar katılım gösteriyordu ve bunun sonucunda kadın işçi örgütlenmeleri de oluşturuluyordu. Böylesi zorlu bir

dönemde sabırlı ve ısrarlı yürütülen çalışma ilerleyen yıllarda yürütülen çalışmalara birikim oluşturdu.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı, Şubat Devrimi ve Ekim Devrimi süreçlerinde yaşanan mücadeleler ve yürütülen çalışmaların başında da aşağıdaki örnekleri sıralayabiliriz:

*1913 yılında RSDİP'in çağrısıyla Rusya'daki ilk 8 Mart, Petersburg'da gerçekleşti. Tekstil işçisi kadınların yoğun katıldığı 8 Martlar zamanla başka kentlere de taşındı.

* Pravda'da kadın işçilere özel sayfa açıldı. 8 Mart 1914'te ilk kadın işçi gazetesi olan Rabotnitsa (İşçi Kadın) çıkartıldı. (Rabotnitsa; Bolşevikler tarafından ve Bolşevik Partili öncü kadınların çıkarttıkları, kadınlara yönelik ilk gazetedir. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın başlamasıyla kapatıldı.)

*1917 Şubat Devrimi'nin kıvılcımını çakan 8 Mart'tır. Kadın işçilerin yanı sıra, toplumun farklı kesimlerinden kadınların ve erkeklerin katıldığı 8 Mart, emperyalist savaşa, yoksulluğa karşı büyük bir gösteriye dönüştü. Kadınların ön safta olduğu bu mücadelede Çar devrilerek Geçici Hükümet kuruldu.

*Şubat Devrimi'nin sonrasında verilen sözlerin yerine getirilmemesi ve devrimin işçi sınıfının kurtuluşunu sağlayamayacak olmasından kaynaklı Bolşevikler sosyalist devrim mücadelesini yükseltmek için yüklendi. Kadın işçilerin devrimci mücadele içerisinde yer alma noktasında ortaya koydukları pratik sonucunda ajitasyon-propaganda bürosu kuruldu.

*Şubat sonrasında Moskova'da Slisu Rabotnitsa (İşçi Kadının Yaşamı) gazetesi çıkartıldı. Rabotnitsa yeniden çıkartılmaya başlandı.

*Kadın işçilerin sorunlarının konuşulduğu, mücadele çağrısının yükseltildiği kitlesel toplantılar örgütlendi. Bolşevikler'in parti işçi kadın komisyonları tarafından ilk defa geniş katılımlı bir konferans düzenlendi. 80 bin kadının katılımını temsil eden 800 delege ile konferans gerçekleşti.

Yürütülen her çalışma Bolşevikler'in çizgisinde hareket eden kadın işçi sayısını arttırıyordu. İlmeç ilmeç örülen bu süreçlerle 1917 Ekim Devrimi gerçekleşmişti.

Ekim Devrimi, kadınların kazanımı ve Jenotyel ile delege toplantıları

Şanlı Ekim Devrimi'yle birlikte kadına en demokratik ülkelerin dahi veremediği haklar bir çırpıda verildi. Kadın erkek arasında eşitsizliği ortadan kaldırmaya yönelik yasalar çıkartılırken, kadının toplumsal üretime katılması yönünde teşvikler yapıldı.

Bolşevikler, kadınların siyasallaşması ve komünist düşüncüyü benimseyerek bu yönlü bir taraf, özne

haline gelebilmeleri yönündeki çalışmalarını sürdürdü. Özel organlar, komisyonlar, kol vb. örgütlülükler sendikalarda, partide, Sovyetlerde vb. hayata geçirildi. Bunun yanı sıra kadınlar birçok alanda görev aldı.

Ekim Devrimi yılların ezilmişliği ve sömürsüne yönelik kadınlara verilen muazzam bir armağandı. Devrimin hemen sonrasında "eşit işe eşit ücret" uygulaması hayata geçirildi. Ardından evlilik, aile, annenin korunmasına yönelik kararname yürürlüğe konuldu. Oy hakkı, boşanma özgürlüğü, miras hakkı gibi haklar verilirken; "gayrimeşru" çocuk ayrımının kaldırılmasına, gönüllü evlilikler yapılmasına dair kararlar alındı. Kürtaj hakkının getirilmesinden, çocuğun korunmasına, doğum izinlerine kadar birçok uygulama beraberinde getirildi. Ardından kadının toplumsal yaşama katılmasını engelleyen ve adeta bir yük olarak kadına pranga gibi dolanan ev içi yükler toplumsallaştırılarak çamaşırhaneler, kreşler, yemekhaneler kuruldu. İlk birkaç yılda kadın, çalışma yaşamında yerini alırken ülkedeki çalışan kadın sayısı neredeyse %100 arttı. Bu oran yalnızca sanayide değil kamu alanında da gerçekleşmiş, aynı zamanda kadın örgütleri ve partideki kadın sayısı da yükselmiştir.

Elbette ki tüm bu kazanımlarda kadın işçi ve emekçilere yönelik özel olarak yürütülen çalışmanın önemi büyük rol oynamaktadır. Devrim öncesinde Bolşevik Parti'nin politikaları doğrultusunda yürüyen işçi kadın komisyonları ve toplumun diğer kesimlerindeki kadınlara yönelik çalışmaların örgütlülükleri devrim sonrasında "Jenotyel" ile partiye bağlı özel bir örgütlenmeye, çalışma koluna dönüştürüldü.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin kadınlar arasında çalışma kolları olan Jenotyel, devrimden önce yapılan birçok çalışmanın devrimden sonra daha sistematik ve örgütlü bir biçimde devam ettirilmesini sağladı. Jenotyel, SBKP(B) 16. Parti Kongresi (Haziran 1930) öncesinde, parti aygıtının bir bütün olarak yeniden örgütlenmesi çerçevesinde ve "daha üst bir örgütlenme aşamasına geçiş" anlayışıyla, kadınların her türlü sorunları, örgütlenmesi sadece Jenotyel'in değil partinin dert edindiği bir şey olması amacıyla dağıtıldı.

Devrimden sonra geniş kadın kitlelerinin bilinçlenmesi ve örgütlü kılınması hedefiyle oluşturulan delege toplantıları da önemli bir çalışmadır. Eğitim ve katılımcı tartışma açısından önemli bir çalışma olan delege toplantıları sonucunda devrime kadar ulaşamamış kadın kitlelerine ulaşma imkanı yakalandı. Bu çalışma da Delegetka (Delege Kadın) isimli bir yayın çıkardı. Ülkedeki kadınlar toplumsal ve siyasal yaşamın içerisinde örgütlü kılınana kadar delege toplantıları çalışması sürdürüldü.

Kapitalizm öldürür; yaşamak için sosyalizm!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü yaklaşıyor. Dünyamıza kaynağı kapitalist-emperyalist sistem olan bir şiddet ortamı egemen. Emperyalist saldırganlık ve savaş her geçen gün yeni boyutlar kazanıyor. Emperyalist haydutlar dünyamıza egemen olmak için birbirleriyle kıyasıya bir rekabetin içindedir. Sürekli silahlanıyorlar, açık/gizli biçimde önkilerden de yıkıcı bir yeni emperyalist savaşa hazırlanıyorlar. Dünyanın işçileri ve ezilen halkları bir kez daha hiçbir çıkarlarının olmadığı haksız, gerici ve gerçekten de caniyane bir savaşla karşı karşıyalar.

Yeni bir emperyalist savaş demek, dizginlerinden boşalmış bir şiddet demektir. Özellikle geri ve yoksul ülkelerin işgali ve kısa süre içinde viraneye çevrilmesi demektir. Tarifsiz acılar ve etkileri yıllarca unutulmayan manevi-moral yıkımlar demektir. Emperyalist işgal ordularının dizginsiz şiddeti demektir.

Gerçek şudur ki, bunun öncelikli hedeflerinden biri de emekçi kadınlardır. Savaşa gönderdikleri ya da göndermek zorunda bırakıldıkları çocuklarının acıları yetmezmiş gibi, bir de şiddetin her türlüüne maruz kalmaktadırlar. En dayanılmaz olanı ise, işgal kuvvetlerinin sistemli ve alçaltıcı cinsel tacizleri ve tecavüzleridir. Savaşların yol açtığı ve katmerli hale getirdiği açlık, yoksulluk, sefalet ve hastalıklar bunları tamamlamaktadır. Günümüzde, buna, yine savaşların neden olduğu zorunlu göçler ve mültecileşme dramı eklenmiştir ki, bundan da en çok emekçi kadınlar etkilenmektedir.

Türkiye'deki tablo dünyadakinden farklı değildir. Hatta birçok bakımdan daha da iç karartıcıdır. Sömürünün en katmerlisini yaşamaktadırlar. İşten önce kadınlar çıkartılmakta, işsizlik en önce onları vurmaktadır. Erkek sınıf kardeşleriyle aynı iş yaptıkları halde en düşük ücreti almaktadırlar. Yoksulluk, özellikle de çocuklu ve yalnız yaşayan kadınların adeta kaderi haline gelmiştir.

Öte yandan hak ve özgürlükler alanının giderek daraldığı Türkiye'de kadınlar için nefes almak bile giderek zorlaşmaktadır. Her şey bir yana, yaşama hakları dahi her gün ve her an tehlike altındadır.

Sokakta, işyerinde, okulda ve evde, hayatın hiçbir alanında yaşam hakları güvencede değildir. Öyle ki, Türkiye, dinci-gerici AKP hükümeti döneminde kadınlar için yaşanmaz hale gelmiştir. Bu hükümet işçi ve emekçi, en çok da kadın düşmanı bir iktidardır. Kadına yönelik şiddet bu hükümet döneminde korkunç boyutlar kazanmıştır. Kadına yönelik şiddet adeta bir devlet politikası katna çıkartılmış olup, dinci-geriliğin şefi T. Erdoğan başta olmak üzere, en ileri düzeyde devlet ve hükümet temsilcilerince açıkça teşvik edilmektedir. Bunun içindir ki, Türkiye kadına dönük şiddet uygulamalarında ve kadın cinayetlerinde başa gürüşmektedir.

Kadın katliamları adeta bir savaş bilançosu gibi ürkütücü rakamlara ulaşmaktadır. Dinsel teoriler, hurafeler, töreler ve dayatmalar kadın cinayetlerini

ayrıca tetiklemede, bu bilançoğu daha da ağırlaştırmaktadır.

Kadına dönük saldırganlık sadece şiddet uygulamakla kalmamakta, kadın kimliğine ve bedenine dönük alçaltıcı uygulamalarla daha da iğrenç boyutlara varmaktadır. Bu düzen ve bu iktidar özellikle de mücadele eden kadının amansız düşmanıdır. Ekin Wan adlı kadın gerillanın çıplak bedenine reva görülen alçakça işkence uygulaması bu durumun en somut örneğidir. Bu aynı kin ve düşmanlık Dilek Doğan adlı devrimcinin bilerek infazı sırasında da sergilenmiştir.

Şiddet ve bunun sonucu olan kadın ölümlerinin bilançosu bugünlerde daha korkunç boyutlar kazanıyor. Suroç ve Ankara katliamlarında çok sayıda kadın yaşamını yitirdi. Kürdistan'ın Cizre, Silvan, Sur, Silopi ve daha birçok yerinde gerçekleştirilen dizginsiz devlet şiddetinin öncelikli hedefi de kadınlardır.

Emekçi kadın kardeşler!

Dinci-gerici AKP ve ebedi lideri T. Erdoğan'a 13 yılı bulan hükümeti döneminde en büyük darbeyi Haziran Direnişi vurdu. Bu görkemli direniş sırasında sokaklara ve meydanlara sığmayan büyük halk kitlelerinin en önemli gücü emekçi kadınlardı. Toplum ölçüsünde önemli bir tepkiye neden olan Özgecan Aslan'ın alçakça katledilmesi olayı sırasında da kadın öfkesi sokaklara sığmadı. Kobanê direnişi sırasında da Kürt kadınları binler ve on binler halinde sokaklara çıktılar. Greif fabrika işgali sırasında kadın işçilerin ortaya koyduğu inisiyatif ve mücadelecilik kimlik apayrı anlamlı bir başka örnektir. Tümü birden kadınlardaki mücadele azmi ve kararlılığının gücünü göstermektedir.

Kadınların, özellikle de mücadele eden kadınların, hele de örgütlülere başaramayacakları şey yoktur.

Hiçbir devrim işçi ve emekçi kadınlar olmaksızın gerçekleşmemiştir. Hatta ve hatta Fransız burjuva devrimi ve büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin fitilini de emekçi kadınlar tutuşturmuştur. Bu devrimlerin ilk kırlangıçları işçi ve emekçi kadınlar olmuştur. En önde onlar yürümüş, en önce onlar siper olmuş ve en önce onlar ölmüştür. Birçoğu bu nedenle emekçi kadın davasının simgeleri olmuştur. Ekim Devrimi'nin en büyük eseri olan sosyalizmin harcının karılması ve yapının inşasının en mahir ve hamarat öğeleri de kadınlardır.

Emekçi kadınlar artık kapitalizmin kadına acı ve yıkımdan, en gelişmiş toplumlarda dahi kendisine dönük şiddetten başka bir şey vermediğini biliyorlar. Hem emekçi, hem de kadın olarak kurtuluşunun sosyalizmde olduğunu, bu nedenle de yaşamak için sınıksız sosyalizme sarılmak gerektiğini de... Bunun için her 25 Kasım'da sokağa çıkıyorlar, bu nedenle "Yaşamak için sosyalizm!" şiarını haykırıyorlar.

Emekçi kadınlara bu yılki çağrımız da bu olacaktır. 25 Kasım'da sokağa, mücadeleye! 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü vesilesiyle Mirabel Kardeşler'in anısına bağlılığın en somut göstergesi de budur.

Kadına yönelik şiddete ve kadın cinayetlerine son! Mücadelecilik kadın ol, örgütlen!

Kahrolsun kapitalizm, yaşasın sosyalizm!

Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu (EEKK)

İşçi-emekçi kadın sorunu üzerine

Kadının çifte ezilmişliği ve yaşadığı sorunlar tarihsel ve toplumsal bir kökene dayanır. Anaerkil süreçte toplumsal iş bölümüyle eşit konumda olan kadın, özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla önce erkeğin ev içine hapsettiği, köleleştirdiği konuma gelir. Üretim araçlarının gelişmesi ve çeşitlenmesi, yeni yaşam alanlarının aranması, artık üretimin paylaşılması sorunu kadının konumunu cinsel kimliğinden, doğurganlığından kaynaklı toplumsal yaşamda geri plana atar.

Günümüz kapitalist düzende de bu sorunlar derinleşerek devam ediyor. Kadın sermayenin ihtiyaçlarına göre yeri geldiğinde üretim alanına çekiliyor ve patronlar için ucuz, vasıfsız, yedek iş gücü olarak kullanılıyor. Yeri geldiğinde ise ev içine hapsediliyor, doğurganlığından ve ev içi emeğinden faydalanılıyor. Sınıflı toplumların her bir biçiminde kadın, toplumsal üretimde yerini alsa bile ev içindeki "asli işleri" hiç değişmiyor. Bunun yanında eğitimden, sağlığa temel haklardan yararlanamıyor, sosyal, siyasal yaşama giremiyor. Kadın kimliğinden kaynaklı aşağılanıyor, hakaretlere, tacize, tecavüze uğruyor.

Kadının bu tarihsel, toplumsal yenilgisi -ki bu sorun özeldir işçi-emekçi kadın sorunudur- nasıl özel mülkiyetin ortaya çıkışı ile başlamışsa mülkiyetin ortadan kalkmasıyla, yani toplumsal bir devrimle çözülecektir. Kadını bu toplumsal-siyasal mücadele içerisinde çekebilmenin koşullarını yaratmak için, kadının her türlü ezilmişliğini ortadan kaldırmak için gerçek çözümün ne olduğunu iyi kavramak gerekir.

Mücadeleyi büyütmek için bizlere düşen görev

"Fakat emekçi kadınlar sadece bir yedek güç oluşturmazlar. Onlar işçi sınıfının doğru politikası sonucu, işçi sınıfının burjuvaziyle savaşılabilecek olan gerçek bir ordusu olabilirler ve olacaklardır. Emekçi kadınların bu yedek gücünü, proletaryanın büyük ordusunun yanında çarpışan bir işçi ve köylü kadınlar ordusu haline getirmek, işte işçi sınıfının kesin ikinci görevi." (Stalin, 8 Mart 1925, Kadın Sorunu Üzerine)

Proletaryanın ve devrimci sınıf partisinin asli görevlerinden biri işçi sınıfının önemli bir bölümü olan işçi-emekçi kadınları devrim mücadelesine katmak ve her alanda yetkinleşmesini sağlamaktır.

Sınıfın önemli bir bölümünü örgütlemek için bizlere özel bir görev düşüyor.

"TKİP, kadının tarihsel ezilmişliğinin yarattığı fiili eşitsizliklerin tüm izleriyle silinmesinin yeni toplumun inşası ve yeni insanın biçimlenmesi eşliğinde uzun bir tarihi döneme yayılacağına bilincindedir. Bu bilinçle, kadını köleleştiren ve aşağılayan ideoloji ve geleneklere karşı sistematik bir mücadele yürütür." Bu bakışla sistemli, yaratıcı bir faaliyet örgütlemek gerekiyor. Kadın sorununu sınıf sorununa bir parçası olarak görerek, ideolojik-teorik çizgimizi kesintisiz olarak güçlendirmeliyiz. Zira sorunu özümsemek, içselleştirmek çözüm için adımlarımızı kolaylaştıracaktır.

Faaliyetimizin hedefli olması, genel seslenişten

çıkılarak somut talepler çerçevesinde sistematik ve sürekliliği olan bir faaliyet olması büyük önem taşıyor. Emekçi kadın çalışmasını tarihsel günlere sıkıştırmak, sorunu göz ardı etmekle eş değer kabul edilmelidir. Kadınları mücadeleye çekebilmek için yukarıda bahsettiğimiz pek çok sorun, güçlü bir ajitasyon-propaganda imkanı sağlıyor. Bu imkânı materyallerimizi çeşitlendirerek güçlendirebiliriz. Sorunun işçi-emekçi kadın örgütlenmesi olduğu yerde özel fabrika hedefleri koymak, bu fabrikadaki sorunlar üzerine detaylı tartışmalar, değerlendirmeler yapmak, kadınları bu sorunlardan doğru komite, komisyon, birlik gibi bileşimler içinde aktifleştirmek, bunun için kadınlara özel sorumluluklar yüklemek işçi kadınları özneleştirmek örgütlenme çalışmasını zenginleştirecektir.

Kadınların toplumsal üretime katılımı

Kadınların özgürleşmesinin en temel koşullarından birisi, kadını ev içinden toplumsal üretim alanlarına çekmektir. Böylece emekçi kadın, ekonomik özgürlüğünü kazanacak ve bununla birlikte sosyal, siyasal yaşama daha aktif katılacaktır. Kadının ev içindeki hapis hayatı, tekdüze yaşantısı farklılaşacaktır.

Kadınların yedek işgücü gibi görülmesi kadın emeğinin sömürülmesini beraberinde getiriyor. Sermayenin ihtiyacına göre iş ortamına çekilen kadınlar, en ufak kriz anlarında tekrar evlerine gönderiliyorlar. Esnek, kuralsız, evden çalışmayla sömürü çarkları arasında köleleştiriliyorlar. İşçi kadınlar "ailenin korunması yasası, geçmişten günümüze kalan feodal ilişkiler" vb. nedenlerle ve kadın kimliğinin aşağılanmasından kaynaklı aynı işi yapan erkeklerden daha az ücret almaktalar. İşçi sınıfının önemli bir bölümü olan işçi kadınların iş ve çalışma hakkı, "eşit işe eşit ücret" talebi temel bir talebimiz olmalı, toplumsal cinsiyete dayalı çalışma yaşamı reddedilmelidir. Bu talepler önemli bir çalışma konusu haline dönüştürülmelidir.

Belli dönemlerde kimi feminist hareketler ev kadınlarının sigorta ve maaşa bağlanma ve emeklilik taleplerini dillendirilmekteler. Ancak bu durum kadınlara ev içinde hapis hayatı yaşatmakla eş değer olacaktır. Bu nedenle kadınların iş hakkını savunmak, kadını ev, çocuk, eş kısılcından kurtarmak demektir.

Ev işlerinin toplumsallaşması

Kadını köleleştiren en önemli sorunlardan biri de çocuk bakımı ve ev işleridir. Kapitalizm koşullarında üretim araçlarının gelişmesi kadını iş yaşamına çekerken, ev işlerini de kadının üzerine yüklüyor. Böylece iş gücünün tekrar üretilmesinde kendi adına önemli kârlar sağlıyor. Binlerce yıllık geleneksel değerler kadının bu işlerini yapmasını dayatıyor, bu da geleneksel aile yapısının korunması anlamını taşıyor. Günümüzde bu sorun kadını-erkeğin bu işleri eşit olarak yapması tartışmasına daraltılırken, bizler ev işleri ve çocuk bakımının toplumsallaşması mücadelesini büyütmeliyiz.

Çocukların ev içinde kadın nezaretinde gelişmesi, eğitilmesi kadın açısından bir yük olurken, çocuğun sağlıklı gelişimi açısından da karşı durulması gereken bir konudur. Keza yaşlı bakımı da aynı kapsamda değerlendirilmeli, kadının üzerinden bu yük de alınmalıdır. Çocuk-yaşlı bakımı sorunu kadının üzerine kaldıkça, kadın üretim sürecinin dışında kalacak, bu nedenle sosyal, siyasal yaşama katılımı sınırlanacaktır. Çocuk bakımını kreşler, bakım evleri gibi kurumlarla çözmek için özenli bir çalışma yürütmek gerekiyor. Çalışsın ya da çalışmasın, çalışanın kadın-erkek olduğuna bakılmaksızın ücretsiz, nitelikli kreşler, bakım evleri için mücadele edilmelidir.

İşçi-emekçi kadınları ilgilendiren sorunlardan bir diğeri de dinci-gerici kuşatma altında olmaları ve şiddete uğramalarıdır. Kadını aşağılayan, gericiliğin etkisinin güçlendiği bu süreçte kadını kuşatan her türlü gerici yasaya, kadına yönelik şiddete, tacize, tecavüze, iş yerlerindeki mobing uygulamalarına karşı mücadeleyi güçlendirmeliyiz.

İşçi-emekçi kadın çalışmasının en önemli ayaklarından biri de erkek sınıf kardeşleriyle birlikte, ortak hedef ekseninde birleşmesini sağlamaktır. Bu hem erkek işçiler hem de kadın işçiler için bin yılların gerici etkisini kırmanın, gerçek kardeşleşmenin, sınıf birlikteliğinin, dayanışmanın zeminini yaratacaktır.

Emekçi kadınların yaşadığı sorunları özgünleştirerek, bu konuda işçi-emekçi kadınları ideolojik olarak eğitime, bilinçlendirme faaliyetlerini arttırmalıyız. Sorunun kaynağını doğru bir perspektifle vermek, yani sınıflar gerçeğini, kapitalizm gerçeğini vurgulamak, sorunun biricik ve kalıcı çözümü olan devrim ve sosyalizmin propagandasını güçlü yapmanın koşullarını da yaratacaktır.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 98. yılını kutladığımız şu günlerde Ekim Devrimi'nin, sosyalizmin kazanımlarını propaganda etmek doğru yolu göstermek için önemli bir güncel görevdir.

Greif Direnişi işçi kadın örgütlenmesinde önümüze özel bir deneyim bırakmıştır. Güne yüklenme ve geleceği kazanma iddiamızı ete-kemiğe büründürmek yeni Greifler yaratmaktan, ideolojik birikimimizi pratikle bütünleştirmekten geçiyor.

Ümraniye Emekçi Kadın Komisyonu

Emekçi Kadın Komisyonları faaliyetlerinden...

Küçükçekmece

Çiğli

Ümraniye

Kartal

Emekçi Kadın Komisyonları (EKK) 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü yaklaşırken "Yaşamak için sosyalizm!" şiarını yükseltiyor ve gerçekleştirdiği etkinliklerle işçi-emekçileri mücadeleye çağırıyor. EKK, 25 Kasım'ın tarihçesini ve Mirabel Kardeşler'in mücadelesini işçi emekçilere aktarırken kadına yönelik şiddetin, cinsel baskının kaynağında sınıflı toplumların ve özel mülkiyetin ortaya çıkışı olduğuna, kadının gerçek eşitliğe ve özgürlüğe kavuşması için kapitalizme karşı mücadelenin esas olduğuna dikkat çekiyor.

İzmir

14 Kasım Cumartesi günü saat 17.00'de Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Derneği'nde Güzeltepe, Harmandalı ve Çiğli merkezde afişler ve el ilanları ile çağrısı yapılan "Demir Çeneli Melekler" adlı filmin gösterimi gerçekleştirildi.

Film gösterimi ile beraber kadına yönelik şiddetin kökenleri ve bu soruna dair ortaya konan çözüm yolları üzerine yapılan tartışma, örgütlenme ve mücadele yöntemleri üzerine fikirlerle zenginleşti.

Ayrıca, Çiğli Fazla Mesai Tiyatro Topluluğu, kadın cinayetlerini konu alan "Beni kim öldürdü?" adlı oyunu Çiğli Kasaplar Meydanı'nda oynadı. Açtıkları pankart ve tiyatro öncesi yapılan konuşmayla beraber sergilenen tiyatro gösterimi ilgiyle izlendi. (Tiyatro oyunu Çiğli Fazla Mesai Tiyatro Topluluğu facebook adresinden izlenebilir.)

İstanbul

Ümraniye'de "Yaşamak için sosyalizm!" etkinliği

Ümraniye EKK, DEV TEKSTİL Anadolu Yakası Temsilciliği'nde haftalar öncesinde yaptığı toplantılarda kararını aldığı "Yaşamak için sosyalizm!" şiarlı etkinlik gerçekleştirdi. Mirabel Kardeşler'in mücadelesinin aktarımı ve saygı duruşunun ardından EKK adına yapılan konuşmada 25 Kasım'da alanlarda, Mirabel Kardeşler'in bıraktığı mücadele bayrağını

dalgalandırma çağrısı yapıldı.

Ardından Devrimci Kadın Kurultayı'nda sunulan sinevizyon izlendi. DEV TEKSTİL adına yapılan konuşmada sosyalizmin güncelliği üzerinde durularak, bunun için "sınıfa karşı sınıf" tavrını güçlendirmek gerektiği ifade edildi. Devrimci sınıf sendikacılığı bayrağını yükselterek şiddetin kaynağı olan kapitalizme karşı mücadele yürütüldüğü söylendi.

Haftalardır hazırlığı süren şiir-sanat atölyesinin sahnelendiği şiir dinletisi ve tiyatro ilgiyle izlendi. Bir tecavüzcünün mahkemede aklandığı ilk sahnenin ardından oyunda bir kadın cinayeti sahnelendi. Kadın patronun kadın işçiyi işten atması ve atılan işçinin arkadaşlarını örgütleyerek direnişe geçmesi sahnesiyle devam eden oyunun sonunda Ankara Katliamı canlandırıldı. Kısa tiyatroların aralarında konuşula bağlantılı şiirler okundu. Gösterim "Uzlaşma yok" adlı şiirle son buldu.

Etkinliğin sonunda İlkan Pala ve arkadaşı kısa bir müzik dinletisi gerçekleştirdi. İlkan Pala, "Dokumacı Kızı" adlı parçayı bir tekstil işçisi olan Ölüm Orucu Şehidi Hatice Yürekli'ye armağan etti.

Küçükçekmece'de 25 Kasım etkinliği

Küçükçekmece EKK, 14 Kasım Cumartesi günü "kadına yönelik şiddet ve arka planı" gündemiyle bir etkinlik gerçekleştirdi.

"Emperyalist savaşlar ve kadın" ve "Kadına yönelik şiddet ve sınıfsal arka planı" başlıklı iki sunumun yapıldığı etkinlikte sunumların ardından forum ve "Kelebekler Zamanı" filminin gösterimi gerçekleştirildi.

Yapılan ilk sunumda kadın bedeninin adeta savaş ganimeti sayıldığı, emperyalist-kapitalist sistemin özünde şiddet olduğu kadın-erkek el ele örgütlü mücadeleyle bu düzen yıkılmadıkça savaşların da, şiddetin de son bulmayacağı söylendi. İkinci sunumda ise kadına yönelik şiddetin kökeninde sınıflı toplumların ortaya çıkışı ve kadının tarihsel yenilgisi olduğu, dünyada ve Türkiye'de kadına yönelik şiddetin tarihsel süreci üzerine bir anlatım gerçekleştirildi.

Etkinlikte Mobbing ve Ulusal İstihdam Stratejisi (UIS) belgesi eylem planında yer alan "Özel Politika Gerektiren Gruplar" üzerine bilgi de verildi.

EKK eylem programı

Emekçi Kadın Komisyonları, işçi emekçileri "Fabrikalarda, evde, sokakta, savaşlarda... Kapitalizm katlediyor, yaşamak için sosyalizm!" mücadelesini büyütme, 25 Kasım'da alanlarda olmaya çağırıyor:

İstanbul

*Basın açıklaması

Tarih: 22 Kasım Pazar - Saat: 14:00

Yer: Galatasaray Lisesi önü, Taksim

İzmir

*Yürüyüş

Tarih: 25 Kasım Çarşamba - Saat: 18.30

Yer: Karşıyaka İzban

Gebze

*Film gösterimi (Soraya'yı Taşlamak)

Tarih: 21 Kasım Cumartesi - Saat: 17.00

Adres: İşçilerin Birliği Derneği (Hacı Halil Mah. Orhangazi Cad. Gencallar mağazası yanı Karalar İşhanı Kat:3 Gebze / 0542 843 16 01)

Mirabel Kardeşler anması, resim sergisi ve şiir dinletisi

Tarih: 25 Kasım Çarşamba - Saat: 16.00-18.00

Yer: Gebze Kent Meydanı

Kartal'da söyleşi

Kartal EKK, 15 Kasım Pazar günü, "kadına yönelik şiddete karşı mücadele" konulu bir söyleşi gerçekleştirdi.

Söyleşide içerisinden geçilen bunalımlar, savaşlar dönemi, kadınlar özgülünde ortaya konuldu. 13 yıl boyunca sermayenin sözcülüğünü yapan AKP hükümetinin icraatlarına ve kadına yönelik aşağılayıcı söylemlerinin arka planına değinildi.

Tarihsel olarak kadınların, Lyon barikatları, Paris Komünü, İspanya'da faşizme karşı birliklerde, Rusya'da devrimin fitili olan 8 Mart gösterilerinde, ulusal bağımsızlık savaşlarında, Kobanê ve Rojava'da kitlesel bir şekilde, dinamik bir öge olarak yer aldığı vurgulanarak 22 Kasım günü Taksim'de gerçekleştirilecek eylemin çağrısı yapıldı.

Adana

Adana EKK, Mirabel Kardeşler'in mücadelelerini anlatan "Kelebekler Zamanı" adlı filmin gösterimini gerçekleştirdi.

Filmin ardından EKK'nın "Yaşamak için sosyalizm!" çağrısı üzerine konuşuldu. 25 Kasım'ın sınıfsal olarak ele alınan eylem ve etkinliklerle anılmasına, işçi ve emekçi kadınları hedeflemesi gerektiğine dikkat çekildi. Birlikte yürütülen tartışmalarda kapitalizmde kadınların yaşadıkları şiddet sorunu çok yönlü örneklerle ele alındı. Çözümün neden sosyalizmde olduğu Sovyetler Birliği deneyimi de anlatılarak işlendi.

Kızıl Bayrak / İzmir – İstanbul – Adana

Paris katliamı üzerine

Toplam 132 kişinin yaşamına ve yüzlercesinin de yaralanmasına mal olan Paris katliamının yankıları devam ediyor. Günlerdir Fransa başta olmak üzere, Avrupa'nın tüm kapitalist hükümetlerinin ana gündemini Paris katliamı oluşturuyor. Katliamdan bir gün sonra toplanan G-20 Zirvesi'ne damgasını vuran da Paris katliamı oldu. Ayrıntılarından arındırıldığında, iki günlük yoğun ve zaman zaman oldukça hararetli tartışmalara sahne olan Zirve'den beklenildiği gibi, içerde ve dışarda hızla hayata geçirilmesi planlanan, sosyal yıkım ve savaş kararları çıktı.

Fransız işçi ve emekçilerini karanlık günler bekliyor

Fransa devlet başkanı François Hollande Paris Katliamı nedeniyle Antalya'daki G-20 zirvesine katılmadı. Ancak her şeyden haberi vardı. Sözde "sosyalist" Hollande ve Başbakan Manuel Valls omuz omuza, sadece savaş gibi olağanüstü durumlarda toplantıya çağrılan, Parlamento ve senatodan oluşan "Ulusal Kongre"yi topladılar ve ağız birliği içinde "Fransa savaştadır" açıklaması yaptılar. Özellikle Hollande oldukça hazırlıklıydı. Keza konuşması da oldukça bütünlüklüydü. Sözünü ettiği savaşın iç ve dış dönük olarak neyi içerdiğini, dünyadaki müttefiklerine ve bu arada Fransız halkına çağrıları ve beklentileri gayet açık ve anlaşılırdı.

François Hollande, konuşmasına "Fransa'ya bir savaş açıldı. Biz de Fransa'nın gücünü ortaya koyup, bu savaşa cevap vereceğiz" mealinde bir girişle başladı. Ardından, "şimdiden başlamıştır" dediği savaşın esas hedefinin IŞİD ve onun şahsında uluslararası terörizm olduğunu dile getirdi. Dikkati çeken şey ise, Hollande'ın Suriye'yi terörü yaratan ülke ilan etmesi ve suçu neredeyse tümüyle Suriye rejimi ve Beşar Esad'a yıkmasıydı. Önce Suriye ve IŞİD üzerinde yoğunlaşacaklarını, fakat bunun yeterli olmadığını, Türkiye ve bazı diğer müttefik devletlerin de tehlike altında olduğunu, dolayısıyla savaşı bilahare bu topraklara kaydırma gereğini belirtmesi dikkate değerdi. F. Hollande "başlamıştır" dediği savaşın tüm mahiyetini ve hedeflerini ise ilerleyen bölümlerinde açıkladı.

Charlie Hebdo katliamında olduğu gibi, bu kez de hedef tahtasına çakılan ilk şey demokratik hak ve özgürlükler oldu. Hollande, bu konuda bazı değişiklikler yapmanın zorunlu olduğunu, bunun için de Fransız Anayasası'nın bir revizyondan geçirileceğini belirtti. Anayasada yapılacak değişikliklerin kapsamlı olacağını, demokratik hak ve özgürlüklerin iyiden iyiyeye budanacağını ve polis devleti uygulamalarının yeni boyutlar kazanacağını mesajını verdi. Paris sokaklarındaki ve giriş çıkışlardaki polis yığınağı ve yoğun denetim, birkaç gündür en çok duyulan sesin polis arabalarının sirenleri olması da bunu doğrulamaktadır.

Bu çerçevede ilk elden sınırların kapatıldığı,

Bir kez daha, sözde sosyalist, gerçekte her dönem burjuvazinin koltuk değneği olan Hollande gibi sosyal-demokratlar, faşizmin iktidara yürümesinin en büyük yardımcılarıdır. Dikkate değer bir diğer şey ise, Fransız sermaye devletinin ve onun adına Hollande'ın El Kaide ve IŞİD terörü üzerinden bu eğilime arka çıkmasıdır.

olağanüstü hal ilan edildiği, polise önlemlerin arttırıldığı biliniyor. Hollande, olağanüstü hal uygulamasının devam edeceğini ve üç ay süreceğini belirtti. Hollande güvenlik yalanı ile daha önce de başvurdukları telefon dinleme ve benzeri uygulamaların önümüzdeki dönemde daha da genişletilerek süreceğini dile getirdi. Anayasada yapılacak revizyonun da yardımı ile polise silah taşıma ve kullanma serbestisi gibi yeni yetkiler verileceğini açıkladı. Bununla da kalınmayacağı, bundan böyle iç güvenlik çerçevesinde Fransız ordusunun da devreye sokulacağını dile getirdi. Nitekim daha şimdiden sadece Paris'te 5 bin asker görevlendirilmiş bulunuyor. IŞİD'in bu acımasız ve alçakça katliamında rol alanların müslüman ülkelerden gelen ya da Fransa'da doğup Fransız vatandaşlığı hakkını kazanan göçmenler olduğunu ileri sürerek, Anayasada yapılacak değişikliklerden birinin de, vatandaşlık hakkına belli sınırlamalar getirileceği idi.

Fransız Anayasası ilk kez bu denli kapsamlı ve ciddi biçimde masaya yatırılıyor. Tek başına bunun kendisi bile, demokratik hak ve özgürlüklere dönük saldırıların iyiden iyiyeye ileri boyutlar kazanacağını ve bunun dolaysız sonucu olarak, Fransız sermaye devletinin

tam bir polis devletine dönüşeceğini göstermektedir. Fransız Devlet Başkanı içerde başvuracakları önlemleri kısaca bu şekilde açıkladıktan sonra, uluslararası alanda hayata geçirmekte kararlı oldukları önlemlerden söz etti.

Fransa, Charles De Gaulle döneminde ABD ve NATO'ya karşı mesafeli bir tutum içindeydi. Bu gelenek Jacques Chirac döneminde de iyi kötü sürdü. Ne var ki, Sarkozy ile birlikte bu gelenek bozuldu. Fransız dış politikası iyiden iyiyeye eksen değiştirdi. Özgünlüğünü kaybetti. ABD'nin ve NATO'nun izlediği politikalar izlenmeye başlandı. ABD'nin savaş politikalarının eklentisi haline gelindi. "Sosyalist" Hollande ile bu geleneğe geri dönüleceği sanılıyor ve bekleniyordu, ne var ki, tam tersi oldu. Hollande döneminde Fransa daha bir saldırganlaştı. Mali ve Orta Afrika'ya dönük sömürgeci uygulamalar daha da yoğunlaştırıldı. Ortadoğu, Fransız emperyalizminin oldukça iştahlı, istekli ve hırslı biçimde icraat yaptığı bir coğrafya oldu.

Örneğin, Libya'ya ilk Fransa müdahale etti. O kadar ki, Libya'nın çok kısa sürede tam bir harabeye çevrilmesinde ve sonu gelmeyen tüketici bir iç savaşa sürüklenmesinde, Fransız emperyalizminin çok önemli rolü bulunmaktadır. Bu aynı tezcanlılık, hırs ve bunun

ifadesi saldırganlık şimdi de Suriye'ye dönük olarak sergileniyor.

Tüm veriler, özellikle de Hollande'ın Anayasada yapılacağını belirttiği değişikliklerle birlikte, Fransız emperyalizminin önümüzdeki dönemde "İŞİD'e karşı daha aktif ve daha sonuç alıcı mücadele" yalanı ile Ortadoğu ve özellikle Suriye'de daha da saldırganlaşacağını göstermektedir. François Hollande'ın katliamın daha ilk saatlerinde dile getirdiği İŞİD'e karşı daha geniş bir koalisyon önerisi ve daha aktif savaş çağrısı da bunun ifadesidir.

Tümüyle kendilerinin sorumlusu oldukları iktisadi krizin de, devlet aygıtının tahkimatı için yapılan harcamaların da, emperyalist saldırganlık ve savaş çerçevesinde yapılan harcamaların da faturası, bugüne dek hep işçi ve emekçilere kesilmiştir. Yine aynı yapılacaktır.

Fransız emperyalizminin Hollande aracılığıyla dile getirdiği yeni savaş stratejisi dahi tek başına önümüzdeki dönemde işçi ve emekçileri geçmiştekilerden daha ağır bir faturanın beklediğinin işaretidir. Demek oluyor ki, Fransız emperyalist burjuvazisi ardı arkası kesilmeyen iktisadi ve sosyal yıkım saldırılarına daha acımasız ve yıkıcı boyutlar kazandıracaktır. Özetle her alanda ve her bakımdan Fransız işçi ve emekçilerini oldukça zor günler beklemektedir.

İrkçi-faşist saldırganlık azacak, faşizm tehlikesi büyüyecektir

Avrupa'nın genelinde olduğu gibi, Fransa'da da öteden beri İslamofobik eğilim, özellikle de ayrıcalıklarını yitirme süreci yaşayan ve huzuru bozulan tuzu kuru orta sınıf içinde oldukça güçlüdür. "İslam karşıtlığı" şeklinde kendisini ortaya koyan bu olgu, ırkçı-faşist partilerin ve Almanya'daki neo-Nazi ve Pegida gibi ırkçı-faşist çetelerin istismar ettiği ve bu temelde de güç topladıkları bir zemindir. Fransa'da bunu en iyi biçimde Mari Le Pen'in ırkçı-faşist Cumhuriyetçi Partisi yapmaktadır.

Paris katliamı sözü edilen "İslamofobik eğilim" in, aynı anlama gelmek üzere "İslam karşıtlığı"nın toplum ölçüsünde daha güçlü ve belirgin biçimde kendisini dışa vurmasının vesilesi olmuştur. Katliamın dinci faşist çete İŞİD tarafından gerçekleştirilmesi, bunu ayrıca

tetiklemiştir. Dikkate değer olan, bu eğilimin giderek toplumun daha geniş kesimlerine doğru yayılması, yavaş yavaş bugüne dek ırkçı-faşist örgütlerle temas kurmamış sıradan insanların içinde de karşılık bulmasıdır. Bunun kendisi, başta Cumhuriyetçi Parti olmak üzere irili ufaklı ırkçı-faşist parti ve örgütleri anında harekete geçirmiştir.

Paris başta olmak üzere, Fransa'nın pek çok kenti günlerdir bu parti ve akımların İslam karşıtı gösterilerine sahne oluyor. Paris ve diğer kentlerdeki bu ırkçı ve yabancı karşıtı gösterilerin temel sloganı ise "İslam dışarı" sloganıdır.

Gerçek şu ki, Hitler faşizmine karşı devrimci anti-faşist direnişin en görkemlilerinden birine sahne olan Fransa'da, faşizm somut bir tehdit ve yakın bir tehlike haline gelmiştir. Devrimci sınıf mücadelesi ile önlenemezse eğer, bu tehlike daha da büyüyecektir. Bir kez daha, sözde sosyalist, gerçekte her dönem burjuvazinin koltuk değneği olan Hollande gibi sosyal-demokratlar, faşizmin iktidara yürümesinin en büyük yardımcılarıdır. Dikkate değer bir diğer şey ise, Fransız sermaye devletinin ve onun adına Hollande'ın El Kaide ve İŞİD terörü üzerinden bu eğilime arka çıkmasıdır. Bu tam bir alçaklıktır, iğrençliktir ve emperyalistlere özgü bir iki yüzlülüktür.

Oysa ki İŞİD, kendilerinin de aktif bir bileşeni olduğu, sözde İŞİD karşıtı emperyalist koalisyonun eseridir. İŞİD'i yaratan bizatihi Fransız emperyalizmi de dahil, bir bütün olarak emperyalizmdir. Onu Ortadoğu'nun ve dünya halklarının başına bela edenler kendileridir. Afganistan'da El Kaide'yi Afgan halkına saldırtanlar, şimdilerde de mezhep çelişkilerini kışkırtıp kardeş halkları bir birine boğazlatanlar, İŞİD adlı canavarı yaratana Fransız emperyalizmi ve ABD'nin başını çektiği, Türk sermaye devleti başta olmak üzere bölge gericiliğinin de aktif biçimde desteklediği koalisyon güçleridir. "İlimli İslam" projesi de onlara aittir.

İŞİD fazlasıyla deşifre olup yıpranınca, yerine "İlimli güçler" dedikleri El Nusra ve benzeri çeteleri eğitip-donatanlar da kendileridir. Keza, İŞİD gericiliği de dahil, dinci gericilik burjuva gericiliğin bir versiyonudur.

Nereden bakılırsa bakılınsın, Fransa devlet başkanı Holande esasında Avrupa'nın emperyalist burjuvazisi adına Fransa ve Avrupa'nın tüm uluslarından işçi ve emekçilere dönük bir "Haçlı seferi" başlatmıştır. Bir

kez daha, kendisine yakışanı yapmakta, aynı kirli silaha başvurmakta, dini, etnik ve mezhepsel farklılıklar üzerinden işçileri bölmeye, kardeş halkları birbirine boğazlatmaya çalışmaktadır.

"Cumhuriyetin değerlerini koruma" çağrısı, Fransız emperyalist burjuvazisinin çağrısıdır

François Holande'ın dikkate değer en önemli çağrılarında biri de tüm Fransız halkına dönük, birlik ve dayanışma çağrısıdır. Hollande bu çağrısını, "Cumhuriyetin değerlerini korumak" olarak kodlamıştır. Kendi emperyalist burjuvazisi adına yaptığı konuşmasında, Fransız halkının tarihsel yanları olan yurtseverce duygularına hitap eden ve onların bu duygularını alçakça istismar eden Hollande'ın bu çağrısı, neresinden bakılırsa bakılınsın tam bir sınıf işbirliği çağrısıdır. Bunun özellikle Fransız işçi ve emekçilerinin tarih ve sınıf bilincinden yoksun geri kesimlerinde bir karşılık bulacağı muhtemeldir. Bu ise büyük bir tehlikedir.

Fransa sınıf mücadelelerinin sonuna dek götürüldüğü bir ülkedir. İhtilalci sosyalizmin beşiğidir. Dünyanın en radikal burjuva devrimine, 1831-34 Lyon dokuma işçilerinin görkemli ayaklanmalarına, Paris işçilerinin 1848-50 devrim girişimine ve en sonunda da proletaryanın 72 gün süren ilk iktidar deneyimine, yani 1871 Paris Komünü'ne sahne olmuştur. Fransa'nın tarihi, Millerand ve Hollande gibi sınıf işbirlikçisi kesimlerin geleneğine tanık olduğu gibi, tarihin en devrimci sınıfı olarak proletaryanın, Parisli işçilerin 1871'deki ayaklanması örneğinde olduğu gibi, onu iktidara taşıyan devrimci kalkışmalarına ve proleter kitle kahramanlığına da tanıklık etmiştir. Paris proletaryasının günü geldiğinde, tam da kendisine yakışır biçimde üç renkli bayrak yerine kırmızı bayrak altında savaştığına da.

Fransız işçileri bir kez daha kendi devrimci tarihlerini, Lyon dokuma işçisi sınıf kardeşlerinin, 1848'de Paris barikatlarında dövüşen işçilerin ve Paris komünarlarının devrimci geleneğini hatırlamalıdır. François Holande'ın "cumhuriyetin değerlerini korumak" olarak kodladığı özü esaslı sınıf işbirliği olan çağrısına, kendi geçmiş tarihsel ve devrimci geleneğine yaraşır bir tutumla karşılık vermelidirler.

AB'nin "Göçmen Krizi" ve kapitalizmin karanlık yüzü

AB'li emperyalistler için bunalıcı bir krize dönüşmüş bulunan "göçmen sorunu" Avrupa'daki politik gündemin önemli konularından biri olma özelliğini korumaya devam ediyor. Avrupa'ya doğru yaşanan göç elbetteki yeni değil, fakat bunun yaz aylarından itibaren "çözümü"nü dayatan gerçek bir krize dönüşmesi yüzbinlerce mültecinin "Avrupa kalesi"nin kapılarını zorlamasıyla gündeme geldi.

Bir yandan emperyalist ve gerici savaşlarla, ulusal, etnik ve mezhepsel boğazlaşmalarla, öte taraftan da sınırsız ve insafsız bir kapitalist sömürü ve yağmayla Ortadoğu'da, Kuzey Afrika'da, Kafkaslar'da ve Orta Asya'da milyonların ölümüne yol açıp, on milyonlarca insanı savaşın ateşi içine sürenler, onları açlığın, derin bir yoksulluğun, işsizliğin ve geleceksizliğin karanlığına terk edenler, şimdi yarattıkları trajedinin tatsız sonuçlarıyla karşı karşıya bulunuyorlar. Birleşmiş Milletler'e göre günümüzde, dünyada insanlık tarihinde kaydedilmemiş sayıda sığınmacı bulunuyor. Emperyalist kapitalizmin doğrudan icraatları sonucu dünyada yaklaşık 60 milyon insan zorla yerinden edilmiş ve sığınmacı durumuna düşürülmüştür. Dünyanın en büyük sığınmacı dramı ise diğer ülkelere kaçanların sayısının şimdi dört milyonu aştığı Suriye'de odaklanıyor.

Üretim araçlarının özel mülkiyeti üzerine kurulu ve sınırsız bir sömürü ve yağmaya dayalı kapitalist sistem, tepeden tırnağa şiddette ve gericiliğe dayalı emperyalist barbarlık, dünya üzerinde emekçi ve ilerici insanlık için bir cehennem yaratmış bulunuyor. Göçmenlik de on milyonlarca insanın yaşadığı cehennemden biridir. Şimdi bu cehennemden kaçan yüzbinlerce insan Avrupa'nın kapılarına dayanınca AB ülkeleri, büyük bir "mülteci krizi"yle sarsılıyor. Birbiri ardına yapılan "çözüm zirveleri"yle kapılarına

Bir yandan emperyalist ve gerici savaşlarla, ulusal, etnik ve mezhepsel boğazlaşmalarla, öte taraftan da sınırsız ve insafsız bir kapitalist sömürü ve yağmayla milyonların ölümüne yol açıp, on milyonlarca insanı savaşın ateşi içine sürenler, onları açlığın, yoksulluğun, işsizliğin ve geleceksizliğin karanlığına terk edenler, yarattıkları trajedinin sonuçlarıyla karşı karşıyalar.

dayanan mültecilere aşılmaz duvarlar örülüyor ve gerisin geri geldikleri cehenneme gönderiliyor.

Kapitalizmin karanlığında ve çöplüğünde üreyen, ABD ve batılı emperyalist müttefikleri tarafından yaratılıp desteklenen ve halklara karşı bir cinayet ve katliam makinası olarak büyütülen İŞİD sürülerinin Paris'te gerçekleştirdiği büyük katliamla sarsılan AB, bu canılığı göçmenlere ve mültecilere karşı yeni bir saldırıya dönüştürecek, içerde ve dışarda güvenlik önlemlerini sertleştirecek, mümkün olduğunca kapılarını tümüyle kapatma yoluna gidecektir. Avrupa'dan gelen ilk tepkiler göstermektedir ki, Paris katliamının sorumlusu olarak mülteciler gösterilecek, "göçmen krizi" yeni bir boyut kazanacak, yabancı düşmanlığı ve ırkçılık kışkırtılacaktır.

Nitekim katliamın ardındaki ilk incelemelerde Paris'teki saldırganlardan ikisinin mülteci kökenli olduğuna ilişkin propaganda Avrupa'ya yayılmış bulunuyor. Bunu vesile eden Polonya, AB'nin getirdiği zorunlu kota çerçevesinde kabul etmek zorunda olduğu mültecileri almayacağını açıkladı. Birkaç ay önce mültecilere karşı "vicdani" ve "merhameti" nedeniyle övünen Almanya Başbakanı Angela Merkel'in üzerinde sınırları kapatma baskısı yoğunlaştı. Kendi partisi içinde, "Mültecileri geri çevirmek zorundayız. Eğer bu olmazsa vatandaşın Başbakan'a güveni azalır" sesleri yükselmeye başladı. Fransa Ulusal Cephe lideri Marine Le Pen, Fransa'da radikal İslam ideolojisinin ortadan kaldırılmasını önerdi. Le

Pen, İslami örgütlerin yasaklanması, radikal camilerin kapatılması, nefret söylemi yapanların sınır dışı edilmesini, yasadışı mültecilerin geri yollanmasını istedi. Başka ayrıntılarına girmeyeceğimiz bu ilk tepkiler ve tutumlar, Avrupalı emperyalistlerin göçmen ve mülteci sorununa aradıkları "çözüm"ün dikkate değer örneklerini sunmaktadır.

Milyonlarca insanın kaderi ve yaşamı üzerinde süren kirli pazarlıklar

Avrupalı emperyalistler ikinci Emperyalist Dünya Savaşı'ndan bu yana en büyük sığınmacı dalgasıyla karşı karşıyadırlar ve adeta bunalmış durumdadırlar. AB ülkeleri, kendilerini, kendi hazırladıkları ve yarattıkları on milyonları bulan "göç gibi büyük bir felaket"ten, "Avrupa kalesi"nin yaratılması yoluyla korumaya çalışıyorlar. Sözüm ona mülteci krizine çözüm bulmak için art arda zirveler yapan AB'li emperyalistlerin bulduğu tek çare ise kendi sınırlarını savaşlardan, yokluktan ve yoksulluktan kaçan insanlara kapatmak ve değişik ülkelerde "toplama kampları" kurmak oldu. Çeşitli ülkelerdeki emperyalist ve gerici iç savaşların doğrudan sorumluluğunu taşıyan ve milyonlarca insanın trajedisine yol açan AB ülkeleri, canlarını kurtarmak için kendi ülkelerine kaçan 160 bin mülteciyi bile aralarında paylaşmak konusunda anlaşamamış, onlara yer bulamayarak "çözüm"ü bir

başka zirveye havale etmişlerdi. Tek başına bu olgu bile modern, medeni ve devasa zenginliğin biriktiği Avrupa'da kapitalizmin insanlık karşısındaki utanç ve dehşet tablosunu göstermektedir.

Akdeniz ve Ege kıyılarına vuran çocuk cesetlerinin ve bu denizlerin derinliklerine gömülen 20 bini aşkın yaşamın ardından timsah gözyaşı döken batılı kapitalistlerin "hümanizmi" ve "insani duyarlılıkları" kısa bir süre sonra yerini onların özüne ve karakterine uygun bir zalimliğe bırakmıştı. Şimdi bu zalimliği ve acımasızlığı bir taraftan binbir zorluklarla sınırları ve denizleri aşarak AB ülkelerine gelen mültecileri geldikleri dehşet ortamına geri göndermek, öte taraftan da Akdeniz ve Ege'nin sahillerini ve sınırlarını mültecilerden temizlemek ve Yunanistan, İtalya ve Türkiye gibi ülkelerde merkezi toplama kampları kurmak için harekete geçmiş bulunmaktadır. Bunun için kirli ve tiksinti verici pazarlıklara konu olan zirveler birbirini izlemektedir.

Emperyalistler ve egemen sınıflar yaşanan büyük çaplı mülteci dramını ve milyonların yaşamını siyasal ve ekonomik çıkarlar sağlamak gibi bir fırsata çevirmek için yarışıyorlar. Avrupa Birliği'nin 12 Kasım'da toplanan, konusu Türkiye'den ve Kuzey Afrika'dan Avrupa'ya akan mülteci ve göçmen sorunu olan Malta zirvesi, rüşvet, şantaj ve pazarlıklara sahne olması bakımından söz konusu çıkarların mide bulandırıcı örneğini sunmuş oldu. Bu zirvenin hedefi Türkiye'yi ve Afrika ülkelerini göçmenler için bir toplama kampı haline getirmektir. Pazarlık konusu olan Avrupalı emperyalistlerin ilgili ülkeleri kendi sınır bekçileri olarak kullanmaları için onlara sunacağı rüşveti. Nitekim, Afrika'nın 1,8 (3,6 milyar olduğu da idda edilmektedir), Türkiye'nin ise 3 milyar avro rüşvet kopardığı kamuoyuna açıklanmış bulunuyor. Avrupalı emperyalistler Türkiye'nin mültecilere jandarmalık yapması ve sınır bekçiliği görevini üstlenmesi karşılığında Türkiye'ye ekonomik ve siyasi rüşvet sunarken, Türkiye'nin de daha fazlasını koparmak için mültecileri AB'ye karşı şantaj aracı olarak kullandığı biliniyor. Merkel'in deyimleriyle ziyaretinin "her iki tarafın da birbirine olağanüstü ihtiyacının olduğu bir dönemde gerçekleşmesi" karşılıklı çıkarlar üzerine süren ve milyonların kaderini ilgilendiren bu kirli pazarlık, tarafların gönül ferahlığıyla sonlanmış gibi

görünüyor. Suriye'deki iç savaşın ve sayıları milyonları bulan Suriyeli mültecilerin yıllardır yaşadıkları insanlık dışı koşulların mimarları arasında olan AB ülkeleri ile Türkiye arasındaki pazarlıkların, Merkel'in 1 Kasım seçimlerinden önce gerçekleştirdiği Türkiye ziyaretiyle mutlu sona bağlandığı duyuruldu.

AKP hükümeti Türkiye'den Avrupa'ya mülteci akını durdurmak ve Avrupa'ya kaçmış mültecilerin Türkiye'ye iadesini kabul etmek, Türkiye'de kurulacak 6 merkezde göçmenlerin iltica başvurularının değerlendirilmesi, yani Türkiye'yi "Avrupa kalesi"ni koruyacak bir tampon bölgeye dönüştürmesi karşılığında sadece 3 milyar avro koparmakla kalmadı, önemli siyasal rüşvetler de elde etmeyi başardı.

Kamuoyuna yansıdığı kadarıyla bu rüşvetler arasında, TC vatandaşlarına Schengen ülkeleri için vizenin kaldırılması, dondurulan AB'ye üyelik müzakerelerinin yeniden başlaması, AB zirvelerine davet edilmesi, Türkiye'nin Avrupa Birliği İlerleme Raporu'nun 1 Kasım seçimleri sonrasında kadar hasıraltı edilmesi ve Türkiye'nin "güvenlikli ülkeler" listesinde yer alması gibi konular var.

İçeride ve dışarıda saldırganlığı pervasızlığa vardırın, patlatılan bombalarla kentlerinde büyük katliamlar işlenen, demokratik hak ve özgürlükleri çiğneyen, cinayetler işleyen, Kürdistan'da kentleri günlerce kuşatıp çocukları katleden, kirli bir savaş yürüten, cihatçı çeteleri barındıran, mültecilere insanlık dışı muamele yapan Türkiye gibi bir terör rejimini "temelden güvenli ülke" olarak gören AB emperyalistleri, bununla sadece yüzlerindeki maskeleri söküp atmamakla kalmış olmadı, aynı zamanda Türkiye'deki terör rejiminin arkasında durduklarını ve onun suç ortakları olduklarını da bir kez daha göstermiş oldular.

Avrupalı emperyalistler ikiyüzlülüklerini bir başka vesileyle de gösterdiler. Avrupa Birliği'nin açıkladığı Türkiye İlerleme 2015 Raporu'nda "Türkiye, Suriyeli ve Iraklı sığınmacılara eşî benzeri görülmemiş insani yardım ve destek sağlamaya devam etti" denerek Erdoğan'ın "misafir" dediği ve 2.3 milyon Suriyeli'ye anlatmakla bitiremediği iyilikleri ve insanlığı övgülere konu ettiler. Oysa emperyalistlerle kol kola girerek Körfez şeyhleri ile birlikte Suriye iç savaşının ana sorumlusundan biri olarak tarihe geçen ve dört

milyonu aşkın Suriyeli'nin yurtlarını terk etmesinin ve insanlık dışı koşullarda yaşamasının mimarı olan Türkiye, mültecileri ölüme sürüklemektedir. Türkiye'de yaşayan mülteciler insan kaçakçılığı, fuhuş, uyuşturucu ve mafya kapını içinde tüketilmekte, temel ihtiyaçlardan mahrum bırakılmakta, boğaz tokluğuna en ağır koşullarda, kayıt dışı ve tüm sosyal güvencelerden yoksun olarak çalışmaya mahkûm edilerek kapitalistlerin sermayelerini büyütme ve ırkçılığın hedefi olmaktadır.

Yaşamak için sosyalizm!

Emperyalist-gerici savaşların ve insafsız kapitalist sömürünün ortaya çıkardığı insanlık dramı katlanarak devam edecektir. Emperyalist merkezlerin kendi aralarındaki egemenlik mücadeleleri kızıştı ve dünyanın dört bir yanında sürdüğü, gerici savaşların yaygınlaştığı ve kapitalist sömürünün derinleşerek yerküreyi daha da acımasızca tahrip ettiği günümüz koşullarında, emekçiler ve ezilen halklar, bu tablonun yaratacağı ekonomik, siyasal ve sosyal yıkımı daha dehşetli biçimde yaşayacaktır. Emperyalist merkezler ve kapitalist metropoller, kendi yarattıkları ve insanlığı büyük faturalara ve acılara dönüştürmüş bulunan sosyal felaketlerden kendini koruyamayacaktır. Bugün için dalgalar halinde büyüyen kitlesele göçün kapılarına dayanmaları karşısında nasıl bunalıp acizleştiklerine, "kriz" feryatları kopardıklarına tanık oluyorsak, yakın gelecekte de işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sert sınıf kavgası ve büyük sosyal mücadeleleri karşısında bunalacaklarına tanıklık edeceğiz.

On milyonlarca insanın yerini yurdunu terk etmemesi, yollarda, denizlerde ve sınırlarda ölmemesi için, polis coplarıyla, dikenli tellerle, aşılmaz duvarlarla, hapishanelerle, toplama kamplarıyla, ırkçılıkla ve aşağılanmalarla karşılaşmaması için, işçi sınıfı ve emekçilerin kapitalist sömürü çarkı içinde tüketilmemesi, yokluğa ve yoksunluğa, işsizliğe ve açlığa mahkûm olmaması için, ezilen halkların ve ulusların emperyalist boyunduruk altında köleleştirilmemesi için, özetle sınıfsız, sömürsüz, savaşızsız, gerçekten özgür bir dünya için kapitalizmin tarihe gömülmesi ve işçi sınıfının iktidara gelerek sosyalizmi inşa etmesi bir zorunluluktur.

Suriye’de “siyasi geçiş süreci”

Suriye’deki emperyalist savaş üzerinden geçtiğimiz günlerde yeni bir görüşme yapıldı. G20 öncesinde, 14 Kasım günü BM çatısı altında yapılan görüşmeye Avrupa ve Amerikan emperyalistleri, Arap Birliği, Rusya, İran, Çin olmak üzere birçok sermaye devleti sözcüsü katıldı. “Önemli noktalarda gelişme kaydedildiği” belirtilen 30 Ekim’deki toplantıdan sonra Suriye’de “siyasi geçiş süreci”nin takviminin belirlendiği duyuruldu. Sonuç metninde dikkat çeken bir nokta ise 2012 Cenevre Bildirisi’ne uygun adımlar atılacağı, BM temsilcisi Staffan de Mistura’nın “çözüm” planına uygun hareket edileceği vurgularının yer almasıydı. Çözümün önemli bir parçası olarak sunulan “geçici hükümet, Cenevre Bildirisi’nde geçtiği haliyle görev üstlenmelidir” denildi.

2015 bitmek üzere ve Suriye’de yıllardır binlerce kişi katlediliyor, milyonlarca kişi göçe zorlanıyor, emekçi sınıflar sefaletle sürükleniyor. Bugünse BM çatısı altında kurulan bu masada, yaşanan barbarlığın bütün sorumluları çıkıp “2012 Cenevre Bildirisi’ne dayanan bir “siyasi geçiş süreci”nde anlaşmalarını söylüyor. Bu nasıl bir ikiyüzlülüktür ve nasıl bir pişkinliktir!

Bir kez daha kanıtlanmıştır ki, kurulan BM masaları, yalnızca emperyalist savaşın meşrulaştırılması ve tarafların birbirlerine karşı “diplomatik baskı” kurması için oluşturulan “resmî” platformlardır. Emperyalist savaşın baş yürütücüleri için esas olan, bu platformlar dışında, kapalı kapılar ardında, kendi tabirleriyle “yasa dışı” olarak kurdukları ilişkiler ve bu ilişkilerle bölgede kurmaya çalıştıkları emperyalist hegemonyalarıdır. Bu masalar bundan önce de böyle bir işleve sahipti, bundan sonra da aynı işlevi sürdürecektir. Varılan anlaşmanın ve “siyasi geçiş sürecinin” anlamı budur.

Bugün Suriye krizinin nereye doğru evrileceğine dair net olarak söylenebilecek tek şey, emekçi sınıflar açısından bu anlaşmanın bir çözüm olmayacağı, emperyalistler arasındaki rekabetin daha da keskinleşeceği.

Türkiye bataklığa daha fazla saplanacak

Türk sermaye devleti, Suriye’de kendi çıkarları için AB ve ABD’yi “tampon bölge”ye zorlamaya çalışmaktadır. “Her türlü terörist unsur”u hedef gösteren, ama kendisi Suriye’deki gerici çetelere her türlü desteği sunan Türkiye, bölgedeki çıkarlarını tehdit eden Kürt hareketine ve Esad rejimine karşı bölgeye nüfuz etmeye çalışmaktadır. Türkiye, AB ile arasında gündem olan “mülteci sorunu”nu, “tampon bölge” hedefi doğrultusunda kullanmak peşindedir.

Kürt sorunu açısından Türkiye’yi “çözüm süreci”ne geri dönmeye çağıran ABD ise bölgede kendi çıkarlarını koruyabilecek, güvenebileceği güçlere ihtiyaç duymaktadır. Bu açıdan en temel ortağı elbette ki Türk sermaye devletidir. Ayrıca ABD gerici çeteler başta olmak üzere, onların arkasındaki gerici devletlerle de işbirliğini sürdürmekte, fakat bölgeye doğrudan dahil olmak istememektedir. “Tampon bölge” oluşturulmasının yükünü kaldıramayacağı kaygısı içerisinde. Ancak başta Türk sermaye devletiyle olmak üzere, yeni operasyonlara hazırlanmaktadır. Medyada bu adımlar “kara operasyonu”, “Rakka harekati” vb. olarak isimlendirilmekte ve IŞİD’e karşı

operasyon olarak tanımlanmaktadır. Oysa ki mesele, IŞİD’den de öte, ABD’nin ve müttefiklerinin bölgedeki hegemonyalarını sağlamaktır.

Diğer taraftan Rusya da Esad ve İran ile işbirliğini genişletmeye çalışmakta, Mısır, Ürdün, Suudi Arabistan gibi devletlerle bu yönde ilişkiler kurmakta, bölgedeki gerici çeteleri muhatap almaktadır. Onun için de esas olan, kendi çıkarlarını korumasına hizmet edecek güçleri kazanmak, ABD’ye karşı kendi hegemonyasını kurmaya çalışmaktır.

Bütün bu netleşmeyen ve sonu olmayan çıkarlar çatışması, Suriye krizini “çözüm”den uzak tutan etkidir. Belki bu ülkeler arasındaki tek sorun Suriye olsa, kısa süreli de olsa bir anlaşma sağlanabilir. Fakat günümüzde, Afrika’da, Asya-Pasifik’te, Kafkasya’da, Balkanlar’da, Latin Amerika’da giderek şiddetlenen emperyalistler arası nüfuz mücadelelerine tanık olunmaktadır. Zira en büyük tehlike de bundan kaynaklanmaktadır. Bunun ardında tam da kapitalizmin doğasından kaynaklanan kâr etme dürtüsü yatmaktadır. Bu bir “hırs” ya da açgözlülük değil, sermaye sınıflarının ‘yaşam sıvısı’dır. Emekçi sınıfların yaşamı ise bunu kabullenmemeye bağlıdır. Suriye’deki tek çözüm yolu budur.

ABD: YPG “ılımlı”larla hareket ediyor

Beyaz Saray Ulusal Güvenlik Konseyi (NSA) Danışman Yardımcısı Ben Rhodes, G20 Zirvesi’nde yaptığı açıklamada, Suriye’deki hedeflerine yönelik hazırlıklarını ele alarak kaygılarını dile getirdi. Bölgeyi kan gölüne çevirenlerin başında bulunan emperyalist şef, Türk sermaye devletiyle ortak operasyonlara hazırlandıklarını ifade etti. Bu noktada YPG ile ilişkilerine dair de Türk sermaye devletinin kaygılarını gidermeye dönük sözlerle yer verdi.

“YPG Sünni Arap muhaliflerle çalışıyor”

PKK’yi “terör örgütü” olarak gördüklerini açık bir şekilde ifade eden Rhodes, bunun yanında IŞİD’in Rakka’da getirilmesi açısından YPG’nin “ılımlı”

muhalifetle birlikte hareket ettiğini sözlerine ekledi. “Türkiye’nin kaygılarını anlıyoruz” diyen Rhodes, Türk sermaye devletinin YPG tartışmalarını giderme çabasıyla, “Biz sadece Kürt güçlerden bahsetmiyoruz, o alanda desteklemeyi istediğimiz Sünni Arap güçler de var. Onlarla (Türklerle) neleri yapıp neleri yapmadığımız noktasında diyaloga devam edeceğiz. Geçmişte onların (Türklerin) mesela bazı Irak Kürtleriyle iyi ilişkileri vardı, dolayısıyla işbirliği için bir alan var” dedi.

“Operasyonel görüşmelerde bulunduk”

Rhodes, bu tartışmalara rağmen Türk sermaye devletiyle operasyonlar için yoğun hazırlıklar

içerisinde olduklarını, yalnızca “Türklerle, Türk ve Amerikan kaynaklarını ve muhaliflerle koordinasyonu içerecek ve etkili olacak, uygulanabilir bir modele sahip olduklarından emin olmak” istediklerini öne sürdü. Rhodes, kaynakların doğru kullanılması açısından “güvenli bölge” önerisine de sıcak bakmadıklarını kaydetti.

Gençlik geleceği için kavgaya!

Savaş ve saldırganlığın, baskı ve devlet terörünün arttığı bir dönemden geçiyoruz. Bu hiç de tesadüfi değildir. Tüm dünyada emperyalist-kapitalist sistem krizler yaşamaktadır. Türkiye de bundan dolaysız bir şekilde etkilenmektedir. Krizlerin basıncı ve AKP'nin on yılı aşkındır elinde bulundurduğu iktidar güçlerini kaybetmeme isteği toplumsal hoşnutsuzlukla birleşince, düzen güçleri savaş ve saldırganlığın önünü açmakta, baskı ve devlet terörünü tırmandırmaktadır. Kapitalist barbarlığın doğası bunu gerektirmektedir.

Seçimler ve gerçekler

7 Haziran seçimleriyle beraber düzenin siyasal krizi daha da derinleşti. AKP'nin tek başına hükümet kuramaması, sözde koalisyon görüşmelerinden bir sonuç çıkmaması sermaye düzeni için halihazırda var olan siyasal krizi derinleştirdi. AKP yeniden yapılacak seçimlerle tek başına hükümet kurmanın, Tayyip Erdoğan da bu güce yaslanarak saltanatını devam ettirmenin derdindeydi.

Tırmandırılan kirli savaş ve devlet terörü, AKP'nin istediği desteği korku ve baskıyla almasını sağlamış oldu. Bu düzene seçimlerle dur denilemeyeceğini 7 Haziran ve 1 Kasım seçimleri ve yaşanan gelişmeler tekrardan göstermiştir. 7 Haziran'dan 1 Kasım'a kadarki süreçte sermaye devletinin düzeni tıkır tıkır işlemiştir. Hem de ne hükümete ihtiyaç duymuştur ne de meclise. Seçimler sadece kitleleri kandırmak için yapılmıştır. Seçimlerle beraber kitleler siyasal yaşamda söz sahibi olduğunu düşünerek davranmakta, sonuçlara da boyun eğmekte/eğdirilmektedir.

Sermaye düzeni Kürt halkını ve yükselen muhalefeti baskı altına alarak, gözaltılarla, tutuklamalarla, sokağa çıkma yasaklarıyla, sokak ortasında çocukları, gençleri katlederek, zırhlı araçların arkasına bağlayıp sürükleyerek istediği seçimi yaptırmıştır.

1 Kasım sonrasında savaş ve saldırganlığı tırmandırmaya devam edeceği, sandıktan elde ettiği güven ile pervasızlaşacağı açıktır. Seçim sonrasında yaptıkları bütün konuşmalar sermayeye hizmette kusur etmeyeceklerini ve operasyonlara devam edeceklerini ortaya koymaktadır.

Zaten göstermelik olan seçimler tam bir orta oyununa dönüştürülmüştür. Seçimlerin biz işçi emekçilerin, gençlerin sorunlarına çare olmayacağı

artık çok daha açıktır. Bu düzenin önümüze koyduğu hiç bir sandıktan bizler için bir gelecek çıkmayacaktır. Zaten sandıktan çıkan hiçbir sonuç, gerçek manada sermaye düzeninin yönetilmesinde bir anlam ifade etmemektedir. Bugün gücü elinde bulunduranlar kurdukları saltanatlarını seçim sandıklarına yaslanarak değil, sermayeye, özel mülkiyet düzenine, el koydukları zenginliklere ve emperyalist güçlere yaslanarak korumaktadırlar.

Seçimler vesilesiyle milyonların öfkesini sandığa hapsedenlerin, devrimci olanakları parlamentarizm için heba etmeye kalktıklarına şahit olduk. Devlet yüzlerimizi katlederken sokağa çıkanlara, düzenden hesap sorma çağrısı yapanlara "hesabı sandıkta soracağız" telkinlerinde bulundular.

AKP'yi seçim sandıklarında gerileteceklerini, dize getireceklerini dile getirenlerin akıbeti ortadadır. Hüsrana uğramışlardır.

Ancak bunun böyle devam etmeyeceği açıktır. Haziran Direnişi'ni hepimiz gördük. Kitlelerin öfkesinin neler yapabileceğini, gençliğin dinamizmini, korku duvarlarının yıkılışını... Bu öfkeyi bilinçli bir öfkeye, örgütlü bir öfkeye, devrimci bir zemine akıtabildiğimizde neler yapılabileceğini hepimiz göreceğiz, göstereceğiz.

Emperyalist savaşa karşı ayağa kalkalım!

Emperyalist güçlerin pazar arayışları, hegemonya mücadeleleri Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmeye devam ediyor. ABD'nin politikaları, işbirlikçileri ve beslediği çeteler eliyle gerçekleştirdiği katliamlar, milyonların evsiz kalmasına, göç etmek zorunda kalmasına neden oluyor. Bütün bunlar bir avuç sermaye sahibinin zenginliğine zenginlik katması, egemenliklerini koruması için gerçekleşiyor.

Savaşların nedeni olan emperyalist-kapitalist sistem bütün bunların sorumlusu değilmiş gibi sahilde cansız bedeni bulunan Aylan Kurdî'nin ve ölen göçmen çocukların arkasından timsah gözyaşları döküyor. Sanki göçmenlere kapılarını açınca -ki sınırlı sayıda göçmene- sorunlar çözülecekmişçesine kampanyalar örgütüyorlar. Peki binlerce insan neden Kobanê'den göç etmek zorunda kaldı? ABD'nin kurduğu, Türk sermaye devletinin beslediği IŞİD'in saldırıları ve emperyalist çıkar hesapları değil miydi bütün bunların

sebebi...

Biz gençliğe düşen görev açıktır. Emperyalist-kapitalist sisteme karşı savaşmaktır. Anti-emperyalist mücadeleyi büyütme. Bu mücadelenin kapitalist sistemi hedef almadan, üretim ilişkilerini, özel mülkiyet düzenini yıkmayı hedeflemeden başaramayacağını bilince çıkartmalıyız. Anti-emperyalist mücadele sadece birtakım silahlı güçlere karşı mücadeleye veya bir toprak parçasının savunulması mücadelesine sıkıştırılmaz. Savaşlar nasıl ki bu sistemin bir sonucu olarak karışımıza çıkıyorsa, barış da ancak savaşları yaratan, besleyen sistemin yıkılmasıyla sağlanabilir. Bu düzen sınırları içinde sınıflar var oldukça barış hiçbir zaman kalıcı olamayacaktır. Zira burjuvazi sınıfsal çıkarları gereği savaşları derinleştirmek ve genişletmek zorundadır.

Gençlik geleceği için kavgaya...

Bu düzenin bizlere hiçbir gelecek sunamayacağı açıktır. Ne seçimlerden çıkacak sonuçlar, ne bu düzen sınırları içinde yapılacak reformlar bizler için hiçbir şeyi değiştiremez. Bizleri bireysel kurtuluş safsatalarıyla kandırmaya çalışan düzen, milyonların açlığı ve sefaleti üzerine bir gelecek inşa etmemizi bekliyor.

Bizler bunu kabul edemeyiz. Bizlerin geleceği toplumun geleceğinden ayrı olamaz. Kitlelerin kurtuluşundan, ezilen, sömürülen, katledilen milyonların kurtuluşundan bağımsız olamaz bizlerin kurtuluşu. Ancak bu düzenin aşılmasıyla olabilir.

Yeni bir dönem içindeyiz. Sadece üniversitelerin açılması veya seçimleri geride bırakmamız değil, toplumsal olayların gelişimi de bunu göstermekte. Gençlik taşıdığı dinamizmle bu dönemi devrimci temellerde örgütlediği koşullarda yeni dönemi kucaklayacaktır. Bizlere, genç komünistlere düşen görev gençliği devrime kazanmaktır. Ne seçimlerin, ne de düzen içi çözümlerin gençliği sürüklemesine izin vermemeliyiz. Bu noktada devrimci bir gençlik hareketi yaratmak için attığımız adımları sıklaştırmalıyız. Tüm gücümüzle gençliğin devrimci temellerde birliğini inşa etmeye, örgütlemeye yoğunlaşmalıyız. Dönemin güncel çağrısı budur.

(Ekim Gençliği'nin Kasım 2015 tarihli 158. sayısından alınmıştır.)

"Bilim değil katliam üretiyorsunuz!"

ODTÜ'de bu yıl 4.'sü düzenlenen Military Electronics (Askeri Elektronik) isimli seminer, ilerici-devrimci güçlerin de katılımıyla 16 Kasım günü protesto edildi. Toplanan kitle alkışlarla ve ıslıklarla seminerlerin yapılacağı salonlara giriş yaptı. "Sermaye defol, üniversiteler bizimdir!" ve "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları haykırıldı. Sözde bilim adına üretilen silahların emperyalist efendilere hizmet ettiği teşhir edildi ve mücadeleye devam edileceği vurgulandı.

Yapılan teşhirin ardından KKM'nin önüne pankart asılmasıyla eylem sonlandırıldı.

Öğrencilerin yaptığı açıklamada şu ifadeler yer aldı: "Dünyanın birçok yerinde ve başta Suriye olmak üzere Ortadoğu coğrafyasında emperyalist devletlerin, onların taşeronlarının ve çetelerinin katliamlarına karşı yaşamı savunan insanlar olarak susmayacağız ve mücadele etmeye devam edeceğiz."

Kızıl Bayrak/ODTÜ

YÖK açıkladı: Gençler boş yere ümitlenmesin!

YÖK Yönetim Kurulu Üyesi Prof. Dr. Mehmet Şişman pedagojik formasyon kontenjanını %10 düşürdüklerini ve sadece 15 bin kontenjan açacaklarını duyurdu.

Üniversitelerde Fen-Edebiyat Fakültesi öğrencileri bir süredir YÖK'ten gelecek olan pedagojik formasyon haberini bekliyorlardı. Üniversitelerin açılmasından bu yana neredeyse 2 ay geçmesine rağmen YÖK bu konuda henüz bir açıklama yapmamıştı. Düzenin en "istikrarlı" kurumlarından biri olan YÖK nihayet sessizliğini bozdu ve "gençlere gelecek yok" dedi.

NTV'nin sorularını yanıtlayan YÖK Yönetim Kurulu Üyesi Prof. Dr. Mehmet Şişman pedagojik formasyon kontenjanını %10 düşürdüklerini ve sadece 15 bin kontenjan açacaklarını duyurdu. "Gençleri boşuna ümitlendirmek istemiyoruz" derken hala öğretmen olabilmek için KPSS kapısında bekleyen ve atanamayan 400 bin öğretmen adayını hatırlatan Mehmet Şişman, gelecek dönemlerde eğitim fakültelerinin ikinci öğretim programlarını kapatacaklarını, ileriki yıllarda ise pedagojik formasyon alabilmek için lisans üstü eğitimi zorunlu tutacaklarını duyurdu.

Eğitimin niteliği düşüyor

Öte yandan, yüksek lisans eğitiminin niteliğini düşürerek istihdam edemediği on binlerce öğrencinin eğitim hayatını uzatma eğiliminde olan sermaye düzeni, bunun ilk adımlarını yüksek lisansta çoğu üniversitede yabancı dil sınavlarını kaldırarak atmıştı. Bugün "eğitmcilerin niteliğini arttırmak" bahanesi altında ise istihdam edemediği Fen-Edebiyat Fakültesi bölümündeki on binlerce öğrencinin eğitim hayatını uzatmayı amaçlıyor. Yüz binlerce öğretmen aday

atanmayı beklerken bu sorunu, adeta hasıraltı ederek eğitimin niteliğinin daha da düşmesi sorununa yol açma eğilimindedir.

"Parlak" gelecek yalnızca "girişimci" gençlere, işçi-emekçi gençliğe değil!

Bunların ötesinde, işçi gençlerin zaten ağır sömürüye maruz kalmalarının yanında, üniversite sonrasında kamuda çalışacak gençleri de pek "parlak" bir gelecek beklemiyor. Son dönemde yeni bir kamu iş yasağını gündemine alan sermaye düzeni, kamu emekçilerinin iş güvencesini hedef alarak kadroları boşaltma derdinde. KESK'in açıkladığı son araştırmalara göre kamuda sözleşmeli personel sayısı son 3 yılda %67 oranında arttırılırken kadrolu personel sayısı hep yerinde sayıyor. Sermaye düzeni bütün iş alanlarında taşeronlaşma saldırısını sürdürürken kamuda bunu "sözleşmeli personel" adıyla yapıyor.

Kısacası işçi, emekçi gençliğin geleceğini hiç de bahsedildiği gibi parlak günler beklemiyor. O parlaklık yalnızca vaatlerinde yer bulduğu üzere "girişimci", sermayenin çıkarlarını düşünen az sayıda genç için geçerli...

Mersin Üniversitesi'nde mücadele büyüyor

13 Kasım günü Mersin Üniversitesi'nde, Silvan'da yaşanan sermaye devleti terörü ile ilgili eylem gerçekleştirildi. Saat 11.00'den 12.00'ye kadar alkışlar ve sloganlarla toplanılmasının ardından kitle ilerici, devrimci kurum ve öğrencilerin de katılımıyla yürüyüşe geçti.

Uğur Oral Kültür Salonu'nun önünde çevik kuvvet ekipleri tarafından kitlenin önüne barikat kuruldu. Polis barikadı öğrenciler tarafından iki tarafı kuşatılarak, sloganlarla polisin üniversitede olmasına tepki gösterildi. Yapılan tartışmalar sonucunda polis geri çekilmek zorunda kaldı ve kitle rektörlük binasının önündeki Cumhuriyet Meydanı'na yürüdü. Devrim şehitleri için saygı duruşu gerçekleştirilerek basın açıklaması yapıldı. 5 dakikalık oturma eyleminin ardından eylem sonlandırıldı.

16 Kasım günü YÖK'ün formasyona dair "Gençler ümitlenmesin" açıklaması Mersin DGB'nin afişlerle yürüttüğü çalışma sonrasında yürüyüş yapılarak protesto edildi. Saat 11.30'dan 12.00'ye kadar sloganlar ve ajitasyonlar ile öğrencilere çağrı yapıldı. Ardından, yüz kişiye yakın bir katılımı öğrencilerin

yoğun olduğu kafelerden ve merkezi yemekhaneden ajitasyonlarla rektörlük önüne yürünerek basın açıklaması yapıldı.

Ertesi gün de, Mersin Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi öğrencileri başlattıkları eylem ve etkinliklerine devam ettiler. Sabah üniversitenin bir çok alanını yazılama ve afişlerle donatan DGB'liler saat 11.30'da Fen Edebiyat Fakültesi'nin önünde toplanılmasını beklediler. Ardından fakülteler ve yemekhaneler dolaşarak rektörlük önüne yüründü.

DGB bütün eylemlere katılarak aktif rol oynadı.

Kızıl Bayrak / Mersin

İstanbul Üniversitesi'nde devlet terörü sürüyor

İstanbul Üniversitesi'nde siyasal faaliyete yönelik polis terörü devam ediyor. 12 Kasım günü Genç Sen tarafından G20 ile ilgili olarak asılan afişleri bahane eden polis üniversite yönetiminin 'afiş yasağı'na saldırılarına dayanak yaparak 3 öğrenciyi gözaltına aldı.

16 Kasım günü Merkez Kampüs'te afiş yapılmasının ardından saldırıya geçen polis, buradaki afişleri söktü. Saldırı üzerine devrimci ve ilerici öğrenciler Edebiyat Fakültesi'ne geçerek buraya afiş yaptılar.

Edebiyat Fakültesi'ne giderek saldırısını sürdüren polis, fakültedeki afişleri söktü. Ancak gözaltı yapmak isteyen polisler öğrencilerin direnişi karşısında kimseyi gözaltına alamadan çekilmek zorunda kaldı.

Diğer yandan Hukuk Fakültesi'nde yapılacak "özyönetim" konulu panele polisin izin vermeyerek saldırı gerçekleştirdiği belirtildi. HDK Sözcüsü Sebahat Tuncel ve DBP Eş Genel Başkanı Kamuran Yüksek'in de katılacağı panele saldıran polisin gözaltı yaptığı bildirildi.

Ertesi gün afiş yasaklarına ve saldırılara karşı yapılan ortak afişleri bahane eden ve afiş yasağını gerekçe gösteren polis öğrencilere saldırdı.

Yasaklara ve saldırılara karşı toplanan dilekçelere öğrenciler tarafından ilgi yoğun olurken birçok öğrencinin saldırılara tepki gösterdiği gözlemlendi.

18 Kasım günü polis Edebiyat Fakültesi'ndeki ortabahçede DGB, Gençlik Muhalefeti ve BirGün standına saldırarak en az 4 kişiyi gözaltına aldı. Saldırının ardından toplanan devrimci ve ilerici öğrenciler dekanla görüşmek için Dekanlık'a gittiklerinde, "dekanın derse girdiği" ve "komisyon toplantısına katıldığı" yönünde çelişik yanıtlar aldılar.

DGB'den afiş ve yazılama

"Afiş yasağı" ve polis terörüne karşı devrimci faaliyeti ısrarla sürdüren DGB ise afiş yapmaya devam etti. Afişlerin tutkalla yapıştırılması nedeniyle, ÖGB'ler elle sökmemeyince kazımak zorunda kaldılar. Aynı zamanda, DGB tarafından üniversite içine yapılan "Katil polis" ve "işbirlikçi ÖGB" yazılmaları sivil polisler tarafından kapatıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kendi davan için dövüşmezsen, ölürsün başkalarının davası için

Tarih dersinde değiliz. Sınavda “kimler arasında hangi yıl yapıldığı” sorusuyla da karşılaşmayacağız. Henüz tarih ders kitabında bizlere bir masal edasında anlatılacak kadar geçmedi üzerinden. Tarihsel, sosyal, siyasal ve ekonomik bütünlüğünden kopartılarak anlatılacak ezbere bilgi yığını da değil bu.

Görünürde, nedenini bize hiçbir zaman anlatmayacakları bir çılgınlık yapıp Avusturya-Macaristan İmparatorluğu Veliatını öldürerek “1. Dünya Savaşı”ni başlatan bir Sırp milliyetçisi” yok. Ya da “durduk yere” Polonya’yı işgal ederek 2. Dünya Savaşı’nın fitilini ateşleyen faşist Hitler bugün yaşamıyor.

Peki bugün içinden geçtiğimiz süreç neyin nesi? Kan gölüne dönen ülkeler, yerle bir edilmiş kentler, farklı ülkelere kaçmak için yollarda kıyıma uğrayan insanlar, kıyıya vuran çocuk bedenleri... Cizre’de öldürülen çocuğunun bedenini günlerce buzdolabında saklayan anne, Ankara’da patlatılan bomba, polis aracının arkasına bağlanarak sürüklenen Kürt gencinin cesedi, İstanbul’da polise “ayakkabılarınızla eve giremezsiniz” dediği için öldürülen Dilek...

Tarih ders kitaplarında bizlere okutulan masallar gibi değil yaşadığımız, kendimiz kadar gerçek. Bilmem hangi yılda, ayda değil bugün yaşıyoruz, görüyoruz bunları. Her gün ölen binlerce insandan sadece istatistik olarak bahsetme gibi bir ruh halini taşıyabilecek insanlardan değiliz. Öldürenler cephenin karşı tarafı, ölenler ise bizden.

Eveti dünya yeni bir savaş, saldırganlık sürecinin içinden geçiyor. Tarih dersinde insanın kendine yabancılaşmasına vesile olan kelimeler, gördüklerimiz ve bildiklerimiz karşısında hükümsüz kalıyor. Bir yanda ülkeleri emperyalist çıkarları için yağmalama uğraşı vererek bunu bize “özgürlük götürüyoruz” diye anlatmaya çalışanlar. Dünyayı yeniden paylaşmak için hegemonya yarışına girenler, etnik, dinsel, mezhepsel çatışmaları körükleyerek özellikle Ortadoğu’yu kan gölüne çevirenler. Afganistan’da, Irak’ta, Libya’da ve en son Suriye’de taş taş üstünde bırakmayarak yüzbinlerce insanı kırımından geçiren, yersiz yurtsuz bırakan emperyalist çıkar şebekeleri, onların işbirlikçileri ve IŞİD gibi tetikçilik yapan Ortaçağ kalıntısı çeteler. Diğer yanda yine bizimkiler, insanlık, halklar var. Bir yanda sömürü, soygun ve yağma üzerine kurdukları sistemlerinin çok yönlü krizlerini aşmak için işçilere, emekçilere ve halklara ağır faturalar çıkartarak, dünyayı yeniden paylaşma telaşına

düşenler, ABD ve Rusya gibi birbirleriyle son teknoloji ürünü silahlarını yarıştırmış güç gösterisi derdine düşerek egemenlik alanlarını genişletmeye çalışan emperyalist bloklar var. Diğer yanda bu “gösterinin” sonuçlarını yaşamlarıyla ödemek zorunda olan bölge halkları var.

Yanı başımızda yaşanan bu sürecin taşeronluğuna soyunmuş, ABD emperyalizmi hesabına savaş ve saldırganlık çığırkanlığı yaparak, yağmadan kendine düşecek kırıntıları alma çabasıyla davranan Türkiye sermaye devleti, ülke içinde de barbarca yöntemlerle işçileri, emekçileri, kardeş halkları teslim almaya çalışıyor. Emperyalist ağababalarından feyz alarak ülke içinde de baskı, zorbalık ve katliamlar gerçekleştiren yerli yağmacılar, Türkiye halklarına geleceksizlik dayatıyor. Zenginliklerinin kaynağını işçilerin, emekçilerin yoksulluğundan, sefaletinden ve kölece çalışması ve yaşamasından alan sermayedarlar, istiyorlar ki düzenleri hep böyle sürsün. Diyorlar ki sesini çıkartan olursa, Ankara’da olduğu gibi bombalar patlatırız. Diyarbakır’da, Cizre’de olduğu gibi hiçbir yasa, kural tanımaz kırımdan geçiririz.

Yaşam bundan önce olduğu gibi şimdi de bizlere savaşların, saldırganlığın, katliamların asıl nedenini yaşayarak bir kez daha görmemize vesile oluyor. Geçmiş bilmeyenlerin geleceği anlamayacağını düşünen bu sistemin efendilerinin anlattıkları tarih masalları bugün yaşamın gerçeklerinde tuz-buz oluyor. Bugün halklara kan kusan savaş ve saldırganlığın nedeni ne ise, geçmiş savaşlar da bu nedene dayanıyordu. Şekli biçimi değişse de, ülke isimleri farklılaşsa da arkasında hep aynı hesap vardı. Egemenlerin çıkarları için girilen bu savaşlarda hep katledilenler ise masum halklar oldu. Bugün olduğu gibi savaşa hep başkalarının hesabına sürülen işçiler, emekçiler, gençler oldu.

Kendi geleceği için, hakları için, özgürlüğü için dövüşmesini bilmeyenler, tarih boyunca kendine düşman saflarda başkalarının davası için dövüşür duruma gelmişlerdir. Bugün insanlığın önünde yine aynı ikilem vardır. Ya eşitlik, özgürlük temelinde yaşanılacak bir dünya için, sosyalizm için dövüşeceğiz. Ya da sistemin efendilerinin dünyayı kırımdan geçirmesine izleyici kalacak, kimi zaman onların çıkarları için cephelere sürüleceğiz.

(Liselilerin Sesi dergisinin Kasım 2015 tarihli 69. sayısından alınmıştır)

Karanlığa, sessizliğe geçit yok! Ses ol, ışık ol, DLB’li ol!

Geleceğimizi çalanlara geçit yok!

- Çocuklar devlet dersinde katledilmeye devam ediyor. Emperyalist savaşa ve katliamlara geçit yok!
- Okullarımızdaki dinci-faşist çetelere geçit yok!
- Devletin eğitim politikalarıyla bizler üzerinde kurduğu gerici ve faşist baskılar her geçen gün artarak devam etmekte. Dinci-gerici eğitime ve artan baskılara geçit yok!
- Parası olanın okuyabildiği eğitim sistemine, “Temel Lise” adı altında eğitimi daha da paralılaştırıp eşitsiz hale getirenlere geçit yok!
- “Meslek lisesi memleket meselesi” diyerek, bizleri stajlarda katlediyor, ucuz iş gücü olarak kullanıyorlar. Bizler de, “meslek liseleri devrim meselesidir” diyoruz. Meslek liselerindeki sömürüye geçit yok!

“Bombalar değil, suskunluk öldürür!”

Gençliğin potansiyel öfkesini bastırmak isteyen devlet itaatkar ve kaderci bir nesil yaratabilmek için dinci-gerici politikalarına tam gaz devam ederken, bizleri Suroç’ta, Ankara’da katletmekten geri kalmıyor! Ama bizleri “bombalar değil, suskunluk öldürür!”

Fabrikalarda annelerimizin babalarımızın emeğini sömürdükleri yetmiyormuş gibi bizleri de daha sıralarımızın başındayken sömüren bu sisteme karşı baş kaldırıyoruz!

Bizler birlik olduğumuzda gücümüzü Gezi’de, Berkin’de, Soma’da, Özgecan’da, Ankara’da gördük. Şimdi de gücümüzü bizlerin beyinlerini kendi çürümüş eğitim sistemleriyle rehabilite etmeye çalışan bu kokuşmuş sisteme karşı birlik olarak, bir kez daha göstermeliyiz!

Geleceğimizi çalanlardan hesap soruyoruz! Bizleri karanlığa sürükleyen bu sistemden, bizleri nesneleştiren, kapitalist eğitim sistemleriyle bizlerin beyinlerini uyuşturanlardan hesap soruyoruz. Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için, “siz hiçbir şeysiniz” diyen bu sisteme karşı “biz her şeyiz!” diyoruz ve DLB meclislerinde buluşuyoruz!

Kartal'da DLB faaliyetleri

Kartal DLB, 21 Kasım’da “Karanlığa, Sessizliğe Geçit Yok! Işık ol, Ses ol DLB’li ol” şiarı ile toplanacak DLB İstanbul Meclisi’ne, çeşitli araçlarla çağrı yaptı.

Meslek liselerinin önüne gidilerek *Meslek Liselilerin Sesi* dergisi dağıtımı yapıldı. Meslek liselilerle örgütlü mücadele verilmesi üzerine tartışmalar gerçekleştirildi. 21 Kasım’da düzenlenecek DLB meclisine çağrı yapıldı.

Kantin fiyatlarına karşı kampanya

Kurtköy ÇPAL kantinindeki yiyecek fiyatlarının pahalı olması nedeniyle DLB’liler imza kampanyası başlattı. Okuldaki öğrencilerin de desteklediği kampanya sonucunda çok sayıda imza toplandı. İmzalar DLB’liler tarafından okul idaresine götürüldü. Okul müdürü “kantindeki yiyecek fiyatlarını biz belirlemedik bizim yapabileceğimiz bir şey yok!” tarzında cümleler kurarak tepkiyi geçiştirmeye

çalıştı. Kantindeki yiyeceklerin fiyatları düşürülmezse öğrencilerin kantin boykotuna başlayacağı duyuruldu.

DLB-DGB’den Silvan faaliyeti

Silvan’daki devlet terörünü teşhir eden yazılımlar Kartal’ın merkezi yerlerine yapıldı. DGB’nin “Emperyalist-kapitalist barbarlığa, gerici-faşist ablukaya karşı gücümüz birliğimizdir” şiarlı afişleri de kullanıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Yeni Greifler, yeni metal fırtınaları ile sınıfın Haziranları'na hazırlanmak

Burjuvazinin seçim oyunu geride kaldı. Seçimlerden elde ettiği 2011'deki sonuçlara benzer yüksek bir oy oranı sayesinde koltuğunu bir dönem için sağlamlaştıran AKP'nin önümüzdeki dönemde her açıdan daha da pervasız saldırgan tutum içinde olacağı açıktır. Bu saldırıların bir yanını kirli çamaşırlarını örtbas etme ve yakın zamana kadar ortağı olan cemaat tayfasına darbeler vurmaya çalışıyor. Seçim sonrası İzmir merkezli operasyon ve Ankara'da TUSKON baskını ile bu alandaki icraatlarının işaret fişegini ateşlemiştir ki seçimlerin öngününde Koza-İpek grubuna kayyum ile el koyma operasyonu da seçim sonrasında neler olacağını işaretliydi. Bu kavgalar burjuvazinin kendi içindeki iktidar ve rant kavgasıdır kuşkusuz. Geçmişte ulusalcıları tasfiye etmeye çalışan ve eden AKP-cemaat ikilisi 17-25 Aralık operasyonları ile kendi içinde kavgaya tutuşmuştu. Tıpkı ulusalcılarla yaşanan kavgada olduğu gibi AKP-Cemaat kavgasında da işçi sınıfı ve emekçilere yer yoktur. Yer yoktur çünkü her iki taraf da sınıf ve emek düşmanı kapitalistlerin siyasal temsilcileridir, yani aynı sınıfın (burjuvazinin) mensubudurlar. Bu kavgada işçi sınıfı ve emekçilerin lehine küçük bir çıkar dahi yoktur. Bu kavgadan hangi taraf galip gelirse gelsin işçi sınıfı ve emekçilere yine katmerli bir sömürü ve kölelik düşecektir. "Basına dönük baskı var." Söylemleri ile çatışmada toplumsal destek yaratma girişimleri toplumsal mücadele dinamiklerini zehirleyecek olması açısından tehlikelidir, bu açıdan gündelik siyasal faaliyette bu tehlikeyi (sahte kutuplaşmayı) boşa çıkartacak politikalarla işçi sınıfı ve emekçi kitlelerdeki kafa karışıklığını gidermek hayati önemdedir. Zira düzen içi kamplaşmalar işçi sınıfı ve emekçi kitleleri düzene yedeklemenin bir imkânıdır burjuvazi açısından. 2007 Cumhurbaşkanlığı seçimleri ve sonrasında ulusalcıların tasfiyesi süreciyle yaratılan laik-şeriatçı kutuplaşması Cumhuriyet Mitingleri ile belli bir toplumsal destek bulmuştur. Salt AKP karşıtlığıyla sınırlandırılan muhaliflik düzen sınırlarında kalmaya mahkûmdur, asıl olan işçi sınıfı ve emekçileri anti-kapitalist bilinç ile kuşatmak ve sınıfa karşı sınıf

Yeni dönem yeni Greif'ler, yeni metal fırtınaları ve yeni Haziranlar demektir. Komünistlerin Greif'te ve Bursa metal fırtınasında eylemsel süreç başlamadan önce mevzilenmesi eylemli süreçte etkin olmalarını sağlamıştır.

perspektifi ile düzenle cepheden karşı karşıya gelişini sağlamaktır.

Diğer yandan Haziran Direnişi ve 6-8 Ekim Kobanê serhıldanları gibi toplumsal çalkantılarda sallanan koltuğunu sağlamlaştırmak için toplumsal muhalefeti ezmeye dönük faşizan saldırılar da tırmanacaktır. Kimilerine göre Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş seçimlere kadar sürecekti, yapılan değerlendirmeler de genelde bu yöneydi. Oysa seçimlerden sonra da aynı barbarlıkla devam ettirilen savaş konsepti meselenin seçimlerle sınırlı konjonktürel bir durum olmadığını, özellikle Rojava realitesi de gözetildiğinde savaş AKP eliyle yürütülüyor olsa da Türk burjuvazisinin savaşı olduğunu gösteriyor. Tüm bunlar burjuvazinin savaş makinesi AKP'nin nasıl bir süreç işleteceğinin göstergesidir.

Seçimlerin ardından TÜSİAD ve MÜSİAD başta olmak üzere sermaye çevrelerinin reformlara acil ihtiyaç olduğu ve adım atılması yönündeki çağrıları da yeni döneme dair fikir vermektedir. Ekonomik reformlar adı altında kölece çalışma koşulları ve sosyal yıkım saldırıları sermayenin öncelikli alanlarıdır. Ve bu alanlarda başarı sağlayabilmek adına faşist baskı ve terörü tırmandırmak, son derece güdüleştirilmiş temel hak ve özgürlükleri tamamen askıya almak da bu alandaki önceliklerdir. Zira ekonomik ve sosyal alandaki yıkımı gerçekleştirebilmek, özgürlüklerin ortadan kaldırılmasını zorunlu kılıyor sermaye açısından. (YÖK protestolarında İstanbul'da sıradan bir polislin muhabire "Artık hiçbir şey eskisi gibi değil, bunu size öğreteceğiz!" tehdidi yeni döneme dair fikir vermektedir.)

Bu saldırı dalgası da bir kez daha "Demokrasi ve özgürlük alanları genişletilecek!" yalanları eşliğinde sürdürülecektir. Burjuvazi ve sermaye partileri ne

kadar demokrasi ve özgürlüklerden bahsederse bahsetsin en faşizan yasalar böylesi dönemlerde çıkartılır, en kanlı katliamlara imza atılır ve zindanlar da tıka basa doldurulur, var olan zindanlar yetmiyorsa hızla yenileri inşa edilir. Demokrasi ve özgürlük yalanlarıyla birlikte seçim sonrasında yeniden alevlenen yeni anayasa tartışmaları ve başkanlık hesapları da yine aynı saldırı dalgasının parçasıdır.

"Devletin bir sınıfın (burjuvazinin) diğer sınıf (işçi sınıfı) üzerindeki baskı ve tahakküm aracı olduğunu" görmezden gelen sınıf körlüğü anayasa konusunda da bu körlüğünü sürdürmekte, tozpembe hayaller yaymakta, işçi sınıfı-emekçilerde ve ezilen halklarda yanılsama yaratmaktadır. Sanki kurulu düzende sorun yokmuş da tek sorun anayasaymış gibi yansıtmak düzenle ne kadar bütünleşildiğinin varlığı yeri gösterir. Bu açıdan HDP Eşbaşkanı Demirtaş'ın anayasa tartışmaları ekseninde ifade ettiği "Maden işçisinin sorunu başkanlık mı?" vb. vurguları eşliğinde "yeni özgürlükçü demokratik anayasa" ile işçi-emekçilerin sorunlarının çözüleceğini iddia etmek tam da bahsettiğimiz sınıf körlüğünün ifadesidir. Şurası açık ki Türk burjuvazisi yeni bir anayasaya uzun zamandır ihtiyaç duymakta ve bu ihtiyacı belirleyen de onun sınıfsal kimliği ve konumu olmaktadır. Emperyalist-kapitalist sistemin geldiği aşamada dünya pazarına ayak uydurabilmek ve rekabet edebilmek açısından 30 yıl öncesinde sermaye birikimi ve sınıf iktidarını sağlamlaştırmının dayanağı olan '82 Anayasası'ndan kurtulmayı amaçlamakta, dönemsel çıkarlarına uygun bir anayasa hedeflemektedir. Tabii bu yeni anayasaya da ruhunu verecek olan devletin gizli ama gerçek anayasası olan Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'dir. Hal böyleyken yeni anayasadan işçi sınıfı ve emekçiler için demokrasi ve özgürlük ummak iflah olmaz liberal

reformistlerin işi olabilir ancak. Geçmişten günümüze yazılan anayasalarda emekçiler lehine haklar varsa bunlar kan ve can bedeli kazanılmış, bunların hiçbirini burjuvazi bahşetmemiştir!

Öte yandan yeni anayasa tartışmaları ekseninde başkanlık tartışmaları ve HDP'nin nabız yoklamaları da pragmatist karakterinin yansımasıdır. Zira Öcalan'ın başkanlık konusundaki tutumu hafızalardadır. Her ne kadar kirli pazarlıklar içinde olmayacaklarını söyleseler de HDP'nin tavrı duruma göre değişiklik gösterme işaretleri veriyor.

Yeni anayasadan demokrasi ve özgürlük bekleme avanaklığının benzeri, hala da AKP'nin demokrasi ve özgürlükle beraber anılabiliyor olması böyle bir beklentinin sürdürülmesidir. Devletin '90'ların JİTEM'cisi, Cizir'de 21 Kürt'ün katili olan Cemal Temizöz'ü aklama çabaları sonuç vermişken, 2011 Roboski Katliamı'nın faili olan, hala da Kuzey Kürdistan'da devam eden sokağa çıkma yasakları eşliğinde gerçekleştirilen katliamların sorumlusu olan AKP'den barış ve demokrasi beklemek en hafif tabiriyle dilenciliktir.

Seçimlerden burjuva muhalefet partileri açısından ortaya çıkan sonuç perişanlığın resmi olmuştur. Düzen solunun umut vaat etmemesi gelecek açısından olumludur. Zira düzen solu toplumsal mücadelenin dinamiklerini düzene ekleme misyonu ile burjuvazinin can simididir. Diğer yandan "Biziler iktidara!" sarhoşluğu yaşayan reformizm de baraj tehlikesini kıl payı atlatmıştır.

Seçim sonrası değerlendirmeler komünist basında detaylandırılarak yapıldı-yapılıyor. Kapitalizmin dünya ölçeğinde yaşadığı kriz devam ediyor. Türkiye'de ise ekonomik kriz siyasal kriz dinamikleri ile at başı gidiyor. Seçimlerden AKP'nin tek parti hükümeti gücünü yeniden yakalaması söz konusu siyasal krizi çözmemiş, aksine daha da derinleştirmiştir ve derinleştirecektir. Hem cemaat ile devam eden rant-iktidar kavgası hem toplumsal kutuplaşma ve git gide ağırlaşan

Kürt ulusal sorunu hem de Suriye başta olmak üzere dış politikadaki iflas tablosu bu krizi daha da körükleyecektir.

Önümüzdeki dönem bu kriz dinamiklerinin tetikleyeceği yeni toplumsal kaynaşmalara, kalkışmalara gebe. Toplumsal kalkışmaların ve yeni isyanların kaynağı sermayenin topyekûn (ekonomik, sosyal ve siyasal) saldırıları ve AKP'nin iktidar koltuğunu sağlamlaştırmak için tahkim edeceği ideolojisini ve dayatacağı yaşam tarzı ile toplumu yeniden dizayn etme çabaları olacaktır.

Bu tablo geleceği kucaklayacak sınıf devrimcilerine karamsarlığı değil yeni fırtınalı dönemler için yapılacak etkin devrimci hazırlığı fısıldıyor. Mademki tablo bu kadar vahim o halde işçi sınıfının tarihsel devrimci misyonunu oynayabilmesi için tüm imkân ve güçlerle bu alana yüklenmeye devam edilmelidir. Kuşkusuz bu misyonunu yerine getirebilmesi, sınıfın devrimci partisi ile et ve tırnak misali kaynaşmasına bağlıdır. Yeni mücadele dönemine hazırlık Greif dersleri ışığında Greif'i aşan yeni kaleler yaratabilmektir. Haziran Direnişi sürecinde bir sınıf olarak yer alamayan işçi sınıfı hazırlıksızdı. Yeni dönemin toplumsal patlamalarına sınıfın damgasını

vurabilmesinin belirleyici yönlerinden en önemlisi sınıfı siyasallaştırma hedefiyle yürütülecek faaliyetlerdir. Haziran Direnişi'nin de gösterdiği-bıraktığı en önemli derslerden birisi; devrimcilerin, komünistlerin sınıf ve emekçi kitleler içinde ezelden yer tutmaması hareketi düzen sınırlarına takılma tehlikesiyle karşı karşıya bırakmaktadır. Bu konuda düzen solu ve reformistler yılların deneyimiyle düzene hizmette ustalaşmışlardır. Yeni dönem hareketine işçi sınıfının ağırlığını koyması sınıfsal ayrışmayı da sağlayacak ve saflar netleşecektir. Hareketliliğin geleceği açısından olası riskler de devrimci sınıf tavrı ile bertaraf edilecektir.

Seçimler öncesinde HDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'ın "Aynı gemideyiz. HDP olmazsa bu gemi batır!" ifadesi reformizmin misyonunu yeterince açıklamıyor mu? Toplumsal eylemlerde ve isyanlarda itfaiyeciliğe soyunan liberal reformistler hareketi hızla düzen sınırlarına çekmektedir. Burjuva ideolojisi olan reformizmin uğursuz rolü düzene hizmet etmektir. Bu anlamda kitlelerin içindeki bu "düşman"ın eylemli süreçte bertaraf edilebilmesi devrimcilerin, komünistlerin kitlelerle süreç öncesinde günlük faaliyette ne kadar bağ kurduğuna ve örgütlü olduğuna bağlıdır. Kapitalistler de kriz anlarında ve savaş koşullarında aynı gemide olduğumuzu vaaz etmekte ve sınıfsal karşıtlıkları perdelemektedir. Gemi metaforundan hareketle evet aynı gemide olabiliriz fakat farklı dünyalardayız. Çıkarlarımız taban tabana zıttır. Zira geminin küreklerine sırtımızda şaklayan kırbaçların ritmiyle, sıkı dışerimizle asılmaktayız. Kan revan içinde yüzdürdüğümüz geminin lüks kamaralarında asalak burjuvalar zevk-ü sefa ile viskilerini yudumlamakla meşguller. Bu gemiyi batırmak ve yeni bir gemi inşa etmekten başka kurtuluşumuz yoktur. Kaybedeceğimiz sırtımızda şaklayan kırbaçtan ve bileklerimize vurulan prangalardan ibarettir. "Kazanacağımız bir dünya var!"

Yeni dönem yeni Greif'ler, yeni metal fırtınaları ve yeni Haziranlar demektir. Komünistlerin Greif'te ve Bursa metal fırtınasında eylemsel süreç başlamadan önce mevzilenmesi eylemli süreçte etkin olmalarını sağlamıştır. Bu uzun soluklu çalışma (ki sınıf çalışmamız metal fabrikalarında uzun yıllardır sürüyor) hareketin başladığı süreçte ilk meyvelerini vermiştir. Velhasıl sınıf çalışmasında hasat zamanı karşılığını alabilmek, öncesinde o verimli toprağı ne kadar işlediğinden doğrudan alakalıdır. Bu bakışla yüklenerek sınıfı siyasallaştırabilmek de o sınıfın bağrında faaliyet yürüten devrimci sınıf partisinin eseri olacaktır. Parti ile sınıfın bu kaynaşması tarihe ve de geleceğe damgasını vuracaktır.

Zaman devrime akıyor!

Yaşasın proletarya devrimi!

***TKİP dava tutsağı Özgür Karagöl
Sincan 1 No.lu F Tipi Hapishanesi***

İHD hasta tutsaklar için eylem yaptı

İnsan Hakları Derneği (İHD), 14 Kasım'da İzmir ve İstanbul'da yaptığı eylemlerle hasta tutsakların durumuna dikkat çekerek serbest bırakılmalarını istedi.

"Hasta tutsak Çelebi serbest bırakılsın!"

İHD İzmir Şubesi tarafından eski Sümerbank önünde yapılan eylemde "Hasta mahpuslar sahipsiz değildir" pankartı açıldı. İHD adına basın metnini okuyan Mine Çetinkaya, "Tercit öldürüyor, F tipi hapishaneler kapatılsın" diyerek haftalardır yetkililere seslendiklerini söyledi.

Hasta tutsak Mehmet Ali Çelebi'nin 52 yaşında olduğunu, 1991'de tutuklanıp Bayrampaşa Hapishanesi'ne götürüldüğünü, 1996 yılında açlık grevi ve ölüm orucu eylemine katıldığını, 69 günün sonunda ciddi sağlık sorunları yaşadığını belirten Çetinkaya, Çelebi için Wenicke Korsakoff ve şizofren tanısı konduğunu belirtti.

Çelebi'nin, 2009 yılında Bolu F Tipi Hapishanesi'nden Bolu İzzet Baysal Üniversitesi Hastanesi'ne sevk edildiğini ve sağlık raporunda cezaevinde kalmasının uygun görülmediğini belirten Çetinkaya, buna rağmen Çelebi'nin tahliye edilmediğini belirterek, hasta tutsakların derhal serbest bırakılmasını istedi.

191. 'F oturması' gerçekleşti

İHD İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu'nun hasta tutsaklar için her hafta düzenlediği 'F oturması' eyleminin 191.'sinde İHD İstanbul Şubesi'nden Hulusi Zeybel konuştu. Zeybel cezaevlerinin ağızına kadar dolduğunu, devletin tutuklamalara çok kolay başvurduğunu, yeni cezaevleri inşaatıyla baskının arttığını ifade etti.

Hatice Onaran tarafından yapılan basın açıklamasında ise hasta tutsak Veysel Akkurt'un durumu anlatıldı. Akkurt'un Ege Üniversitesi öğrencisiyken okulda düzenlenen bir etkinliğe katıldığı gerekçesiyle gözaltına alındığı, 22 ay tutuklu kaldıktan sonra epilepsi hastası olduğu için denetimli serbestlikle tahliye edildiği belirtildi. Akkurt'un cezasının onaylanmasıyla Kasım 2014'te tekrar tutuklandığı ve cezaevinde günde 15 sefere kadar sara nöbeti geçirmesine rağmen tahliye edilmediği ifade edildi.

Akkurt'un, cezaevinde kalamayacağına dair hastane raporu olmasına rağmen Adli Tıp Kurumu ve Terörle Mücadele Şubesi'nin engellemesiyle tahliye edilmediği belirtilerek serbest bırakılması istendi.

Kızıl Bayrak / İzmir-İstanbul

Zorbaliğa karşı tek kurtuluş yolu devrimci sınıf mücadelesini yükseltmektir!

Rezilce bir aldatmacadan başka bir şey olmayan seçim oyununun 7 Haziran' daki perdesi kapandığında büyük bir hezimetle baş başa kalan dinci-gerici faşist parti her türlü fiziki ve ideolojik zorbalığın altına imza atarak 1 Kasım'da sermaye iktidarının dümenine tek başına oturmasını sağlayan oy oranlarını kazanmış oldu. Demagojik "milli irade" söylemini ağızlarından düşürmeyen dinci gerici parti şefleri, bu beş ay süresince tam anlamıyla bir varlık yokluk mücadelesi verdiler. Emperyalist efendilerinin ve onların yerli "işbirlikçisi" olan tekelci burjuvazinin amiral gemisi olan TÜSİAD'cı çevrelerin çıkarlarını gözetken bir politika izlerken, kabarık suç dosyalarının hesabının sorulmasının korkusu ile sergiledikleri saldırganlık ise kokuşmuş sermaye düzeni ve "çeteleşen" devlet gerçeğini tüm çıplaklığı ile gözler önüne sermiş oldu. Dinci faşist tek adam diktatörlüğünü sağlamlaştırmak için düğmesine basılan kirli savaş ve çığırından çıkan devlet terörü ile toplumsal mücadelenin önü alınmaya çalışıldı. Ve bu zorbalık demokrasicilik oyununun gerçek yüzünü tartışmasız bir şekilde milyonların karşısına çıkarırken, burjuva cumhuriyetin çürümüşlüğü ve iflasının kanıtı olmuş oldu. İçeride ve dışarda kirli savaş tırmandırıp "güvenlikli bölge" kisvesi altında Kürt kentlerinde sıkı yönetim ilan edip, Kürt halkının katline ferman veren, Suruç'tan başlayıp Ankara'da canlı bomba vahşetiyle savaş ve saldırganlığa karşı tutum alan ilericileri-emekçileri katleden, ırkçılığı, şovenizmi ve Ortaçağ'ın şeriatçı gericiğini aynı potada başarıyla eriterek iplerini ellerinde tuttuğu çetelerini, "sivil", "cihatçı", "resmi" tetikçilerini sokaklara salan dinci gerici parti, bu sayede iktidarının tüm olanaklarını elinde tutmasından aldığı güçle 1 Kasım'dan "kazanımla" çıkmayı başarmış oldu. Bu tablo Türk tekelci burjuvazinin yükselen toplumsal mücadeleyi ve sınıfsal öfkeyi kontrol altına almak için izlenen dünya emperyalizminin politikasının bir sonucudur. Ve emperyalist nüfuz mücadelesi ve kamplaşmanın kızışmasının dolaysız bir yansımasıdır. Dünya kapitalizmi ve onun organik bir parçası olan Türkiye kapitalizminin bunalımının, çok yönlü krizinin derinleştiği, Ortadoğu'da büyük alt üst oluşların yaşanması ile sermaye düzeninin efendileri tartışmasız bir açmazla boğuşmaktadırlar. İşte tam da bu nedenle son beş aydır dizginlerinden boşaltılan zorbalık Türk sermayesinin bir kliği olan dinci gerici faşist

partinin zaferinin yalnızca saray ve saltanat hevesiyle açıklanamaz. AKP'nin sermaye devletinin yarattığı tüm olanakları denetiminde tutma çabası sonucunda düzen siyasetinde oluşan siyasal belirsizlik ve çalkantılar bu süreçte dinci gerici iktidarın burjuva cumhuriyetinin gerçek anayasası olan milli güvelik siyaset belgesini harfiyen uygulamasına engel olmamıştır. Her ne kadar iktidar gücünü paylaşmamak için düzen içi dalaşı kızıştırmış olsa da, AKP vahşi Türkiye kapitalist düzeninin göbekten bağlı olduğu emperyalizmin sadık bir hizmetkârı, Amerikancı, NATO'cu bir sermaye partisidir. Ve tam da bu nedenle emperyalist rekabetin çıkarları, başta TÜSİAD olmak üzere Türk sermayesinin bekası için ekonomik ve siyasi "iktidarsızlığa" son vermek hedefiyle azgın devlet terörüne eşlik eden ırkçı-faşist kudurganlık sermaye düzeninin kontrolünde beslenmektedir. Karşımızda dış politikası iflas eden, ekonomik kriz batağında debelenen, sosyal kutuplaşmaların ve sınıfsal uçurumların yarattığı toplumsal mücadelelerle boğuşan bir sermaye iktidarı gerçeği vardır.

Bu çerçevede 1 Kasım seçimleri, Haziran Direnişi ile toplumsal meşrutiyetini yitiren, sonrası gelişen militan sınıf kitle hareketi, onu takip eden 6-8 Ekim Kobanê eylemleri, metal fırtınası ve en son kirli savaş karşı özgürlük ve eşitlik talebi için öz yönetim ilan edip kontrgerilla cumhuriyetine karşı bedenini kurşunlara siper eden Kürt halkının direnişi ile güçlü dinamikler barındıran toplumsal mücadelenin ipotek altına alınmasının politik bir manevrası olarak kullanılmıştır. Sözde vatandaşların kendi temsilcilerini seçerek ülkenin bu politikalarla yönetildiği masalı, 7 Haziran sonrası tüm inandırıcılığını yitirmiştir. 7 Haziran sonrası yaşanan tüm gelişmeler sermaye sınıfı için asıl iktidar organlarının militarist güçler ve bürokrasi olduğunu hiçbir tartışmaya yer vermeksizin kanıtlamıştır. Parlamento devre dışı bırakılmış, ham hayallerle sermaye düzeninin meclisine umut bağlamanın dayanaksızlığı Kürt halkının cumhuriyet tarihinin en kapsamlı saldırısı ile karşı karşıya olduğu bir süreçte HDP şahsında ortaya çıkmıştır. 80 milletvekili, 2 bakanla dahi parlamentoda var olmanın, burjuva devlet mekanizmasını ve kurulu düzeni meşru olarak gören burjuva-liberal bir anlayışla parlamentoyu "çözüm" adresi olarak göstermenin hüsrarla sonuçlanmaktan öte bir çıkışı yoktur.

AKP'nin, sermaye iktidarının dümenine tek başına oturacağı 1 Kasım seçim sonuçlarının her türlü usulsüzlüğün, kirli pazarlıkların havada uçuştığı bir atmosferde, Türk tekelci sermayesinin ağırlaşan sorunlarını çözmesi bir yana, derinleşen toplumsal kutuplaşma ve kısa zamanda düğmesine pervasızca basılacak olan sosyal yıkım programı, şiddeti artan savaş politikaları ile toplumsal mücadelenin fay hatlarında büyük bir öfke biriktirecektir. Tam da bu nedenle dinci-gerici faşist saltanat heveslilerinin iktidarı ile birlikte sermaye tahakkümünü yerle bir edecek büyük çalkantılı dönemler, sınıf devrimcilerinin karşısında devrimci sınıf politikasının gücünü artırma sorumluluğunu yüklemektedir.

1 Kasım seçim sonuçları "parlementer hayalleri" ve içi boş vaatleri devrimci gerçeklerin gücü ile ortaya sermiştir. Toplumsal mücadeleyi yükseltmek, zorbalığa karşı sandığın çözüm yolu olmadığını devrimci sınıf hareketini örgütleyerek siyasal sınıf çizgimizin içinde ete kemiğe büründürmek acil bir sorumluluktur. Dönem devrimci sınıf seferberliği dönemidir, bu karanlığı dağıtmanın başka bir yolu yoktur.

***TKİP dava tutsağı Evrim Erdoğan
İzmir Aliağa Şakran Kadın Hapishanesi***

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/43 * 20 Kasım 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad.
Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Alaattin'e...

Sokak lambalarının yorgunluktan uyuduğu gecelerde bile partinin bitmeyen enerjisiyle dolu afişler aydınlatıyordu geceyi. Esenyurt'un ıssız karanlığından korkmasın, kaybolmasın gece vardiyasından çıkan işçiler diye her sokağa her köşeye güneşler yapıştırılıyordu. Ve o güneşler kendini geceleri imgesel bir düşe, gündüzleri ise politik bir çağrıya dönüştürüyordu.

-Ne büyük bir yetenek!

Güneşe özlemin arsızlaştığı bir dönemin çocuklarıyız. Bunu bilen, bunu öngören bir hareketin neferleri yine aydınlatın bu karanlığı diye güneş asıyorlardı her sokağa.

Karanlığı üstümüze örtenler de yine cirit atıyordu sokaklarda. Her köşe tutulmuş, güle oynaya güneşi sokaklara asanlar bekleniyor. Geldiler diye anonlar geçiyor. 'Geldiler... sokaklarımızı ideolojilerinden aldıkları güçle, bitmeyen enerjiyle güneşler asarak aydınlatmaya geldiler' diye seviniyor bir işçi pencerede. Gecenin sessizliğini yırtan silahlar bölüyor güneşe özlemin, sevincin ve heyecanın güzelliğini. Koş demiş yoldaşına! Onu alandan çıkarmak için ağabey, dost, baba, en güzeli de yoldaşlık edasıyla 'koş'...

Aklına yoldaşının 'bir mermi çekirdeğini paylaşmak' sözü gelmediyse namerdim!
Güneşleri balçıklarıyla sıvamaya çalışanlara yanıtı şimdi tanrılaşan elindeki güneşi veriyordu...

Sesler gittikçe çoğalıyor, yüreklerin yangını ısıtıp aydınlatıyordu artık geceyi.
Her yüreğe bu ateş düşüyordu. Alaattin çatışıyor devrimci olmanın onuru, partili olmanın onuru, komünist bir işçi önderi olmanın onuru elinde silah olup karanlığın üstüne üstüne patlıyordu!

Güneş sürekli şekil değiştiriyordu. Bazen bir afiş, bazen bir bildiri, bazen bir silah ve mermi çekirdeği oluyordu. Ama en güzel görüntüsünü Alaattin'de buluyordu. Güneşe ölüm korkusu neylesin!

O an o sokaktan yükselen Karadağ, şimdi her fabrikadan yükseliyor!
Somut olarak devrimci bir kimliğin, komünist bir neferin, partili olmanın onurunun simgesi olan Alaattin Karadağ, biz işçilerin eline güneşten bir parça koyuverdi, bu güneşten parçayı mücadele bayrağıyla sarıp sarmalamak ve göklerde dalgalandırmak da biz işçilerin nasırlı ellerine kaldı. Şan olsun duruşuyla, özveriyle, ideolojisinden aldığı güçle biz işçilere önderlik eden bir avuç güneşten yüreğe!
Şan olsun bu güneşten yürekleri bizimle buluşturan ideolojik ve örgütsel önderliği her alanda taşıyan komünist harekete!

Şimdi Alaattin'in giderken elimize tuttuğu güneşten parçaları mücadelenin bayrağıyla göklerde dalgalandırma vaktidir.

Giderken bıraktığı hüznü isyana çevirmenin vaktidir.

Alaattin olma vaktidir!

Işıklar içinde uyu...

Alaattin Karadağ ölümsüzdür!